

ANIHILAREA KRYPTONITEI

ZDROBEȘTE CEEA CE
ÎȚI FURĂ PUTEREA

JOHN
BEVERE

CONȚINE UN DVD CU RESURSE DIN
SERIA ANIHILAREA KRYPTONITEI

Drag prieten,

Această carte este un dar pentru tine și mă rog ca mesajul din aceste pagini să îți schimbe viața pentru totdeauna!

Cred că trăim în zilele din urmă, într-o lume în care există o adevărată kryptonită spirituală care încearcă să ne distrugă tăria în fiecare zi.

Pentru mulți creștini, frustrarea și oboseala s-au instalat în viața lor, iar ei încearcă într-una să se elibereze de lucrurile care îi țin pe loc. Dumnezeu n-a intenționat vreodată să fie așa. El te-a creat să fii biruitor în fiecare domeniu al vieții tale, și mai mult decât atât, El îți dă puterea de a birui tot ce se ridică împotriva ta.

Îți împărtășesc propria mea poveste despre călătoria care m-a condus spre biruință și îți voi dezvălui niște adevăruri biblice fundamentale care mi-au schimbat viața pentru totdeauna. Și tu te poți bucura de o viață de intimitate și apropiere de Dumnezeu. Poți avea o credință vibrantă, puternică, influențând lumea din jurul tău. Dar mai întâi, trebuie să te lupți cu kryptonita ta spirituală.

Nu ezita să distribuie acest mesaj și alte resurse online de la CloudLibrary.org cu toți cunoscuții tăi.

Fratele tău în Hristos,

John Bevere

JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ANIHILAREA
KRYPTONITEI

John Bevere este un profet contemporan practic și relevant care ne arată cum să depășim păcatul prin harul care ne împuternicește. În noua lui carte, *Anihilarea kryptonitei*, el ne arată că în viața fiecăruia dintre noi este prezent un dușman care poate fi biruit numai prin dragostea lui Dumnezeu. Slavă Domnului care i-a dat lui John revelația aceasta!

ROBERT MORRIS

Păstor senior, fondator al Bisericii Gateway din Dallas/Fort Worth și autorul bestsellerurilor *The Blessed Life*, *The God I Never Knew*, *Truly Free* și *Frequency*

Mesajul acesta este o pledoarie prin care trupul lui Cristos este chemat să refuze grabnic a se mulțumi cu mai puțin decât tot ce are Dumnezeu pregătit pentru el! Cred că perspectiva biblică a lui John și motivația lui de a ajuta credincioșii să trăiască într-adevăr pentru Dumnezeu va schimba viața celor care pun mesajul lui la inimă.

JOYCE MEYER

Învățătoare și autoare a mai multor bestselleruri

Revelațiile lui John Bevere privitoare la principiile și învățăturile Bibliei, precum și dragostea lui pentru oameni au zidit atât credincioșii la nivel individual, cât și Împărăția lui Dumnezeu decenii de-a rândul. Cărțile lui au ajuns în cele patru colțuri ale lumii, iar impactul pe care l-au avut în viața multora este nemăsurat. Îi sunt recunoscător pentru prietenia și lucrarea lui, precum și pentru ascultarea de care a dat dovadă așternând cuvintele pe hârtie.

BRIAN HOUSTON

Fondator și păstor senior al bisericii Hillsong

În *Anihilarea kryptonitei*, John Bevere ne arată în mod clar care sunt întăriturile care ne pot împiedica să ne atingem întregul potențial în Cristos. Cartea aceasta directă și plină de forță îi va aduce pe cititori față în față cu kryptonita din viața lor.

JENTEZEN FRANKLIN

Păstor senior al Bisericii Free Chapel

Autorul mai multor bestselleruri

Convingătoare. Plină de Duhul Sfânt și de forță. *Anihilarea kryptonitei* slăbește cu o înflăcărare însoțită de har și de adevăr legăturile tot mai strânse ale păcatului care ne-a devenit familiar. Cred că această carte va ajuta o generație în care adevărul este relativ și ascultarea o noțiune nemaiauzită să se desfăteze în Dumnezeu care nu Se mulțumește cu nimic mai puțin decât binele suprem: libertatea în El și predarea înaintea Lui.

LOUIE GIGLIO

Păstor la Passion City Church, inițiator al conferințelor Passion

Autor al cărții *Goliath Must Fall*

Oricât de bune au fost celelalte cărți ale lui John Bevere, *Anihilarea kryptonitei* vă va lua prin surprindere. Aceasta nu înseamnă că autorul nu își mai folosește abilitatea unică de a aborda subiecte vitale; ba din contră, harul revărsat peste viața lui de a fi profund relevant este rafinat în și mai mare măsură în cartea aceasta. Ceea ce îi va surprinde pe mulți este modul în care scoate la lumină ceva ce se află chiar sub ochii noștri, dar care trece cu totul neobservat. Afirmția că această carte este necesară nu reflectă decât în mică măsură realitatea. *Anihilarea kryptonitei* este o lectură esențială pentru credincioșii din vremea noastră.

BILL JOHNSON

Bethel Church, Redding, California

Autor al cărții *God is Good*

ANIHILAREA KRYPTONTEI

ZDROBEȘTE CEEA CE
ÎȚI SLĂBEȘTE PUTEREA

JOHN
BEVERE

Killing Kryptonite [Romanian] by John P. Bevere
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Killing Kryptonite
ISBN 978-1-937558-13-0 (International edition)
ISBN: 978-1-937558-11-6 (Hardcover edition)
ISBN 978-1-937558-12-3 (Electronic edition)

Additional resources in Romanian by John and Lisa Bevere
are available for free download at: CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Romanian Killing Kryptonite Printing 1, 11.500 copies
Printed in Romania

Anihilarea kryptonitei, de John P. Bevere
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Publicată inițial în limba engleză sub titlul *Killing Kryptonite*
ISBN 978-1-937558-13-0 (Ediția internațională)
ISBN: 978-1-937558-11-6 (Ediția cu copertă cartonată)
ISBN 978-1-937558-12-3 (Ediția electronică)

Alte resurse în limba română de John și Lisa Bevere
pot fi descărcate gratuit de la: CloudLibrary.org

Pentru a contacta autorul : JohnBevere@ymail.com
Această carte este un dar de la Messenger International. NU ESTE DE VÂNZARE

Anihilarea kryptonitei, ediția 1, 11.500 copii
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BEVERE, JOHN

Anihilarea kryptonitei : zdrobește ceea ce îți slăbește puterea /

John Bevere. - Medgidia : Succeed Publishing, 2019

ISBN 978-606-8993-22-5

2

Editor: Vasilică Croitor
Traducător: Veronica Oniga
Grafixa: Beniamin Croitor

Editura Succeed Publishing

Medgidia, str. Independenței, nr. 5 Jud. Constanța, cod: 905600

Telefon: 0744 623909 comenzi@succeed.ro www.succeed.ro

Dedic această carte membrilor echipei
organizației Messenger International.
Prin harul lui Dumnezeu, împreună am ajuns
la multe milioane de oameni cu Evanghelia lui
Isus Cristos. Sarcina aceasta nu putea fi realizată
fără credința, talentele, dăruirea altruistă și
munca voastră asiduă. Eu și Lisa vă onorăm, ne
bucurăm să lucrăm alături de voi și așteptăm cu
nerăbdare ziua în care Isus vă va răsplăti veșnic
pentru credințioșia slujirii voastre.

*Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria
sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi,
înaintea Domnului nostru Isus Cristos la venirea
Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră.*

— 1 TESALONICENI 2:19–20

Mulțumesc echipei Messenger din 2017!

CUPRINS

Introducere	1

Secțiunea 1

1. Întrebarea evitată	7
2. Prezentarea kryptonitei	17
3. Una	27
4. Kryptonita cea contagioasă	35
5. Fiți voi înșivă schimbarea	43
6. Motivația	51
7. Puterea unității	59

Secțiunea 2

8. Legământul căsătoriei	71
9. Adulterul împotriva lui Dumnezeu	79
10. Ce se află în spatele idolatriei?	87
11. Idolatria credincioșilor	97
12. Domolirea presiunii	107
13. Kryptonita!	115
14. Păcatul	123

Secțiunea 3

15. Puterea păcatului (partea i)	133
16. Puterea păcatului (partea a ii-a)	143
17. Pe un drum greșit	153

18. O imitație a lui isus	161
19. Punctul de pornire	169
20. Pocăința	179
21. Cei trei împărați	189
22. Confruntarea	197

Secțiunea 4

23. Toleranța	209
24. Dragoste și adevăr	219
25. Anihilarea kryptonitei	229
26. Păcatul care nu este păcat	239
27. Ușa ospățului	247
28. Ridicați-vă	257
Întrebări de discutat	265
Mântuirea, la îndemâna tuturor	273

DESPRE ACEASTĂ CARTE

Anihilarea kryptonitei poate fi citită de la prima pagină până la ultima, ca orice altă carte. Capitolele ei sunt scurte, concepute în așa fel încât să nu necesite mai mult de zece-cincisprezece minute pentru a fi parcurse. Fiecare nou capitol este însoțit de partea intitulată „Acționați!”, care vă va ajuta să aplicați adevărurile din acel capitol în viața voastră. Vă rog să nu treceți peste acești pași care vă îndeamnă la acțiune, întrucât ei constituie o parte vitală a experienței pe care v-o oferă cartea. Din acest motiv vă recomand să citiți un singur capitol pe zi. În felul acesta veți putea trece la acțiune, luând măsurile necesare, înainte să treceți la capitolul următor.

La finalul acestei cărți veți găsi și o serie de întrebări de discutat, în cazul în care doriți să folosiți materialul pentru a-l studia în grup. Am conceput, de asemenea, un curs online și un studiu tipărit care merg în paralel cu cartea. Ambele constituie opțiuni grozave dacă vreți să aprofundați subiectele ei. (Veți găsi mai multe informații despre curs și despre studiu la finalul cărții.)

În cazul în care citiți această carte ca parte a studiului sau a cursului *Anihilarea kryptonitei*, vă recomand să urmăriți sau să ascultați învățătura corespunzătoare fiecărei săptămâni și să răspundeți în cadrul grupului întrebărilor de discutat trecute la finalul cărții. Cereți apoi fiecărui membru al grupului să citească până la întâlnirea următoare capitolele corespunzătoare.

Nu ezitați să mă contactați pe mine sau echipa Messenger International dacă aveți întrebări.

Bucurați-vă de călătoria care vă stă în față!

John

INTRODUCERE

S-ar putea să fiți surprinși aflând că nu mi s-a mai întâmplat să doresc să renunț la scrierea unei cărți ca de data aceasta. Vă voi explica îndată de ce. Dar, mai întâi, cum se face că o carte intitulată *Anihilarea kryptonitei* se aplică ucenicilor lui Cristos? Îngăduiți-mi să vă explic pe scurt.

Cei mai mulți dintre noi cunosc cuvântul „kryptonită” din povestea lui Superman, care este una încadrată în genul ficțiunii. Povestea devenită în timp una cunoscută pretutindeni în America a fost scrisă inițial de doi liceeni pe nume Jerry Siegel și Joe Shuster, fiind publicată întâia oară într-o revistă de benzi desenate, în iunie 1938. Istoria unui erou binevoitor, înzestrat cu puteri nemaipomenite era antidotul perfect într-o vreme a tiraniei naziste. Popularitatea personajului a crescut enorm și povestea lui a fost transmisă publicului nu numai prin intermediul benzilor desenate, ci și al radioului, al televiziunii și al unor filme de succes.

După o vreme, subiectul a început să își piardă farmecul în ochii publicului, fiindcă personajul principal era invincibil. Aceasta i-a motivat pe autori să dezvolte povestea, introducând subiectul faimoasei substanțe numite kryptonit, un compus de pe planeta de baștină a lui Superman, care îi putea neutraliza puterile supraomenești. Sub influența kryptonitei, Superman nu era mai puternic decât un om obișnuit.

Există o „kryptonită” care neutralizează puterea dată nouă de Dumnezeu și caracterul nostru de creștini? În ce constă pericolul acesta? Cum îl recunoaștem? Cum ne afectează la nivel individual și colectiv? În ce fel pune piedici eficienței noastre și abilității de a-i câștiga pe cei pierduți? Ce pierdem când ajungem sub influența lui? De ce se camuflează acest pericol cu atâta ușurință? Acestea sunt câteva dintre întrebările abordate în carte.

Cu ajutorul și sub călăuzirea Duhului Sfânt, aceasta este cea de-a douăzecea carte pe care am scris-o. După cum aminteam, în cursul redactării ei am vrut să renunț de vreo cinci sau șase ori la proiectul acesta. Motivul era unul singur: subiectul mă pune fața în față cu

aspecte din propria-mi viață pe care nu le puteam ignora. A trebuit să mă întreb pe mine însumi: mă mulțumesc să trăiesc sub nivelul pentru care am fost creat? Experimentăm cu adevărat noi, Biserica în ansamblu, prezența și puterea lui Dumnezeu de a schimba comunitatea în care trăim? Am ajuns chiar să mă trezesc spunând de câteva ori: „Tată, nu sunt sigur că îmi place cartea aceasta. Vreau să renunț la scrierea ei.”

De fiecare dată am simțit că răspunsul Duhului Sfânt a fost un „Nu” aspru. În cele din urmă, când l-am auzit ultima oară, El m-a asigurat că mesajul acesta va aduce cu sine o perspectivă profundă care va contribui la dezvoltarea unor oameni, familii și biserici puternice, la nivel global. Principiile lui puteau schimba orașe întregi.

În urma acestei promisiuni, am continuat să scriu prin credință. Când am ajuns la secțiunea finală a cărții, la ultimele șapte capitole, beneficiul ei a ieșit limpede la lumină. Nu am văzut doar înțelepciunea mesajului, ci și caracterul lui urgent. Acum îl consider drept unul dintre cele mai importante mesaje care au fost tipărite sub numele meu.

Acum, că am pomenit răsplata care vă așteaptă la finalul cărții, s-ar putea să fiți tentați să o deschideți direct la secțiunea finală. Însă aș vrea să vă previn să nu o faceți. Dacă săriți peste primele trei secțiuni, impactul celei de-a patra se va diminua semnificativ. Ar fi ca și cum ați intra într-o sală de cinema când mai sunt doar douăzeci de minute până la final, ca să vedeți doar scenele cele mai dramatice ale peliculei. Impactul nu ar fi nici pe departe același ca atunci când urmăriți filmul de la început. Cei care îl văd în întregime plâng, strigă sau celebrează. Pe de altă parte, voi vă întrebați de ce filmul li se pare atât de bun.

Cartea aceasta conține douăzeci și opt de capitole grupate în patru secțiuni a câte șapte capitole fiecare. Structura este concepută în felul acesta cu bună știință, pentru a veni în ajutorul cititorilor care au o viață aglomerată. Puteți petrece între zece și cincisprezece minute citind în fiecare zi câte un capitol, timp de patru săptămâni. Sau puteți lua un capitol pe săptămână, ceea ce înseamnă că lectura se va întinde pe parcursul a vreo șase luni. Sau puteți parcurge materialul așa cum citiți în mod obișnuit cărțile. Scopul nostru este de a adapta structura mesajului programului de lectură care vi se potrivește cel mai bine.

În cele din urmă, acest mesaj trebuie privit ca o călătorie, una care vă oferă protecție împotriva kryptonitei și discernământul necesar pentru a influența lumea voastră. Înainte să începem, haideți să ne rugăm și să cerem Duhului Sfânt să ne deschidă ochii să vedem înțelepciunea divină, care ne întărește pentru a ne putea împlini destinul pe pământ.

Tată, în Numele lui Isus, deschide-mi ochii, urechile și inima să văd, să aud și să înțeleg voia Ta pentru viața mea. Duhule Sfinte, învață-mă în profunzime căile lui Isus Cristos în timp ce citesc acest mesaj. Privesc spre Tine ca spre Învățătorul meu. Vorbește-mi prin fiecare propoziție a cărții și fie viața mea schimbată pentru totdeauna. Amin.

PUTEREA UNITĂȚII

「SECȚIUNEA 1」

ÎNTREBAREA EVITATĂ

Notă din partea autorului:

Dragi cititori, în cazul în care nu ați făcut-o deja, vă recomand insistent să citiți introducerea. Vă va ajuta să începeți parcurgerea cărții de pe un fundament bun. Bucurați-vă de călătoria care vă stă înaintea!

Anihilarea kryptonitei? Aveți în mână o carte despre Superman? Nu, însă între povestea lui și viața noastră de credință există asemănări izbitoare. Să ne oprim puțin asupra lor.

Superman nu este din lumea aceasta; nici copiii lui Dumnezeu nu aparțin acestei lumi.

El are puteri supranaturale cu care nu sunt înzestrați oamenii obișnuiți; noi suntem împuterniciți în moduri supranaturale care nu le sunt cunoscute celor care sunt din lumea aceasta.

El luptă împotriva răului; noi luptăm împotriva răului.

El îi apără și îi eliberează pe cei aflați sub tirania răufăcătorilor; noi îi apărăm pe cei slabi și îi eliberăm pe cei întemnițați.

Tăria lui vine de la soare; tăria noastră vine de la Fiul lui Dumnezeu, Soarele nostru.

Există un singur lucru care îl poate opri pe Superman: kryptonita, o substanță radioactivă imaginară, provenită de pe planeta lui de baștină. Tot astfel, există un „kryptonit” care provine de pe planeta noastră de baștină și care îi poate neutraliza pe copiii lui Dumnezeu. O, da, nu și-a avut originea pe pământ, ci s-a format acolo de unde ne tragem și noi obârșia. Kryptonita nu doar că neutraliza abilitățile supraomenești ale lui

Superman, ci îl și făcea mai slab decât un om obișnuit. Kryptonita noastră are același efect.

Care este kryptonita noastră? Înainte să îi dezvăluim identitatea, trebuie pregătit cadrul întregii povești. Avantajul uriaș pe care îl avea kryptonita în raport cu Superman stătea în faptul că nu putea fi recunoscută cu ușurință, astfel că eroul ajungea sub efectul acelei substanțe înainte să îi identifice prezența. Tot astfel, kryptonita credincioșilor îi slăbește atât la nivel individual, cât și ca trup al lui Cristos, iar mulți dintre ei tot nu reușesc să o recunoască. Scopul acestei cărți este de a o identifica, precum și de a descoperi cum să o eliminăm pe ea și efectele ei asupra noastră, la nivel individual și la nivelul comunității. Haideți să începem așadar cu o întrebare.

Cea mai mare dorință

Care este cea mai mare dorință a noastră? Spun „a noastră”, fiindcă, dacă suntem sinceri, ea este identică pentru fiecare dintre noi. Să fie dorința de a avea succes, de a fi cei mai buni în domeniul nostru, de a fi populari, de a avea o căsnicie fericită, de a ne bucura de prietenii minunate, de a face parte dintr-o comunitate plină de viață, de a avea o stare bună de sănătate, de a deține suficiente resurse pentru a putea face orice ne trece prin minte?

Fiecare dintre acestea este atrăgătoare și majoritatea sunt chiar necesare, dar le putem identifica drept dorința noastră cea mai mare? Nu cunoaștem oameni care le au pe toate acestea, dar tot se simt goi pe dinăuntru? Nu auzim povestea unor actori de la Hollywood, a unor directori importanți, sportivi de performanță, oameni politici și alții care au atins ceea ce societatea noastră consideră a fi culmea succesului în viață, dar care tot simt că le lipsește ceva? Goliciunea lor lăuntrică îi face pe unii să se îndrepte spre droguri, spre alcool, spre tot soiul de căutări cu iz exotic sau spre aventuri amoroase. Alții se îndreaptă spre religie, spre spiritualitatea de tip New Age sau spre ocultism, sperând că astfel vor izbuti să umple golul care îi macină pe dinăuntru.

Dacă suntem sinceri, cu toții știm în adâncul inimii noastre că există ceva mai mult decât atât. Adevărata satisfacție după care tânjește orice om, fie că își dă seama de faptul acesta, fie că nu, se poate găsi doar într-o relație strânsă cu Creatorul nostru. Indiferent ce credeți voi despre Dumnezeu, El

este dorința noastră cea mai arzătoare. Mulțumirea și împlinirea pe care le caută orice ființă umană pot fi găsite doar în urma reunirii cu Creatorul.

Realitatea este că Dumnezeu a sădit veșnicia în inima omului (Eclesiastul 3:11). Cu excepția cazului în care amăgirea a ajuns să ne stăpânească, noi tânjim instinctiv în inima noastră după „Împăratul veșnicilor” (vezi 1 Timotei 1:17). Cuvântul lui Dumnezeu privitor la orice faptură omenească spune astfel:

Ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit... în lucrurile făcute de El. (Romani 1:19-20)

Dumnezeu nu este necunoscut niciunei ființe omenești. Orice om pe deplin sincer va recunoaște că a tânjit la un moment dat în viață să Îl cunoască pe Dumnezeu. Noi toți știm în mod instinctiv că El este omniscient, omnipotent și omniprezent.

Toți cei care au o relație cu El știu că prezența, puterea, splendoarea și maiestatea Lui sunt de nepătruns și de neasemuit. El este atât de puternic încât unele dintre fapăturile cele mai puternice din univers, numite serafimi, stau înaintea Lui, în cer, copleșite de uimire și venerație, strigând cât de mare este măreția Lui nespūsă. Aceste ființe impresionante strigă cu asemenea pasiune și tărie încât glasurile lor fac să se cutremure stâlpii arenei cerești uriașe în care se află probabil peste un miliard de făpturi.

Înțelepciunea, priceperea, creativitatea, ingeniozitatea și cunoașterea lui Dumnezeu sunt atât de vaste încât sunt de nepătruns. Timp de veacuri de-a rândul, cei mai înzestrați oameni de știință au cercetat și au studiat secretele creației Sale, fără să înțeleagă vreodată pe deplin complexitatea și minunăția lor.

Nicio ființă omenească nu a pătruns plinătatea bunătății Lui iubitoare, a compasiunii și îndurării Sale blânde. Dragostea Lui nu cunoaște hotare.

După ce m-am bucurat de privilegiul relației cu El timp de aproape patruzeci de ani, de curând m-am simțit iarăși copleșit pe deplin la gândul că Dumnezeu, Creatorul nostru, ne-a scăpat de condamnarea pe care o atrăseserăm singuri asupra noastră. El ne-a dat nouă, oamenilor, toată autoritatea pentru a governa pământul, însă noi am cedat-o celui mai mare dușman al Lui, Satana, și cohortelor lui. Știind mai dinainte că urma să Îl

trădăm, Dumnezeu a plănuit și a fost gata să plătească prețul uriaș de care era nevoie pentru a ne scăpa de sclavie și temniță. Noi ne-am condamnat singuri, dar El S-a dăruit pe Sine pentru a ne elibera. El a făcut pasul acesta fără să-Și încalce Cuvântul, iar pentru aceasta a trebuit să devină om.

Fiindcă Dumnezeu dăduse omului pământul, El nu îl putea recâștiga în calitate de Dumnezeu; era nevoie de Fiul omului pentru a-l revendica. În aceasta stă înțelepciunea nașterii lui Isus din fecioară: astfel El a devenit sută la sută om, dar, fiindcă Tatăl lui era Duhul lui Dumnezeu, Isus nu era rob naturii de care ajunsese să fie dominată omenirea, prin cădere. Isus a fost Dumnezeu manifestat în trup. El a știut prin ce suferință înfiorătoare urma să treacă pentru a ne salva, însă ne-a iubit atât de adânc și deplin încât a ales de bunăvoie să plătească prețul libertății noastre.

Toată această carte și multe altele ar putea fi scrise doar despre bunătatea, dragostea magnifică, puterea și măreția lui Dumnezeu. Dar motivația din spatele scrierii cărții de față este reprezentată de altă întrebare.

Întrebarea evitată

Fiindcă suntem copiii unui Dumnezeu atât de copleșitor, simpla logică ne va duce la concluzia că ar trebui să avem parte de o viață extraordinară. Afirmatia aceasta nu este doar logică, ci are și suport biblic. În Scriptură ne sunt promise toate acestea:

- natura Lui divină;
- un caracter altruist;
- dragoste și iertare necondiționată;
- bucurie și pace de nedescris;
- putere supranaturală;
- bunăstare;
- vitalitate;
- sănătate;
- siguranță și stabilitate.

Iar lista de mai sus este departe de a fi una exhaustivă. Iată ce ni se mai promite:

- înțelepciune divină;
- cunoaștere;
- pricepere;

- ingeniozitate;
- discernământ și creativitate.

Toate acestea au menirea de a produce rod și succes în demersurile noastre. Pe scurt, ne sunt făgăduite atribute de natură cerească. Nu uitați, Isus declară apăsător că Împărăția Lui se găsește înăuntrul nostru; prin urmare, voia Lui ar trebui să se facă pe pământ așa cum se împlinește în cer.

Cu toate acestea, calitățile enumerate nu par să se manifeste nici la scară macro, nici la nivel individual. Dacă suntem sinceri în evaluarea noastră, observăm vreo deosebire semnificativă între oamenii care Îi aparțin lui Dumnezeu și cei din lume? Se remarcă ucenicii lui Isus între ceilalți oameni? Strălucim noi ca niște lumini în mijlocul unei generații întunecate? Gândiți-vă la rata divorțului: există o diferență semnificativă între Biserică și societate? Suferim de pe urma invidiei, a geloziei, a bârfei, a rivalității și a dezbinării, care au drept urmare relații frânte? Vedem în rândul creștinilor un nivel al caracterului, integrității și moralității care diferă dramatic de cel decăzut al națiunii noastre? Există o deosebire între credincioși și necredincioși în ce privește sănătatea și bunăstarea? Ne bucurăm de o adevărată abundență a resurselor? Suntem în stare să împlinim nevoile altora și să proclamăm Evanghelia lui Cristos fiecărui om de pe fața pământului?

Obiectivele acestea par prea înalte și mărețe? Gândiți-vă că, în timpul vechiului legământ, a fost o vreme când argintul era la fel de obișnuit precum piatra și era socotit fără valoare, fiindcă exista în cantități atât de mari (vezi 1 Împărați 10:21, 27). Acum, în noul legământ, întâlnesc adesea situația contrară, când liderii unor lucrări creștine se zbat din greu din pricina resurselor limitate și păstori care vor să își ajute comunitatea locală dar nu pot, din cauza lipsei de oameni, de fonduri sau de alte resurse. În ambele cazuri, oare aceasta să fie împlinirea voinței lui Dumnezeu pe pământ așa cum se face ea în cer?

Isus făgăduiește că, atunci când căutăm mai întâi Împărăția și neprihănirea Lui, tot ce avem nevoie ne va fi dat. Pe Isus nu l-a împiedicat nici măcar o dată lipsa resurselor să facă ceea ce era nevoie. Din păcate, în Biserică s-au strecurat pe tema bunăstării și a prosperității învățături care fac parte din categoria extremelor. Aceste învățături lipsite de echilibru i-au făcut pe oameni să creadă că belșugul este ceva rău. Dar ce putem da altora dacă noi nu avem nimic?

Când facem din căutarea Împărăției lui Dumnezeu țelul care ne stăpânește, El ne încredințează bunurile necesare pentru a contribui la împlinirea voii Lui pe pământ. Dumnezeu nu este un lider rău: nu le pretinde celor care Îl urmează să Îi facă voia fără să le dea uneltele necesare. Și, chiar mai important, Dumnezeu este un Tată bun. El vrea să Își binecuvânteze copiii. Însă El nu dorește ca lucrurile pe care le deținem să pună stăpânire pe noi. Nu banii, ci „iubirea de bani” este rădăcina tuturor relelor.

A fost o vreme în Israelul din vechime când nu exista niciun sărac în toată țara. Iată ce citim în Scriptură: „Iuda și Israel, de la Dan până la Beer-Șeba, au locuit în liniște fiecare sub via și sub smochinul lui [fiecare familie avea casa și grădina ei]” (1 Împărați 4:25). Dan era așezarea cea mai nordică din Israel, iar Beer-Șeba era cea mai sudică; așadar, ceea ce ne spune Scriptura este că în întreaga națiune nimeni nu avea nevoie de ajutor: niciun individ și nicio grupare nu trebuia sprijinită cu fonduri de autorități! Ce anume a dat naștere acestui belșug?

De fapt, situația aceasta nu a fost una izolată. Dacă privim la starea poporului lui Dumnezeu în Vechiul Testament, vom vedea că multe generații au propășit în mod uimitor, fiind puternice din punct de vedere economic, social și militar. S-au bucurat de abundență în ce privește resursele, hrana și bunăstarea. Când au avut de înfruntat atacuri militare, nu au fost învinși, ci dimpotrivă, au ieșit biruitori. Națiunile noastre s-au minunat văzând calitatea vieții de care au avut ei parte. Și nu uitați că toate acestea s-au petrecut sub vechiul legământ, care este inferior celui nou!

Isus este mijlocitorul unui legământ mai bun, care este așezat pe făgăduințe mai bune (vezi Evrei 8:6). Dacă ne gândim la viața Lui, vedem că reprezentării autorităților, birocrății (vameșii), nobilii, prostituatele, hoții, bogații și săracii, adică toate categoriile de oameni, erau atrași la El. Isus a schimbat comunitățile pretutindeni unde mergea. Lui nu I-au lipsit niciodată cele trebuincioase pentru a împlini vreo nevoie. Dacă echipa Lui era supusă vreunui atac, acesta nu producea niciodată o vătămare de durată, iar situațiile rele erau deseori transformate în succese uluitoare.

Membrii Bisericii primare sunt identificați drept „cei care au întors lumea cu susul în jos” (Fapte 17:6, NKJV). Nici lor nu le lipsea nimic, după cum citim în Scriptură: „Un mare har era peste toți. Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă” (Fapte 4:33-34). Erau atât de deosebiți încât deseori erau nevoiți să depună eforturi pentru a-i convinge pe mai marii oștirii sau pe liderii comunităților că nu erau zei și că nu trebuia să li se

aducă închinare. Cetățenii acelei lumi îi priveau ca pe niște supermeni ai generației lor. Ucenicii îndepărtau boala celor ce sufereau; ei străluceau ca niște lumini în mijlocul unei generații întunecate.

Pot să întreb din nou: modul nostru de viață diferă în mod semnificativ de cel al societății în care trăim? Strălucesc viețile noastre cu atâta putere încât suntem priviți ca niște oameni ai lui Dumnezeu care se remarcă între ceilalți? Am găsit scuze și ne-am schimbat teologia, îndepărtându-ne de ceea ce ne învață în mod clar Scriptura, pentru a explica de ce aceste promisiuni erau valabile doar pentru vremea Noului Testament, nu și pentru a noastră? Autorii Noului Testament ne dau răspunsuri, dar noi evităm să punem aceste întrebări dificile.

Ce-ar fi dacă am asculta cu adevărat ce ne spune Scriptura?

Nu îndrept degetul acuzator înspre nimeni, ci doar aș vrea să ne gândim la această întrebare: ceea ce trăim noi reprezintă cu adevărat ce are în vedere Scriptura prin „vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”? Nu putem ignora cuvintele lui Isus: „Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17:21). Împărăția Lui este aici, înăuntrul trupului lui Cristos. Trăim noi în generația noastră cum a trăit Isus în a Lui? Nu ne învață Scriptura: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6)?

Suntem noi la fel de eficienți cum a fost Biserica primară în câștigarea lumii contemporane? Vedem noi regiuni întregi auzind Cuvântul lui Dumnezeu în numai doi ani? (Vezi Fapte 19:10.) Și nu uitați că ucenicii nu aveau atunci la dispoziție Internetul, Facebook-ul și alte rețele de socializare, televiziunea și nici măcar radioul. Cu toate acestea, fiecare om (nu doar dintr-un oraș sau dintr-o țară), ci dintr-o regiune întreagă a auzit Evanghelia.

Este aceasta și experiența de care avem noi parte? Haideti să fim sinceri în evaluarea noastră.

Ne-am făcut că nu vedem elefantul din încăpere, zicând: „Dumnezeu nu mai lucrează acum în felul acesta.” Astfel, am decupat Evanghelia așa încât să corespundă stării noastre. Se pare că dăm înapoi, uneori chiar cu dispreț, din fața a orice promovează puterea, tăria, succesul, abundența, rodnicia sau sănătatea. Spunem că un asemenea mesaj este extremist, lipsit de echilibru și orientat spre slujirea de sine. În felul acesta, ne ferim să răspundem unor întrebări dificile și ne găsim scuze pentru faptul că nu influențăm lumea noastră cu Evanghelia.

Întrebarea pe care o ridic în legătură cu lipsa noastră de eficiență este una la care se gândesc mulți dintre noi, dacă nu toți. Dar de ce nu punem această întrebare? De ce nu căutăm răspunsul la ea? Oare nu cumva ezitarea noastră e pricinuită de faptul că ridicarea întrebării ar putea dezvălui anumite chestiuni pe care nu suntem dispuși să le abordăm? Dar dacă nu întrebăm și dacă nu acționăm în conformitate cu răspunsurile găsite, vom rămâne mult sub nivelul vieții care ne este fâgăduită și la care suntem chemați.

După ce am fost implicat în slujire de peste treizeci și cinci de ani și apropiindu-mă acum de vârsta de șaiszeci de ani, sunt gata și dispus să pun această întrebare. De fapt, simt un imbold divin de a confrunta problema aceasta. Cred că, dacă am aborda cu sinceritate întrebarea aceasta, privind în Cuvântul lui Dumnezeu, plinătatea vieții la care am fost chemați va fi descătușată.

Dacă voi, ca și mine, vă doriți răspunsuri, haideți să pornim la drum împreună în această călătorie prin Scriptură. Nu va fi scurtă și s-ar putea ca uneori să se dovedească dureroasă, așa cum se întâmplă cu procedura complexă executată de un chirurg priceput. Medicului îi pasă de pacientul lui și face pașii necesari pentru a-i salva viața.

Duhului Sfânt Îi pasă de noi nespun mai mult decât oricărui chirurg, atât la nivel individual, cât și colectiv. Păstrați în minte gândul acesta în timp ce parcurgeți unele dintre capitolele mai dificile care ne stau în față. Rezultatul final va consta în tărie, sănătate, viață, dragoste și vitalitate. Cred că răspunsurile au potențialul de a schimba cursul vieții, al comunității și al generației voastre.

Dacă sunteți alături de mine, haideți să pornim la drum!

ACȚIONAȚI

Dumnezeu ne avertizează în Iacov 1:22: „Nu vă mulțumiți doar să ascultați Cuvântul, amăgindu-vă astfel singuri. Faceți ce spune” (NIV). Textul acesta ne arată că, dacă auzim un Cuvânt din partea lui Dumnezeu (din Scriptură, de la Duhul Sfânt sau din partea cuiva care ne dă o învățătură sănătoasă), dar nu acționăm în concordanță cu el, nu am făcut decât să ne amăgim singuri.

Dovada că am crezut ceva nu constă în faptul că suntem de acord cu învățătura primită, ci că acționăm în conformitate cu ea. De aceea, aceste secvențe axate pe acțiune de la finalul fiecărui capitol sunt atât de importante. Fiecare dintre ele este un imbold util de a trece îndată la acțiune, imbold concentrat asupra adevărilor revelate în capitolul pe care tocmai l-ați citit. Acțiunea la care sunteți provocați este scurtă și nu ar trebui să vă ia mult timp să o duceți la bun sfârșit.

Dacă vă veți rezerva timpul necesar pentru a face fiecare temă, veți avea mult mai mult de câștigat din cartea aceasta și veți avea parte de o transformare mult mai profundă a vieții voastre.

III

Ridicarea întrebării evitate poate semăna cu mersul la dentist pentru plombarea unei carii: avem nevoie de curaj pentru a înfrunta situația ca să ne bucurăm de beneficii pe termen lung.

Prin ce se remarcă viața voastră față de lumea din jur? Ar spune oamenii că trăiți ca Isus? Nu vă feriți de întrebarea aceasta, ci aprofundați-o. Cum s-ar schimba viața voastră dacă ați trăi ca Isus? De ce obiceiuri v-ați dezbăra? Cum s-ar schimba modul în care interacționați cu oamenii care se află mereu în jurul vostru? Dar felul în care vă trăiți viața de familie?

Rezervați-vă timp pentru a nota gândurile voastre legate de aceste întrebări. Folosiți Scriptura drept ghid. Astfel, veți putea stabili un obiectiv spre atingerea căruia să țintiți. Odată ce ați notat niște răspunsuri, rugați-vă cu privire la ele. Invitați-L pe Duhul Sfânt să sublinieze pentru voi unul dintre răspunsurile scrise, în legătură cu care El lucrează chiar acum în viața voastră. Rugați-vă ca acel lucru să prindă viață pentru voi într-un mod care să vă dea puterea de a vă schimba.

PREZENTAREA KRYPTONITEI

În primul capitol al cărții am *încercat* să vorbim despre măreția lui Dumnezeu. Folosesc cuvântul „încercat”, fiindcă oricât de magnific sau de elaborat ar fi limbajul pe care îl folosim, nu vom reuși niciodată să Îi descriem pe deplin grandoarea. Nimeni nu Îl întrece pe Dumnezeu în măreție și nici măcar nu se poate apropia, prin comparație, de frumusețea Lui. Dumnezeu nu are rival sau egal și domnia Sa se întinde din veșnicie în veșnicie. El este copleșitor!

În calitate de copii ai Lui, este de înțeles că viața noastră ar trebui să Îl reflecte pe El, fapt arătat limpede în Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu declară cu privire la fiii și la fiicele Lui: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17). Apostolul Ioan nu a spus: „Cum este El, așa vom fi și noi în viața viitoare.” Nu, ci Ioan afirmă că așa cum este Dumnezeu, la fel *suntem și noi, acum, în lumea aceasta!* O asemenea declarație intră în categoria celor de natură să ne lase cu răsuflarea tăiată! Iată ce mai citim în Scriptură:

...El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași *firii [naturii] dumnezeiești*. (2 Petru 1:4)

Gândiți-vă numai: vouă și mie ne-a fost dată *natura Lui divină*. Nu natura celei mai vestite ființe omenești de pe pământ, ci natura *lui Dumnezeu*, iar Petru ne asigură că nu am înțeles greșit, adăugând cuvântul „divin”. Termenul grecesc folosit aici este *theios*, care este definit astfel: „ceea ce este în mod unic al lui Dumnezeu și care își are originea în El”

(WSNTDICT). Cuvântul „natură” este termenul grecesc *phusis*, care e definit în felul următor: „a da naștere esenței, constituției și proprietăților esențiale” (WSNTDICT). Când cele două cuvinte sunt puse alături, iată semnificația lor: „Acestea sunt promisiunile care vă fac să deveniți părtași la ceea ce este în mod unic constituția esențială a ființei lui Dumnezeu.”

Noi suntem născuți cu adevărat din Dumnezeu!

Mă deranjează când aud unii lucrători creștini spunând: „Nu există de fapt nicio diferență între creștini și păcătoși; atâta doar că primii au fost iertați.” Asemenea cuvinte sunt o adevărată erezie și ele au două consecințe teribile: mai întâi, înjosesc ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi prin Isus; apoi, anulează promisiunea Lui, ținându-i pe copiii Săi legați de depravarea lumii acesteia, care ia naștere în urma dorințelor păcătoase.

Nici măcar în lumea animală nu întâlnim asemenea erezii. Ați auzit vreodată de un leu al cărui pui a fost o veveriță sau de un cal de pur sânge care a adus pe lume o rămă? Noi suntem născuți din Dumnezeu și suntem odraslele Lui. Scriptura ne spune: „Preaiubiților, acum [nu mai târziu, când ajungem în cer] suntem copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:2).

În lumina faptului că suntem preaiubiții Lui, ar trebui să manifestăm un caracter lipsit de egoism, o dragoste necondiționată, o bucurie negrăită, o pace care întrecere orice înțelegere, o putere supranaturală, bunăstare, vitalitate, creativitate, înțelepciune divină, înțelegere ascuțită, cunoaștere supremă și discernământ pătrunzător, iar lista aceasta este departe de a fi completă! Scriptura ne promite asemenea atribute la multe niveluri, astfel că întrebarea mea este: „De ce nu le vedem la nivel individual sau la cel colectiv, al bisericii?”

Înainte să răspund la această întrebare, aș vrea să vă pregătesc în cartea de față pentru procesul acesta. Următoarele câteva capitole s-ar putea să vi se pară negative și dure, dar vă promit că urmează și soluțiile, iar acestea sunt satisfăcătoare.

Gândiți-vă la următorul scenariu: dacă un medic pune în mod corect diagnosticul de melanom aflat în fază incipientă, oferind drept soluție o intervenție chirurgicală minoră, care nu necesită spitalizarea pacientului, măsura aceasta pare la început una negativă. Pacientul și-ar putea spune: „Ce deprimant! Am cancer! Nu vreau să aud nimic despre asta și nici să trec prin măsurile necesare pentru a scăpa de boală. Dar o voi face pentru a-mi salva viața.” Gândiți-vă apoi la alternativă: dacă doctorul ignoră problema și doar îi prescrie pacientului să ducă un mod de viață mai

sănătos, consumând alimentele adecvate, făcând constant mișcare și având o atitudine pozitivă, lipsită de stres, melanomul va continua să crească până când va deveni, în final, inoperabil și va provoca moartea.

Dumnezeu ne iubește mult prea mult pentru a nu diagnostica ceea ce ne ține pe loc și ce ar putea chiar să ne ucidă. El știe că ceea ce ne îngrădește nu poate fi îndepărtat cu ajutorul unui mod de viață mai pozitiv, ci trebuie confruntat și îndepărtat. El este un Tată profund dedicat sănătății și bunăstării noastre.

Așadar, în timp ce parcurgeți următoarele capitole, nu uitați că diagnosticul este necesar pentru ca procedura reparatorie să poată fi realizată. Rezultatul ultim va conduce spre viața îmbelșugată zugrăvită în Scriptură.

Timul întrebărilor

Dacă Împărăția divină este înăuntrul nostru, de ce nu se face pe pământ la fel ca în ceruri? De ce unii credincioși din Vechiul Testament, care erau părtași unui legământ „inferior”, bazat pe promisiuni mai mici, au trăit în moduri care întrec cu mult ceea ce vedem noi astăzi? Scriptura ne răspunde în repetate rânduri la această întrebare! Unul dintre răspunsuri se găsește în Epistola lui Pavel către Corinteni:

Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși dacă nu deosebește trupul Domnului. *Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini dorm [de aceea mulți dintre voi sunt slabi și bolnavi, iar unii chiar au murit].* Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar, când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul ca să nu fim osândiți de Domnul odată cu lumea. (1 Corinteni 11:28-32)

Lipsa de reverență pe care o dovedeau corinteni în timpul Cinei Domnului este clară, însă consecințele ei nu sunt limitate doar la acțiunile specificate aici, cum au presupus mulți. De fapt, modul în care practicau corinteni Cina Domnului, ca masă în toată puterea cuvântului, diferă

semnificativ de abordarea ceremonioasă cu care suntem obișnuiți în vremea noastră. Pe măsură ce studiul nostru va avansa, veți vedea că rădăcina problemei care a adus judecata asupra credincioșilor din Corint stătea în faptul că erau conștienți de neascultarea lor față de Dumnezeu, dar, cu toate acestea, stăruiau în ea.

În text sunt enumerate trei consecințe ale purtării lor: slăbiciunea, boala și moartea fizică. Înțelesul ultimelor două este clar, dar cum rămâne cu prima? Unele definiții ale „slăbiciunii” sunt lipsa tăriei sau a vigoriei, neputința sau lipsa puterii. Cuvântul acesta se poate referi la multe sfere diferite ale vieții. El vorbește, în ansamblu, despre neputința de a fi cine am fost creați să fim.

Să revenim acum la Superman. Substanța care era periculoasă doar pentru el (lipsindu-l de vlagă și făcându-l neputincios) era kryptonita. Superman avea abilități nepământești. Era capabil de fapte eroice supranaturale și era înzestrat cu o cunoaștere paranormală, cu abilități senzoriale ascuțite, cu o putere extraordinară și cu un caracter neclintit. Cu toate acestea, dacă era expus kryptonitei, începea să se simtă rău și să fie slăbit, ajungând chiar mai slab decât un om obișnuit. Dacă era expus mai multă vreme efectelor acelei substanțe, putea chiar să moară.

Apostolul Pavel identifică în esență elementul care joacă în viața Bisericii rolul kryptonitei, slăbindu-ne și împiedicându-ne să umblăm în puterea naturii divine.

Împăratul David recunoștea, în Psalmi, o împrejurare în care nu s-a pocăit și nu și-a mărturisit păcatul, zicând: „Mi se usca vлага cum se usucă pământul de seceta verii” (Psalmul 32:4). Traducerea parafrazată a Bibliei, *The Message*, îi consemnează cuvintele astfel: „Toată seva vieții mele s-a uscat.” Un alt verset spune: „Mi s-au sleit puterile din pricina fărădelegii mele și-mi putrezesc oasele!” (Psalmul 31:10).

Iacov exprimă aceeași idee în felul următor: „Păcatul, odată înfăptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați, preaiubiții mei frați” (Iacov 1:15-16). Iacov se adresează în mod clar credincioșilor și ne avertizează să nu ne lăsăm păcăliți de puterea păcatului. Dacă problema păcatului nu este rezolvată, el poate face credinciosului ceea ce îi făcea kryptonita lui Superman, ducându-l chiar la moarte. Tot astfel, Pavel, ca un tată spiritual iubitor, avertizează biserica din Corint (și pe noi) cu privire la efectele kryptonitei spirituale.

Un puternic semnal de alarmă

Primul aspect care trebuie subliniat în legătură cu aceste versete provocatoare ar trebui să constituie un semnal de alarmă. Pavel nu spune: „Aceasta este *singura* cauză a oricărei slăbiciuni, boli sau morți premature întâlnite în rândul vostru.” Cu alte cuvinte, apostolul nu spune că toate greutățile, bolile și decesele pot fi puse pe seama păcatului. Deseori noi, credincioșii, ne confruntăm cu situații dificile pentru că trăim într-o lume căzută în care avem de luptat cu forțe naturale și demonice cât se poate de reale.

De exemplu, citim în Scriptură despre un incident în care Isus și ucenicii au întâlnit un om care se născuse orb. Ucenicii L-au întrebat: „Cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (Ioan 9:2). Raționamentul lor presupunea că omul acesta nu putuse ajunge într-o stare atât de nefericită decât din pricina păcatului.

Isus le-a răspuns îndată: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui.” Domnul le-a rețezat de la început acest mod de gândire incorect și odios. Nu toate bolile, slăbiciunile și morțile premature sunt pricinuite de păcat.

Aceeași mentalitate a alimentat criticile îndreptate de Elifaz, Bildad și Țofar împotriva lui Iov. Acuzațiile lor spuneau că păcatele lui Iov erau pricina suferinței prin care trecea patriarhul (vezi Iov 5:17, 8:4-6, 11:13-15, 22:1-11). Dar, chiar înainte să înceapă necazurile lui Iov, Dumnezeu Se lăudase cu el, spunând: „Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet [un om de o integritate deplină]” (Iov 1:8). Suferința lui Iov nu avea nimic de-a face cu vreun păcat al lui sau cu lipsa integrității. Dumnezeu a păstrat tăcerea o vreme, dar în cele din urmă i-a spus lui Elifaz: „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit... drept despre Mine” (Iov 42:7). Când cineva spune despre Dumnezeu că disciplinează sau pedepsește un om pentru păcatul lui, când în realitate lucrurile nu stau așa, aceasta este o acuzație gravă la adresa caracterului Său.

Cu ani în urmă, când eram tânăr în credință, în multe cercuri de credincioși se considera că acei care înfruntau dificultăți trebuie că păcătuiseră cumva. Acest tipar de gândire încă există în rândul unora, dar din fericire nu mai este atât de larg răspândit ca atunci. Învățătura biblică și conducerea bună au eliminat în mare parte această eroare din

Biserică. Modul în care li s-a vorbit unora ca urmare a acestei mentalități este extrem de neplăcut, condamnat și chiar răuvoitor. Din nefericire, această învățătură i-a făcut pe unii oameni chiar să renunțe la credință.

Pe de altă parte, trebuie să ne amintim și cuvintele pe care le-a spus Isus omului care a fost vindecat de o infirmitate pe care o avea de treizeci și opt de ani: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5:14). Nu încapă îndoială că, potrivit spuselor lui Isus, păcatul deschide o ușă pentru consecințe neplăcute. Isus l-a iubit pe omul acela îndeajuns încât să Își dea viața pentru el. Isus l-a avertizat în felul acesta, mânat de dragostea Sa fierbinte pentru el.

Când evităm să abordăm subiecte de felul acesta, ne lipsește dragostea adevărată. Încercând să ne ferim de orice purtare care ar putea fi considerată răutăcioasă, acuzatoare sau condamnatoare, deseori pendulăm până în cealaltă extremă, ajungând să nu spunem nimic, în timp ce vedem în mijlocul nostru situația descrisă de Pavel: mulți sunt neputincioși, bolnavi și mor înainte de vreme. În felul acesta ne arătăm dragostea? Așa dovedim că ne pasă cu adevărat de cei aflați lângă noi?

Avem răspunsuri pentru alții, dar ne ferim să le dăm glas, de teamă să nu fim înțeleși greșit. Haideti să fim sinceri: pe ce pune accentul dragostea noastră? Iubim Biserica așa cum au făcut-o Isus și Pavel, spunându-le fraților noștri adevărul? Sau ne concentrăm asupra propriei persoane, asupra reputației noastre, a riscului de a ne pierde susținătorii sau de a fi înțeleși greșit?

Călătoria mea

În anii de început ai slujirii mele, obișnuiam să încurajez întotdeauna și eram din cale-afară de pozitiv cu toți oamenii cu care interacționam. Evitam cu orice preț confruntarea. Uneori chiar mințeam pentru a mă feri de ea și preferam în schimb să spun ceva laudativ. Se zicea despre John Bevere: „E atât de amabil; e unul dintre cei mai iubitori oameni din toată biserica.” Aprecierile acestea ajungeau și la urechile mele, iar eu le savuram din plin.

Într-o zi, în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a vorbit astfel: „Oamenii spun că ești unul dintre cei mai iubitori slujitori din biserică, nu-i așa?”

Am răspuns: „Ba da, așa e.” Mă așteptam ca Dumnezeu să fie mulțumit, dar felul în care mi-a pus Duhul Sfânt întrebarea era un semn că discuția nu se îndrepta în direcția aceasta.

Următoarele cuvinte mi-au întărit îngrijorarea. Domnul mi-a zis: „Fiule, tu nu îi iubești pe oamenii din această biserică.”

Șocat, am replicat: „Poftim? Ba îi iubesc; așa spun și ei!”

Dumnezeu mi-a zis apoi: „Știi de ce folosești doar cuvinte pozitive, înălțătoare și încurajatoare atunci când le vorbești?”

„De ce?” am întrebat cu precauție.

„Fiindcă te temi să nu fii respins”, mi-a răspuns El.

Răspunsul acesta m-a doborât la pământ, m-a dărâmat și m-a lăsat fără cuvinte.

„Dacă ai iubi cu adevărat oamenii”, a continuat El, „le-ai spune adevărul, chiar dacă ai ști că se prea poate să respingă mesajul tău și chiar pe tine.”

Momentul acela a fost unul definitiv pentru viața mea. Mi-am schimbat îndată abordarea, însă am ajuns în extrema cealaltă. Acum spuneam adevărul, dar fără tact și blândețe, fiindcă încă îmi lipsea ingredientul cel mai important: *adevărata dragoste*. Călătoream și slujeam în biserici mai mici și, din păcate, ciomăgeam oile. Privind în urmă, îmi pare rău pentru oamenii pe care i-am muștrat doar, fără să îi încurajez, precum și pentru păstorii lor, nevoiți să repare boacănele mele.

În anul 2001, am slujit în cadrul unei conferințe de proporții, organizate într-o biserică mare din Europa. La câteva luni după aceea, am auzit de la oameni de pe trei continente diferite că păstorul acelei biserici le spusese unor lideri cu influență că eram aspru și loveam oile. Omul avea dreptate.

Această veste dureroasă m-a făcut să mă plec pe genunchi. M-am rugat (mai degrabă am strigat) ca niciodată înainte ca Dumnezeu să îmi umple inima cu dragostea și compasiunea Lui pentru poporul Său. Iar El m-a ascultat. Am ajuns să cunosc și să înțeleg pentru prima oară în viață ce însemna cu adevărat să iubesc oamenii cărora le slujeam.

Nu puțini, ci mulți

Nu uitați: Pavel a iubit cu ardoare biserica din Corint. Iată ce scrie apostolul drept dovadă: „Pentru ce?... Pentru că nu vă iubesc?... Știe Dumnezeu” (2 Corinteni 11:11).

În altă parte a aceleiași epistole, Pavel spune: „V-am scris cu multă mâhnire și strângere de inimă, cu ochii scăldați în lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să vedeți dragostea nespus de mare pe care o am față de voi” (2 Corinteni 2:4). Biserica aceasta l-a înțeles greșit pe Pavel. Credincioșii din Corint au privit muștrările și avertismentele lui ca pe semne ale lipsei de dragoste, situație care poate fi întâlnită într-o biserică sau în alt context. Mulți sunt așa cum am fost și eu: aspri, duri, categorici și lipsiți de dragoste, grijă și compasiune autentică. S-ar putea să fie tari și să facă afirmații pline de îndrăzneală, dar motivați de dorința de a avea dreptate. Mulți credincioși au fost victime ale acestui abuz de autoritate. Dar situațiile nefericite de felul acesta nu înseamnă că orice corectare și avertisment intră în aceeași categorie. Cuvintele lui Pavel au fost uneori apăsate, au corectat și au muștrat, însă toate au venit dintr-o inimă plină de dragoste fierbinte.

În același ton, Pavel scrie mai târziu: „Și eu mă voi cheltui bucuros pe mine însumi și tot ce am de dragul vostru, deși, după câte s-ar părea, cu cât eu vă iubesc mai mult, cu atât voi mă iubiți mai puțin” (2 Corinteni 12:15, NLT). Frustrarea sa este evidentă. Dragostea și preocuparea lui profundă pentru bunăstarea lor sunt greșit înțelese, iar el este privit acum ca un lider aspru, care vrea să îi țină sub papucul lui, ca să spunem așa.

Înțelegeți, vă rog, faptul că vorbele lui Pavel, deși apăsate – când le arată acestor credincioși dragi pricina pentru care mulți dintre ei sunt slabi, se luptă cu probleme de sănătate și mor înainte de vreme – sunt motivate de dragostea lui fierbinte pentru ei.

Afirmația apostolului ar fi fost mult mai ușor de acceptat dacă ar fi spus „unii”, însă el specifică faptul că sunt „mulți” cei aflați în această situație. Cum putem ocoli confruntarea cu adevărul pe care ni-l comunică? Dacă li se aplica lor, ni se aplică și nouă? L-ar fi inclus Dumnezeu în Scriptură dacă era doar un incident izolat? Nu ar trebui să ni se aplice și nouă astăzi? Răspunsul este, fără doar și poate, unul afirmativ.

Un ultim aspect: Pavel nu abordează doar actul împărtășirii cu Cina Domnului în cadrul unei biserici. Apostolul comunică mult mai mult

decât pare la prima vedere și mulți dintre noi, inclusiv eu, timp de ani de zile, au pierdut din vedere mesajul în ansamblul lui. Vom explora mai adânc înțelesul cuvintelor lui în capitolul următor.

ACȚIONAȚI

Întoarceți-vă și recitiți începutul acestui capitol pentru a vă aminti vouă înșivă ce este posibil. Nu uitați, sunteți incluși și voi în cuvintele Scripturii care spun: „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17). Voi sunteți chemați de Dumnezeu să trăiți ca Isus chiar acum, în viața voastră de fiecare zi, nu doar cândva, în viața viitoare.

Cum schimbă aceasta perspectiva voastră asupra vieții cotidiene? Poate că nu v-ați fi gândit la voi înșivă ca la niște oameni slabi, înainte să vă înțelegeți potențialul în Cristos, dar acum, când l-ați înțeles, v-ați considera slabi sau tari? Dacă vă socotiți slabi, v-ați evaluat înțelept, căci Dumnezeu spune că puterea Lui lucrează cel mai bine în slăbiciunea noastră (vezi 2 Corinteni 12:9).

Dumnezeu va transforma slăbiciunile noastre în tărie doar atunci când ne smerim înaintea Lui (vezi 1 Petru 5:5). Rugați-L pe Dumnezeu să vă vorbească despre orice pricini ale slăbiciunii prezente în viața voastră. Notați-le și cereți-I apoi să vă descopere cheia pentru a vă elibera de fiecare dintre ele. Faceți-vă timp să notați îndrumările pe care vi le dă Dumnezeu pentru transformarea fiecărei slăbiciuni într-un punct tare.

UNA

Să ne întoarcem la cuvintele adresate de apostolul Pavel bisericii pe care o iubea:

Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși dacă nu deosebește trupul Domnului [*dacă nu onorează trupul lui Cristos*]. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțin dorm [de aceea mulți dintre voi sunt slabi și bolnavi, iar unii chiar au murit]. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați [de Dumnezeu în felul acesta]. (1 Corinteni 11:28-31)

În acest capitol ne vom concentra atenția asupra următoarei expresii a lui Pavel: „dacă nu onorează trupul lui Cristos”. Sunt două aspecte de mare interes pe care vreau să le subliniez: în primul rând, Pavel nu se adresează unor credincioși, la nivel individual, ci tuturor celor din această biserică, și anume comunității creștinilor din orașul Corint.

În ultimele câteva decenii s-a pus un mare accent pe relația noastră personală cu Isus Cristos. Desigur, acesta este un aspect foarte important și real al creștinismului. Însă ceea ce nu s-a accentuat în aceeași măsură a fost realitatea colectivă a faptului că noi alcătuim un singur trup. Mai simplu spus, noi suntem cu toții una în Cristos. Este important să ținem cont de ambele adevăruri, fără a-l neglija pe vreunul dintre ele.

În al doilea rând, traducerea NKJV redă cuvintele lui Pavel puțin diferit. Ea spune că motivul pentru care mulți sunt slabi, bolnavi și mor înainte de vreme este acela că „nu discern trupul Domnului” (versetul 29).

Analizarea ambelor versiuni ne conturează în fața ochilor o imagine mai clară a mesajului comunicat.

Pentru a înțelege mai bine, trebuie să ne întoarcem la capitolul anterior din 1 Corinteni, unde Pavel vorbește despre izbăvirea poporului Israel din Egipt și despre răstimpul petrecut de el în pustie. În mijlocul acestei discuții, apostolul lămurește scopul pentru care le-a adus corintenilor în atenție această istorie: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor [au fost scrise *ca să ne avertizeze pe noi*, cei care trăim la sfârșitul veacului]” (1 Corinteni 10:11). Pavel nu se mulțumește să ne dea o lecție de istorie, ci mai degrabă enunță un avertisment de actualitate, pentru a ne proteja de o judecată anume.

Vorbind despre experiența trăită în pustie de poporul Israel, apostolul începe ilustrând relația de legământ pe care o avea acesta cu Dumnezeu. Pavel afirmă că *toți* au fost conduși de Duhul lui Dumnezeu (norul), *toți* au fost eliberați din Egipt (un simbol al lumii), *toți* au fost botezați (noi am fost botezați într-un singur trup), *toți* au mâncat aceeași hrană spirituală și *toți* au băut din aceeași apă spirituală (Cuvântul lui Dumnezeu); accentul se pune în mod evident în pasaj pe cuvântul *toți*. Apoi Pavel rezumă ideea spunând că stâncă aceea care călătorea cu ei era Cristos. Mesajul lui este limpede: ei alcătuiau un singur trup și *toți* aparțineau singurului Dumnezeu adevărat, care Își ține legământul. Aceasta se corelează, în mod sigur, cu ceea ce suntem noi ca trup al lui Cristos.

Pavel continuă apoi cu o declarație dureroasă: „Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu [Dumnezeu nu a fost mulțumit de cei mai mulți dintre ei], căci au pierit în pustie” (10:5). Dumnezeu ne iubește în mod profund, mult mai profund decât putem noi înțelege. Adevărul este că nu putem face nimic pentru a-L determina să ne iubească mai mult sau mai puțin. Acestea fiind spuse, este important totuși să evidențiem faptul că noi suntem răspunzători de cât de *mulțumit* este El de noi. De aceea Pavel afirmă în alt pasaj din Scriptură că ținta noastră este să Îi fim plăcuți Lui (2 Corinteni 5:9). Acesta ar trebui să fie obiectivul suprem pentru voi, pentru mine și pentru fiecare credincios.

De ce au murit acești oameni din Vechiul Testament și nu s-au putut bucura de promisiunile pe care li le făcuse Dumnezeu? Pavel consemnează cinci păcate care au dus la căderea lor: pofta lăcomă (dorința înfocată după ceva ce nu venea de la Dumnezeu sau care era în afara purtării Lui de

grijă), închinarea la idoli, imoralitatea sexuală, ispitirea lui Dumnezeu și cârtirea.

Câteva versete mai târziu, Pavel scrie:

Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu trupul lui Cristos? Având în vedere că este o pâine, *noi, care suntem mulți, suntem un trup*; căci toți luăm o parte din aceeași pâine. Uitați-vă la Israelul după trup: cei ce mănâncă jertfele nu sunt ei în împărtășire [*uniți*] cu altarul? (1 Corinteni 10:15-18)

Deci Pavel aduce din nou în discuție împărtășirea cu trupul și sângele Domnului sau Cina Domnului și ne arată imaginea de ansamblu a problemei specifice pe care o menționează în capitolul 11 din 1 Corinteni: aceea că ucenicii de acolo *nu discerneau trupul Domnului*. Pavel recunoaște faptul că noi suntem *mulți*, numeroși indivizi diferiți, fiecare cu o relație personală cu Dumnezeu, prin Isus Cristos. Însă, la alt nivel, în ochii lui Dumnezeu noi suntem *una*. Acesta este elementul esențial al spuselor lui Pavel. Noi suntem *un trup* în Cristos; suntem *uniți*, cum fusese și poporul Israel.

Acum trebuie să ne întrebăm: „Judecata în urma căreia au venit slăbiciunea, boala și moartea prematură a fost îndreptată spre fiecare individ în parte care păcătuia sau trupul lui Cristos din Corint ca întreg suferea aceste consecințe din pricina purtării unora dintre membrii lui?” Nu mă înțelegeți greșit; vreau să accentuez cu tărie faptul că există consecințe personale pentru păcatul practicat cu bună știință, însă aici trebuie să ne păstrăm atenția îndreptată spre adevărul pe care ni-l descoperă Pavel. El se adresează credincioșilor ca trup, ca biserică și ca popor ai cărui oameni sunt una.

În cazul acesta, este vorba despre trupul lui Cristos din orașul Corint.

Pofta transpusă în faptă a unui singur om

Să ne întoarcem la israeliții a căror istorie constituie un exemplu pentru noi, trecând însă peste o generație, la cea condusă de Iosua. Această grupare de oameni credincioși a trecut cu îndrăzneală Iordanul și a înaintat pe teritoriul Țării Promise. Prima lor sarcină a fost de a nimici uriașa cetate a Ierihonului. Fără îndoială, era o sarcină descurajatoare, însă Dumnezeu avea cu siguranță să Își arate din nou măreția puterii Sale. Dumnezeu i-a dat instrucțiuni specifice lui Iosua, una dintre ele fiind următoarea:

Cetatea să fie dată Domnului spre nimicire... Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire... Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier să fie închinat Domnului și să intre în visteria Domnului” (Iosua 6:17-19)

Toată prada luată din Ierihon trebuia să ajungă în visteria Domnului. Îi aparținea în întregime și nimic din ea nu era câștigul vreunuia dintre israeliți.

A urmat atacul și israeliții au fost invincibili. Au ucis cu sabia tot ce avea viață în cetate: bărbați și femei, tineri și bătrâni, vite, oi, capre și măgari. Apoi au ars cetatea și tot ce era în ea, cu excepția aurului, argintului, aramei și fierului, care au fost păstrate pentru visteria Domnului. În mod uimitor, niciun israelit nu a fost ucis sau rănit.

Trebuie să ne amintim că cetatea aceasta s-a numărat printre cele iscodite de generația anterioară, iar veștile aduse lui Moise fuseseră acestea: „Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari” (Numeri 13:28). De data aceasta, copiii generației anterioare care au ajuns la maturitate au fost cei care au atacat această cetate fortificată și au dărâmat-o fără să sufere pierderi de vieți omenești. Poporul Israel a fost împuternicit în mod supranatural pentru realizarea aceasta. Însă iată ce aflăm mai departe:

Copiii lui *Israel* au păcătuit [au încălcat instrucțiunile] cu privire la lucrurile date spre nimicire. Acan... a luat din lucrurile date spre nimicire. Și Domnul S-a aprins de mânie împotriva copiilor lui *Israel*. (Iosua 7:1)

Observați că Scriptura nu spune: „*Acan* a încălcat instrucțiunile”, ci „*copiii lui Israel* au încălcat instrucțiunile”! Interesant este și faptul că textul afirmă mai departe că „Domnul S-a aprins de mânie împotriva *copiilor lui Israel*”, nu împotriva lui *Acan*. Israelul era una, iar atunci când un membru al comunității păcătuia, încălcând instrucțiunile lui Dumnezeu legate de poftă, responsabilitatea era pusă pe seama întregului Israel. Consecința tragică devine evidentă la scurt timp după aceea. Următoarea cetate împotriva căreia s-au îndreptat israeliții a fost Ai. Era o așezare mult mai mică, așa că iscoadele i-au zis lui Iosua: „Degeaba mai faci să meargă tot poporul; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să bați cetatea Ai; nu mai osteni tot poporul, căci oamenii aceia sunt puțini la număr” (Iosua 7:3-4).

În bătălia de la Ierihon luptaseră aproximativ șase sute de mii de războinici. Puteți deduce cât de neînsemnată era cetatea Ai prin comparație. Cu toate acestea, iată ce citim în continuare:

Aproape trei mii de oameni au pornit, dar au luat-o la fugă dinaintea oamenilor din Ai. Oamenii din Ai le-au omorât aproape treizeci și șase de oameni; i-au urmărit de la poartă până la Șebarim și i-au bătut în vale. (Iosua 7:4-5)

Este vorba despre același popor care nimicise fără să piardă nici măcar un om cetatea mult mai însemnată și mai puternică a Ierihonului? Acum vedem niște războinici slabi, în retragere, care au suferit o înfrângere răsunătoare. Au fost expuși efectelor kryptonitei.

În mod tragic, treizeci și șase dintre ei și-au pierdut viața, în vreme ce în bătălia pentru Ierihon niciunul dintre israeliți nu a fost slab, nu a bătut în retragere, nu a fost rănit sau ucis!

Să analizăm situația: *Acan* a păcătuit, dar, cu toate acestea, lui și familiei sale nu li s-a întâmplat nimic. Pe de altă parte, după bătălia de la Ai, șaptezeci și doi de tați și mame nu și-au mai văzut fiii întorcându-se de pe câmpul de luptă, iar treizeci și șase de soții au rămas fără soți și o mulțime de copii nu și-au mai văzut tații. Cele petrecute nu s-au datorat vreunei fapte săvârșite de fiul, soțul sau tatăl lor; ei nu păcătuiseră. Cauza a constat în ceea ce făcuse un alt bărbat dintr-o altă familie!

Poporul Israel a rămas acum ca paralizat de frică. Iosua și toți mai marii poporului au căzut cu fața la pământ. Vă puteți închipui scena? Erau cu toții nedumeriți, consternați și au început să strige: „Doamne Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești?” (Iosua 7:7)

Ascultați răspunsul lui Dumnezeu: „Scoală-te! Pentru ce stai astfel culcat pe fața ta? *Israel* a păcătuțit; au călcat legământul Meu” (Iosua 7:10-11).

Dumnezeu nu spune: „Între voi este un om care a păcătuțit!” Nu, ci El declară din nou: „Israel a păcătuțit!” Nimeni nu știa că Acan păcătuțise. Nimeni nu fusese informat. Iosua află cine era vinovatul și îl confruntă pe Acan, care răspunde:

Este adevărat că am păcătuțit împotriva Domnului Dumnezeului lui Israel și iată ce am făcut: am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poțtit și le-am luat” (Iosua 7:20-21).

Iosua și mai marii poporului au pedepsit de îndată nelegiuirea lui Acan, după care citim: „Și Domnul S-a întors din iuțimea mâniei Lui [și Domnul nu a mai fost mânios]” (Iosua 7:26).

Un exemplu

Acest incident din Vechiul Testament ilustrează mesajul lui Pavel către biserica din Corint. El scrie: „Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm [și unii chiar au murit].” Vom descoperi în capitolul următor că păcatul comis de cineva va afecta întreaga biserică, nu doar pe cei implicați efectiv în săvârșirea lui.

V-ați întrebat vreodată în sinea voastră de ce atât de mulți credincioși din bisericile noastre sunt slabi, suferă de boli și maladii stranii? Acești oameni dragi nu reușesc să se vindece de aceste suferințe, iar unii dintre ei chiar mor înainte de vreme. De ce sunt în adunările noastre atât de multe mame care își cresc singure copiii și au nevoie de bonurile de masă acordate de sistemul de asistență socială, luptându-se din greu să răzbată de la o lună la alta? De ce sunt atât de mulți credincioși care și-au pierdut locul

de muncă și care supraviețuiesc dintr-un buget precar, fiind dependenți de ajutoarele sociale?

Lista obstacolelor care par insurmontabile din pricina slăbiciunii noastre este aproape nesfârșită.

În zilele lui Solomon, nu existau oameni care trăiau din ajutoare de șomaj sau care nu aveau un loc de muncă. În cartea Fapte, vedem că nimeni nu ducea lipsă și că oamenii erau vindecați îndată de suferințele, bolile și infirmitățile lor. De ce nu vedem așa ceva întâmplându-se astăzi? Să fie din pricină că păcatul în care trăiesc unii afectează viața multor alora? Oare suntem martorii a ceea ce a trăit poporul Israel când a atacat cetatea Ai?

Este important să subliniem din nou că există consecințe personale pentru trăirea cu bună știință în păcat. Acan a avut în cele din urmă parte de judecată, însă poporul Israel ca întreg a dat peste kryptonita spirituală din pricina păcatului acestui om. Speranța mea este că, pe măsură ce ne continuăm cercetarea, conștientizarea de către voi a faptului că faceți parte dintr-un trup va spori, devenind la fel de solidă ca relația voastră personală cu Isus, precum și că veți înțelege că acțiunile voastre ca mădular pot aduce binecuvântări sau consecințe negative asupra celorlalte părți ale trupului.

Înainte de încheiere, aș vrea să accentuez din nou faptul că, atunci când ne sunt puse în față adevăruri care ne pot elibera, ele ne par adesea negative, astfel că se poate strecura cu ușurință în mintea noastră gândul: „Ce rost are să ne oprim la ele?” Dar, în cele din urmă, când adevărul este revelat, el aduce eliberare acolo unde au persistat până atunci piedicile.

După cum spunea Isus, „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32).

ACȚIONAȚI

Poate ați vizionat filmul *Gladiatorul* și vă amintiți strigătul generalului Maximus: „Stați împreună ca un singur om!” Iar apoi ați văzut victoriile câștigate de strategia aceasta. Nu este un secret că strategia militară cea mai eficientă spune: „Dezbină și cucerește.”

Isus știa prea bine faptul aceasta și ne-a învățat că o casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate sta în picioare (vezi Matei 12:25). Când trupul lui Cristos este dezbinat în ce privește consacrarea față de Isus, el este slăbit ca întreg. Aceasta înseamnă că unul dintre cele mai mari lucruri

pe care le puteți face pentru impactul global al Bisericii este să vă trăiți viața consacrați pe deplin cauzei lui Isus. Aceasta înseamnă să vă dedicați toate activitățile obișnuite, de fiecare zi lui Dumnezeu, ca act de închinare înaintea Lui.

Dumnezeu vrea întreaga voastră viață, nu doar diminețile voastre de duminică. Dacă nu vă trăiți viața în ansamblu (cu sfera muncii, a familiei, a hobby-urilor etc.) ca pe un act de închinare adusă lui Dumnezeu, pocăiți-vă astăzi. Rugați-L pe Isus să vă descopere cum arată o viață trăită ca act de închinare înaintea Domnului. Notați ce vă arată sau ce vă spune El și cereți Duhului lui Dumnezeu să vă umple iarăși în timp ce vă dedicați Lui pe deplin.

KRYPTONITA CEA CONTAGIOASĂ

Felul în care a conceput Dumnezeu trupurile noastre constituie un model care ne ajută să înțelegem viața pe care o trăim împreună, ca Biserică. (1 Corinteni 12:25, MSG)

Gândiți-vă la trupul vostru și la modul în care sunt legate între ele toate părțile lui, chiar și cele care nu se află una lângă alta. Degetul vostru mic de la picior este conectat de nasul vostru, ficatul vă e legat de genunchi, gura de șira spinării și lista continuă. Nu există vreo parte a corpului care să poată supraviețui separată de celelalte. Altminteri, nu ar fi parte din trupul vostru.

Dacă o parte suferă, nu suferă alături de ea toate celelalte? Dacă un om e doborât de gripă sau de un virus, boala îi afectează întregul trup, făcându-l să își piardă pofta de mâncare și vlagă; bolnavului îi va fi greu să gândească limpede și se va plânge de felurite dureri. Pe de altă parte, dacă un mădular al trupului este onorat, toate celelalte se bucură. Dacă unui om i se face un masaj, tensiunea din tot corpul scade, fiind înlocuită de plăcere, fiindcă întregului trup îi place ceea ce se întâmplă.

Noi, ca biserică, suntem una. Poporul Israel, care este exemplul nostru, a fost una, iar păcatul săvârșit cu bună știință de Acan nu l-a afectat doar pe el, ci întreaga comunitate. Israelul a fost invincibil în lupta împotriva cetății Ierihon, dar numai după câteva zile, oștirea aceluiși popor s-a dovedit slabă, a avut parte de o înfrângere răsunătoare, a bătut în retragere din fața dușmanului și a suferit pierderi de vieți omenești. Figurativ vorbind,

poporul a ajuns sub influența kryptonitei spirituale. Aceasta a fost și experiența bisericii din Corint? O analiză atentă ne oferă răspunsul.

După cum am arătat pe scurt înainte, Cina Domnului era sărbătorită în Biserica primară destul de diferit de modul cu care suntem obișnuiți astăzi. În cazul credincioșilor de atunci era vorba despre o masă, pe când în cazul nostru este vorba mai mult despre o ceremonie. Astfel, în contextul de atunci, conduita lor specifică abordată de Pavel nu seamănă cu niciuna dintre situațiile pe care le putem întâlni astăzi. Cu toate acestea, rădăcina purtării lor este cea care contează.

Situația specifică întâlnită acolo consta în faptul că anumiți indivizi din biserica din Corint nu așteptau sosirea tuturor membrilor ei. Cei care ajungeau mai devreme se ospătau și beau, probabil consumând mâncarea și vinul cel mai bun, în vreme ce alții, care soseau mai târziu, erau nevoiți să se mulțumească doar cu rămășițele. Mulți cercetători ai Scripturii și istorici cred că oamenii neglijați erau cei mai săraci sau cei care aparțineau clasei sociale de jos. Citiți acum cuvintele lui Pavel:

Fiindcă atunci când stați la masă, fiecare [*unii*] se grăbește să-și ia cina adusă de el, înaintea altuia, așa că unul este flămând, iar altul este beat... Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi *mulți* neputincioși și bolnavi și nu puțini dorm [*și unii* chiar au murit]. (1 Corinteni 11:21, 29-30)

Uitați-vă la cele două cuvinte pe care le-am scris cu caractere italice în pasajul de mai sus: *unii* și *mulți*. Este clar că Pavel vorbește despre păcatul unora (versetul 21), însă urmările îi afectează pe *mulți*, făcându-i să fie neputincioși, bolnavi și chiar să moară înainte de vreme (versetul 30). Situația aceasta nu diferă cu nimic de incidentul în care a fost implicat Acan; mai mulți oameni care nu au fost neascultători cu bună știință față de poruncile divine au avut parte de consecințele judecății pricinuite de neascultarea unuia singur.

Comentariul Pillar al Noului Testament declară următoarele:

Nu ar trebui să presupunem că cei bolnavi sau pe moarte erau vinovați în mod deosebit de păcat ci că, aidoma majorității

urghiilor judecății divine din Vechiul Testament, pedeapsa s-a abătut fără deosebire asupra comunității ca întreg.

Un incident asemănător

În prima parte a epistolei lui Pavel, apostolul abordează un alt tip de păcat care a afectat iarăși întreaga comunitate. El spune: „Nici nu-mi vine să cred veștile despre imoralitatea sexuală prezentă între voi” (1 Corinteni 5:1, NIV). Situația concretă era legată de un bărbat care se pretindea a fi ucenic al lui Isus (copil al lui Dumnezeu, frate în Cristos și membru în trupul Lui), dar care trăia deliberat într-un păcat sexual.

Mustrarea lui Pavel nu îl privea doar pe omul care săvârșea păcatul. Comunitatea bisericii îl recunoștea ca frate și ca membru al bisericii, dar, cu toate acestea, conducerea ei nu confrunta păcatul lui, ci îl trecea cu vederea.

De ce ignorau mai marii bisericii purtarea aceluia om? E foarte probabil să nu fi dorit să îl jignească abordând problema păcatului lui. Poate că era un om influent, un lider în comunitate, un sportiv faimos sau unul dintre donatorii de bază. Corintul era un oraș întins, cu multă influență și un centru al artelor. Se poate ca omul cu pricina să fi fost un actor admirat în versiunea din vremea aceea a Hollywood-ului, un muzician renumit care ajunsese în topul clasamentelor sau un solist care juca un rol cheie în echipa lor de închinare. Textul nu ne spune, dar putem presupune că, dacă omul acela pleca, progresul bisericii ar fi avut de suferit.

Se poate ca la mijloc să fi fost alte raționamente. Poate liderii bisericii s-au gândit că, dacă omul pleca, el nu avea să mai audă Cuvântul lui Dumnezeu. Poate că și-au spus: „E mai bine pentru el să rămână între noi și să audă Evanghelia decât să plece în lume și să nu o mai audă.” Se poate ca misiunea lor de căpătâi, ca biserică, să fi fost aceea de a se asigura că participanții reveneau la următorul serviciu, context în care confruntarea aceluia om ar fi pus piedici atingerii acestui țel. O altă posibilitate este ca ei să își fi spus: „El e doar un prunc în Cristos; să îi mai acordăm timp.” Fără îndoială sperau că omul va înțelege în cele din urmă ce are de făcut și că se va îndepărta de păcatul lui.

Pavel spune cu fermitate conducerii bisericii din Corint că trebuia să îl scoată din mijlocul adunării pe omul acela. Iată cuvintele lui pe tema aceasta:

- Ar trebui să îl îndepărtați pe omul acesta din adunarea voastră (1 Corinteni 5:2).
- Trebuie să îl dați afară pe acest om (1 Corinteni 5:5).
- Scăpați de „aluatul” cel vechi, îndepărtându-l dintre voi pe acest om rău (1 Corinteni 5:7).
- Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela (1 Corinteni 5:13).

În acest scurt capitol, Pavel cere de patru ori ca vinovatul să fie pedepsit! Gândiți-vă numai: în cuprinsul celor treisprezece versete, apostolul cere de patru ori acestui grup să îl îndepărteze pe omul cu pricina din biserică, iar la un moment dat spune cât se poate de răspicat: „Trebuie să îl dați afară pe omul acesta!” Cuvintele apostolului sunt dure. Nu uitați că el iubea această biserică și îl iubea totodată pe omul în cauză.

Poate că veți spune: „Chiar îl iubea pe omul acela? Nu se poate!” Dar noi știm de fapt că îl iubea pe acest om pentru că nimic din ce este scris în Scriptură nu poate avea altă motivație decât dragostea. Căci Dumnezeu inspiră întreaga Scriptură, iar Dumnezeu este dragoste (vezi 2 Timotei 3:16 și 1 Ioan 4:8).

Nu uitați, vă rog, faptul că pasajul nu se adresează numai liderilor din Corint, ci întregii Biserici. Pavel a cerut în mod expres ca epistolele lui să fie citite tuturor bisericilor. De ce vorbește Pavel atât de răspicat și de ferm pe tema aceasta? Răspunsul se găsește în următoarele cuvinte: „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?” (1 Corinteni 5:6). Vedem încă o dată că întreaga biserică avea să fie afectată, nu doar omul în cauză. Citiți mai departe:

Măturați aluatul cel vechi [îndepărtându-l pe acest om rău dintre voi], ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Cristos, Paștele nostru [*Mielul nostru de Paște*], a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului. (1 Corinteni 5:7-8)

Pavel revine la discutarea temei centrale a împărășaniei. Sărbătoarea evreiască a Paștelui gravita în jurul mielului de jertfă. Însă Isus este Mielul

nostru de jertfă, cel fără de cusur. După cum primul Paște a marcat eliberarea poporului Israel din robia egipteană, tot astfel moartea răscumpărătoare a lui Cristos, care constituie tema centrală a Cinei Domnului, marchează eliberarea noastră din robia păcatului.

Evreii aveau și alte sărbători: cea a primelor roade, a Cincizecimii, a trâmbițelor, a ispășirii și a corturilor. În aceste sărbători prefigurau aspectele mai mature ale vieții noastre creștine. Mai simplu spus, Paștele era sărbătoarea salvării. Prin urmare, Pavel se referă în pasajul acesta la intrarea noastră în Împărăție. El evidențiază faptul că Paștele nu putea fi sărbătorit cu aluatul cel vechi al răutății și vicleniei. Așadar, argumentul: „e doar un prunc în Cristos” este unul deficitar, atât pentru omul cu pricina, cât și pentru noi. Deseori acesta este raționamentul folosit pentru a trece cu vederea starea unei persoane care s-a dedat la păcat, iar raționamentul acesta este înșelător și fals, întrucât în biserică nu există loc pentru trăirea cu bună știință în păcat. (Vom discuta într-un capitol ulterior despre diferența dintre „păcatul practicat cu bună știință” și „căderea în păcat”).

În al doilea rând, observați că Pavel a spus despre trăirea în păcat a acestui om că era ca drojdia (sau plămădeala). Drojdia este o substanță care dospește întregul aluat și îl face să crească. Dumnezeu a avertizat cu fermitate poporul Israel, în legătură cu sărbătoarea Paștelui: „Din cea dintâi zi veți scoate aluatul [drojdia] din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită, din ziua întâi până în ziua a șaptea, va fi *nimicit [îndepărtat]* din Israel” (Exod 12:15). Cuvântul *îndepărtat* este cel folosit și în instrucțiunile date de Pavel corintenilor cu privire la cazul studiat. Dumnezeu a făcut aceasta pentru a arăta atât poporului Israel, cât și nouă că, atunci când intrăm în legământ cu El, nimeni nu se poate deda la păcat în sânul comunității. Toți trebuie să se pocăiască de trăirea în neascultarea deliberată față de Cuvântul Lui; altminteri, vor duce drojdia păcatului și consecințele ei în comunitatea lor.

Comentariul Pillar al Noului Testament afirmă următoarele:

Pavel subliniază (cu ajutorul ordinii cuvintelor folosite în limba greacă) faptul că, prin intermediul unei „mici” părți din biserică, ba chiar printr-o singură persoană, răul se va răspândi în mod inevitabil, încet dar sigur, în întreaga comunitate, dacă este lăsat să își producă în mod nestăvilit efectele. Exemplul păcatului deliberat prezent în biserică poate avea efecte grave. Aidoma

plămădelii dintr-o pâine, păcatul neîngrădit prezent în biserică se răspândește în întreaga comunitate și o schimbă în mod iremediabil.

Aș contrazice comentariul cu privire la una dintre afirmațiile sale. În timp ce m-am documentat cu privire la drojdie, am aflat că aceasta nu dospește aluatul *încet*, ci mai degrabă *cu repeziciune*. Însă este adevărat, fără doar și poate, după cum arată comentariul, că drojdia dospește *cu certitudine* comunitatea.

Aceasta înseamnă oare că ar trebui să îi împiedicăm să vină în adunările noastre pe toți cei care trăiesc în păcat? Fără îndoială că nu! În adunările noastre ar trebui să fie mulțimi de necredincioși, dar nu ca *membri* ai bisericii și nici nu ar trebui să îi lăsăm să *creadă că sunt membri* dacă nu s-au pocăit de trăirea deliberată în păcat și dacă nu și-au dăruit întreaga viață lui Cristos. Pavel arată foarte lămurit faptul acesta.

V-am scris în epistola mea să n-aveți nicio legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia [cu *necredincioșii* care se dedau la păcate sexuale] sau cu cei lacomi de bani sau cu cei hrăpăreți sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. (1 Corinteni 5:9-10)

Nouă, celor care Îl urmăm pe Cristos, ni se poruncește să mergem în lume, să îi câștigăm pe cei pierduți și să îi invităm să ni se alătore în adunările noastre, să audă Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu o versiune compromisă ori limitată a adevărului despre starea lor spirituală. Noi suntem chemați să întindem mereu o mână celor necredincioși, să luăm masa cu ei, să ne împrietenim cu ei, să îi iubim și să îi slujim, întocmai cum a făcut Isus.

Însă Pavel spune ceva cu totul diferit cu privire la oamenii care se declară credincioși:

Ci v-am scris să n-aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar sau lacom de bani sau închinător la idoli sau defăimător sau bețiv sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați. (1 Corinteni 5:11)

Este limpede că Pavel nu vorbește despre un credincios care „cade în păcat”, ci mai degrabă despre unul care se crede credincios, dar care „s-a dat la păcat”. De ce vorbește atât de apăsător apostolul despre cazurile acestea? Abordarea lui este o dovadă a dragostei sale adevărate pe care o purta bisericii. El nu voia să vadă Biserica în ansamblul ei suferind în timp ce *credea că îl proteja* pe „credinciosul” care continua să trăiască în păcat.

Gândiți-vă la subiectul acesta în felul următor: dacă cineva suferă de o boală foarte contagioasă, una care se poate transmite pe calea aerului tuturor celor aflați în preajmă, cum acționează comunitatea? Îl pune pe cel bolnav în carantină. Măsura aceasta protejează restul comunității, ca nu cumva să contracteze boala. Altminteri, ea se va răspândi cu iuțeala focului și întreaga comunitate va avea de suferit din pricina bolii și a consecințelor ei. În ce ar putea consta aceste consecințe, pe scară largă? În posturi rămase vacante, scăderea productivității, întreruperea serviciilor publice și afectarea economiei, ca să numim doar câteva.

Pavel spune apoi următoarele despre persoana dedată la păcat:

Am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii [pentru nimicirea naturii lui păcătoase], ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. (1 Corinteni 5:5)

Pe acest frate îl pândește marele pericol de a fi pierdut pe veci, dacă nu se schimbă. De aceea am folosit mai înainte cuvintele „credea că îl proteja”. Adevărul este că omul care păcătuiește deliberat se află într-o mare primejdie dacă i se îngăduie să rămână în comunitate, întrucât el va crede că este într-o relație bună cu Dumnezeu și va descoperi că este pierdut doar în ziua judecății, când va fi prea târziu pentru a îndrepta situația.

Greutățile pe care le va avea de înfruntat un astfel de om, în afara protecției lui Dumnezeu, îl vor face, foarte probabil, să își vină în fire și să se întoarcă la Isus cu toată inima și cu tot sufletul, după cum i s-a întâmplat și celui în cauză (amintit de Pavel în a doua epistolă trimisă corintenilor). Dificultățile au modul lor de a ne trezi, cum s-a întâmplat și în cazul fiului risipitor. El s-a întors acasă când a văzut roadele căilor sale păcătoase. Dacă tatăl i-ar fi încuviințat starea și ar fi continuat să îi trimită bani, fiul nu și-ar fi conștientizat starea de răzvrătire.

Precum în cer...

Să revenim la punctul principal. Am văzut lămurit în ultimele două capitole că noi alcătuim un singur trup în Cristos, calitate în care putem beneficia cu toții de pe urma contribuției fiecărui individ în parte sau putem suferi ca urmare a trăirii deliberate în păcat a unuia dintre mădulare.

Adevărul acestor afirmații nu poate fi ignorat. Efectele evitării acestei discuții au stăruit, din păcate, mult prea multă vreme în trupul lui Cristos. Consecințele acestea nu vor dispărea dacă noi continuăm să trecem cu vederea aceste probleme.

Haideți să fim curajoși și să le confruntăm direct. Cerul întreg ne aclamă! Noi suntem chemați să fim Biserica biruitoare, trupul lui Cristos care, aidoma lui Isus, este de neoprit. Boala, sărăcia, lipsa de resurse și toate celelalte lucrări ale vrăjmașului ar trebui să se plece înaintea Bisericii Domnului.

Noi suntem chemați să domnim în autoritatea Lui și să fim plini de o putere supranaturală, pentru a ne pune vrăjmașii sub picioare, ceea ce vom și face dacă nu ne temem să confruntăm problemele dificile care ne-au lovit.

Trebuie să îndrăznim să credem că pasul acesta se poate face pe pământ, precum în cer!

ACȚIONAȚI

Subiectul acesta este atât de important dar, din păcate, rareori găsim biserici contemporane care evidențiază cum se cuvine aceste adevăruri. Gândiți-vă la următoarele aspecte: în primul rând, Dumnezeu vă cheamă să trăiți o viață eliberată de păcat, consacrată în întregime Lui. În al doilea rând, când credincioșii nu fac lucrul acesta, efectele nu se resimt doar în viața lor, ci și în cea a întregului trup al lui Cristos.

Faceți-vă timp să cugetați la toate acestea. Nu lăsați aceste adevăruri să rămână doar niște idei bune, pentru ca apoi să vă vedeți de drum. Stăruiiți asupra lor. Meditați la ele. Rugați-vă cu ele în gând și cereți-I lui Dumnezeu să vă vorbească în legătură cu ele. Lăsați-le să prindă rădăcini în mintea voastră și să devină pentru voi la fel de importante cum erau pentru apostolul Pavel.

FIȚI VOI ÎNȘIVĂ SCHIMBAREA

Eu sunt unul dintre numeroșii reprezentanți ai generației mele care au primit mai multă învățătură despre umblarea lor individuală cu Isus decât despre modul în care noi, credincioșii, alcătuim un singur trup. Doar de curând realitatea acestui adevăr privitor la Biserică mi-a devenit mai clară. Nu aș vrea să vă induc în eroare: desigur că am înțeles și în trecut adevărul acesta, însă nu în măsura în care îl înțeleg acum.

În timp ce Duhul Sfânt m-a luminat cu privire la această realitate, m-am gândit deseori la unitățile Navy SEALs (Naval Sea, Air and Land - Forțe de luptă speciale navale, aeriene și terestre).

Am un prieten care face parte din rândul acestor luptători de elită. A fost unul dintre membrii unităților SEALs timp de cincisprezece ani, iar în prezent este instructor în cadrul lor. După ce am meditat o vreme la aceste adevăruri despre trupul lui Cristos, am hotărât să iau legătura cu el. Știam că membrii SEALs sunt apropiați ca frații, așa că voiam să sondez mai adânc. L-am sunat și primele mele întrebări au fost: „Cum se privesc și cum interacționează unii cu alții membrii SEALs? Cum formează o comunitate atât de strâns legată? Ce reclamă pregătirea lor?”

Primele lui cuvinte au fost: „Ultima persoană la care se gândește un membru SEALs este el însuși.”

Mi-a plăcut cât de clar și concis mi-a răspuns de la bun început. Știam că urma să am parte de o conversație lămuritoare, așa că am păstrat tăcerea și l-am lăsat să continue. „Îl prețuim pe fratele nostru de lângă noi mai mult decât pe noi înșine. Nu trebuie să ne păzim niciodată singuri spatele, fiindcă știm că frații noștri SEALs o vor face.”

Din momentul acela a început să îmi „predice”: „Dacă te uiți la capitolul 6 din Efeseni, vei vedea că toată armura lui Dumnezeu este menită să ne protejeze partea din față; nicio parte a ei nu ne acoperă spatele. Aceasta este din pricină că Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să facă ceea ce fac membrii unităților SEALs: să ne acoperim unul altuia spatele, să gândim ca o singură unitate, ca un singur trup. Dacă nu acționăm în felul acesta, nu îmi rămâne decât un singur om care să îmi acopere spatele: eu însumi. Însă, dacă acționăm cu toții ca echipă, toți cei din plutonul meu îmi acoperă spatele.”

Prietenul meu a continuat: „Ca membru al unităților SEALs, tot ce fac e de dragul fratelui de lângă mine. Noi credem în principiul acesta până în străfundul ființei noastre. Suntem antrenați să nu ne gândim la noi înșine ca indivizi, ci ca unitate. Deși suntem experți în domenii diferite – explozibili, comunicații, lunetiști, medici, muniție, coordonatori ai atacurilor aeriene și altele – noi funcționăm ca o singură unitate. Nu plecăm niciodată în misiune gândindu-ne: «S-ar putea ca unii dintre noi să nu se mai întoarcă» sau «Numai patruzeci la sută dintre noi vor ajunge înapoi acasă.» Nu, atitudinea noastră este: «Sută la sută din unitate merge în misiune și sută la sută din unitate se întoarce înapoi.»”

Am fost fascinat de ceea ce îmi spunea. În cele din urmă l-am întrebat: „Cum îi pregățiți pe recruți pentru a imprima în ei atitudinea aceasta?”

„Nu avem cum”, mi-a răspuns. „Pregătirea membrilor unităților SEALs este considerată a fi antrenamentul cel mai intens și mai dificil din armată, motiv pentru care aproximativ nouăzeci la sută dintre cei care se înscriu pentru un program SEALs fie renunță, fie sunt eliminați. Cei rămași alcătuiesc o unitate de indivizi deosebit de bine antrenați și pe deplin pregătiți. Fiecare dintre ei îl prețuiește pe cel de alături mai mult decât pe sine însuși și este gata să moară de dragul unei cauze mai mari decât propria-i persoană.”

Apoi a adăugat: „John, ce bine ar fi dacă Biserica ar acționa așa! Ce s-ar întâmpla atunci?”

Din păcate, nu am putut decât să îi dau dreptate. Însă adevărul este că noi avem potențialul de a acționa în felul amintit, care constituie o parte foarte reală a *naturii divine* sădite în noi din momentul nașterii din nou. Predicarea și învățătura de care avem parte, care reprezintă antrenamentul *nostru*, ar trebui să descopere și să detalieze această atitudine. Dar dacă noi auzim doar o versiune a Evangheliei „de consum”, vom ajunge să dezvoltăm

ceea ce nu trebuie, și anume firea noastră nerăscumpărată. Acesta este în mare parte motivul pentru care Biserica zilelor noastre se găsește în starea actuală. Mulți dintre noi vor doar să fie încurajați și înălțați sufletește, nu provocați. Ne lipsește atât de mult din ce ar trebui să avem.

Prietenul meu a sesizat slăbiciunea de care dă dovadă Biserica în vremurile noastre. El știa că, dacă un membru al unei unități SEALs era slăbit, făcea compromisuri sau își abandona postul, toți ceilalți membri aveau de suferit ca grup sau chiar aveau să moară din cauza leneviei sau incompetenței unui singur om. Atitudinea înrădăcinată în el este ceea ce avem nevoie să întipărim în mintea noastră ca membri ai trupului lui Cristos.

Fiți voi înșivă schimbarea

Există un aspect pozitiv al subiectului pe care îl discutăm? Cu siguranță! Când Dumnezeu este implicat, întotdeauna există un asemenea aspect!

Înțeleg că ați putea privi adevărurile capitolului anterior dintr-o perspectivă negativă, ajungând astfel să fiți descurajați și deziluzionați. Dacă vă concentrați doar asupra modului în care acțiunile altora v-ar putea afecta negativ viața, într-adevăr, situația ar putea fi descurajatoare. Dar motivul pentru care am adus acest adevăr la lumină a fost acela de a ne vedea progresând împreună și de a trăi măsura deplină a măreției și puterii Lui, așa cum nu am mai văzut-o în generația noastră. Nu va avea loc nicio schimbare dacă nu credeți sau dacă nu faceți nimic altfel decât ați făcut până acum. Iată care este, deci, ideea de bază: *voi înșivă puteți fi schimbarea*. Dacă aceasta nu începe cu tine sau cu mine, cum anume poate începe? Dumnezeu ne-a chemat să fim agenți ai schimbării!

Ați observat vreodată ce se întâmplă când un om care are o conștiință sensibilă, dar care are o înclinație spre răzvrătire, își asumă dintr-o dată responsabilitatea cu privire la viața altora? Deseori, atitudinea aceasta scoate la iveală ce este mai bun în persoana cu pricina! Gândiți-vă, de exemplu, la o tânără mamă. Pe când era necăsătorită, adesea era nebunică, sălbatică și chiar puțin prostuță. Acțiunile îi afectau doar viața ei și pe a nimănui altcuiva. Dar apoi se îndrăgostește, se căsătorește și are un copil. Acum, această față scăpată întrucâtva de sub control își îndreaptă purtarea. Știe că, dacă ar continua să fie nesăbuită și dezordonată, trăind o viață riscantă,

nu doar viața ei ar fi afectată, ci și cea a soțului și a copilului pe care îi iubește.

La fel trebuie să ni se întâmple fiecăruia dintre noi cu privire la biserică. Trebuie să ne iubim unii pe alții în mod profund și să înțelegem că există posibilitatea certă ca noi să nu fim singurii afectați de neascultarea dovedită față de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi facem parte dintr-un trup! Poate de aceea Pavel scrie porunca aceasta în mijlocul discuției purtate cu biserica din Corint despre Cina Domnului:

Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos...
Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.
(1 Corinteni 10:23-24)

Pavel spune ceva asemănător bisericii din Filipi:

Fiecare să privească pe alții ca fiind mai buni și superiori lui însuși [privindu-i pe ceilalți mai presus de voi înșivă]... Aceeași atitudine și același scop și aceeași gândire [smerită] care erau în Cristos Isus să fie și în voi. (Filipeni 2:3,5 AMPC)

Acesta este modul în care gândea Isus, esența a ceea ce L-a motivat să vină și să Își dea viața pentru noi. El S-ar fi putut salva de la moarte. Ar fi putut chema o legiune de îngeri care să Îl scape din mâinile călăilor Lui, dar El Se gândea la noi. I-a păsat mai mult de bunăstarea noastră decât de a Lui.

Iată care este vestea cea bună: atunci când umblăm în ascultare în mod individual față de Cuvântul lui Dumnezeu, vom fi binecuvântați în cele din urmă. S-ar putea să avem de străbătut perioade incomode și chiar dificile, din pricina neascultării unora din trup, dar în cele din urmă vom propăși.

Ilie este un exemplu în ce privește suferința pricinuită de purtarea altora. Din cauza păcatului neconținut al lui Ahab și al Isabelei, precum și din pricina indiferenței poporului Israel față de păcat, nu a mai plouat în țară timp de ani de zile. Ilie nu mai avea parte de o hrană îmbelșugată, așa cum avusese poporul în zilele domniei lui David și Solomon. Trebuia în schimb să mănânce pâine și carne, care i-au fost aduse timp de ani întregi de niște corbi, ceea ce nu era tocmai plăcut. Ilie a avut parte de o alimentație lipsită de legume, de miere, de alte lichide (în afară de apă)

și de multe alte bunătăți care fuseseră la îndemâna tuturor în vremurile îmbelșugate. Dificultățile acestea erau pricinuite de acțiunile altora. Însă Ilie făcea parte dintr-o națiune, dintr-un popor care alcătuia un singur trup. Ascultarea lui a adus în cele din urmă schimbarea și... ploaia. Aceasta a fost o binecuvântare pentru națiune și, în final, pentru el însuși.

Legământul păcii

Dacă privim la alt incident petrecut înainte de vremea în care a trăit Ilie, vedem din nou că *mulți* oameni au avut de suferit din pricina acțiunilor *câtorva*. Poporul Israel se afla în pustie, în Sitim. Iată ce citim în relatarea Scripturii:

Poporul a început să se dea la curvie [*unii* dintre bărbați s-au întinat curvind] cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor; și poporul a mâncat și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a alipit de Baal-Peor și Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel. (Numeri 25:1-3)

Observăm din nou prezența cuvântului *unii*. Dumnezeu spusese poporului Său să nu se închine altor dumnezei, să nu ia în căsătorie femei străine și nici să nu se dedea la curvie. Dar neascultarea *unora* a adus judecata asupra întregii congregații (națiuni) și vom vedea iarăși că nu *unii*, ci *mulți* au avut de suferit în urma ei.

Domnul a zis lui Moise: „Strânge pe toate căpeteniile poporului și spânzură pe cei vinovați înaintea Domnului în fața soarelui, pentru ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a Domnului.” (Numeri 25:4)

Descoperim din nou că acțiunile căpeteniilor (*ale unora*) au făcut ca mânia Domnului să se aprindă împotriva întregului Israel. Israeliiți alcătuiau o singură națiune, un popor, un singur trup.

Când Moise a dat poruncă să fie ucise căpeteniile vinovate, un israelit din seminția lui Simeon a dus în cortul lui o femeie madianită numită Cozbi, sub ochii lui Moise și ai întregii adunări a poporului Israel. Acesta

era un act de neascultare voit și de neîngăduit față de Cuvântul Domnului. Îndată Fineas, fiul lui Eleazar, nepotul lui Aron, a pus mâna pe o suliță și s-a dus spre cortul aceluia bărbat, străpungându-l dintr-o lovitură atât pe el, cât și pe Cozbi. Iată ce spune textul mai departe: „Și a încetat astfel urgia care izbucnise printre copiii lui Israel. Douăzeci și patru de mii au murit loviți de urgia aceea” (Numeri 25:8-9). Și în cazul acesta au murit mulți; mulți israeliți au avut de suferit și mulți au fost afectați de acțiunile *unora*. În ochii lui Dumnezeu, națiunea alcătuia un tot unitar.

Domnul a declarat apoi: „Fineas, fiul lui Eleazar, fiul preotului Aron, a abătut mânia Mea de la copiii lui Israel, prin râvna pe care a avut-o pentru Mine în mijlocul lor; și n-am nimic, în mânia [râvna] Mea, pe copiii lui Israel” (Numeri 25:10-11). Râvna lui Fineas era râvna Domnului, care urmărea binele întregii națiuni. Fineas a fost cel care a adus schimbarea în bine. Pentru aceasta nu a fost nevoie de toți, ci de un singur om.

Pavel a fost și el un om mânat de pasiunea lui Dumnezeu pentru biserica din Corint. El a fost cel care a adus schimbarea, confruntând plin de îndrăzneală biserica aceasta cu adevărul. Apostolul a luat Cuvântul lui Dumnezeu (sabia Duhului) și a lovit cu ea acțiunile aceluia om care trăia în imoralitate sexuală. În Vechiul Testament, a fost vorba despre o suliță fizică; în Noul Testament și astăzi, „suliță” se ivește când ne ridicăm cu îndrăzneală și rostim adevărul, chiar și atunci când alții se prefac a nu auzi sau a nu vedea păcatul săvârșit cu bună știință de unul sau de câțiva dintre membrii comunității.

Ultimul om la care se gândea Pavel era el însuși. Apostolul acționa aidoma prietenului meu care face parte din unitățile Navy SEAL. El a pus binele altora deasupra confortului și popularității sale, ba chiar a riscat să fie respins cu totul de biserica din Corint. Era plin de râvnă pentru ei, chiar și atunci când, cu cât el îi iubea mai mult, cu atât credincioșii de acolo îl iubeau mai puțin.

Lui Fineas nu i-a păsat de el însuși; știa că putea fi acuzat apoi că fusese dur, crud, lipsit de compasiune, retrograd, extremist sau de modă veche. El era unul singur și niciunul dintre ceilalți nu mișca un deget. Ce aveau să creadă sau să facă oamenii? Nimic din toate acestea nu a contat. Psalmistul spune: „Dar Fineas s-a sculat și a făcut judecată [a avut curajul să intervină]” (Psalmul 106:30). Era plin de râvnă pentru Domnul și pentru cei de care Îi păsa lui Dumnezeu, adică pentru poporul Lui. Fineas iubea comunitatea. El a fost agentul schimbării!

Uitați-vă acum ce spune Dumnezeu despre el:

De aceea să spui: „Iată, îi dau *legământul Meu de pace*, care va fi pentru *el* și pentru *urmașii lui* după el un legământ al unei preoții veșnice, pentru că a fost plin de râvnă pentru Dumnezeul lui și a făcut ispășire pentru copiii lui Israel.” (Numeri 25:12-13, NKJV)

Afirmația aceasta mi-a sărit în ochi în cursul multilor ani în care am studiat Scriptura. Nu numai Moise a scris despre aceasta, ci și psalmistul a subliniat mult mai târziu răsplătirea de care s-a bucurat eroul episodului amintit:

Dar Fineas s-a ridicat și a intervenit și astfel urgia s-a oprit. Lucrul acesta i-a fost socotit ca o stare de neprihănire, din neam în neam, pe vecie. (Psalmul 106:30-31, NKJV)

Țin minte uimirea și admirația care m-au cuprins când am văzut prima oară marea răsplătire de care a avut parte acest tânăr care a riscat să se ridice și să apere voia Domnului. Nu era vorba doar despre o răsplătire vremelnică, ci despre una veșnică, una pecetluită printr-un legământ. Nu uitați: Dumnezeu nu Își încalcă niciodată legămintele. Răspлата aceasta este atât de mare încât de efectele ei nu avea să se bucure numai el, ci toți copiii lui și copiii copiilor lui, din generație în generație, *inclusiv noi!* Toate generațiile următoare aveau să fie răsplătite pentru hotărârea lui de a se ridica și de a apăra ceea ce era drept în ochii lui Dumnezeu.

Când am văzut acest exemplu al lui Fineas, mi-am propus să spun întotdeauna adevărul, chiar dacă apoi, aidoma lui Pavel, voi pierde dragostea unora. Am înțeles că răspлата care mă aștepta mă privea nu doar pe mine, ci și pe Lisa, pe fiii noștri și pe copiii lor, din generație în generație.

Am fost copleșit văzând apoi pasiunea cu care copiii noștri Îl slujesc pe Dumnezeu. În perioada de creștere a copiilor mei, eu am lipsit de acasă, fiind în slujba Evangheliei, cel puțin jumătate din zilele fiecărui an. Cu toate acestea, se pare că legământul de pace făgăduit de Dumnezeu celor care vor fi agenții schimbării a fost garantat și păstrat pentru copiii noștri. Mă aștept ca aceeași binecuvântare să se reverse și peste nepoții noștri.

Există o binecuvântare ascunsă în faptul că ținem seama de adevărurile pe care le-am scos la lumină până acum? Da, și anume *legământul păcii* care vă este făgăduit nu numai vouă, ci și urmașilor voștri, atâta vreme cât sunteți glasul schimbării, câtă vreme sunteți plini de râvnă pentru căile Domnului, chiar și atunci când alții nu sunt.

Înțelegem cu toții faptul că este mai bine să vorbim, folosind sabia Duhului în dragoste, decât să păstrăm tăcerea și să vedem cum păcatul triumfă și se răspândește în comunitatea noastră de credincioși?

În ce mă privește, răspunsul este evident, însă vă las pe voi să îl dați în dreptul vostru.

ACȚIONAȚI

Iată vestea bună pe care o așteptați: când luați ferm atitudine de dragul adevărului, din dragoste față de Dumnezeu și față de poporul Lui, vă alăturați celor care au primit răsplătirea veșnică, promisiunile binecuvântării legământului lui Dumnezeu, care au hotărât nu numai viitorul vieții lor, ci și al urmașilor lor.

Vă puteți gândi la un lucru care să aibă mai mult impact și pe care să îl puteți face pentru posteritatea voastră? Nicio moștenire fizică din lumea aceasta nu este însoțită de o asemenea promisiune; banii pot fi risipiți într-o generație sau două. Oricâte cunoștințe sau oricâtă înțelepciune am strânge, nu le-am putea transmite atât de multor generații. Numai o moștenire bazată pe promisiunea credincioșiei lui Dumnezeu ar putea avea un asemenea impact de durată.

Ce fel de moștenire vreți să lăsați generațiilor următoare? Cum vreți să își aducă aminte oamenii de voi pe pământ și cum vreți să fiți cunoscuți în ceruri? Cheia cea mai importantă pentru împlinirea acestor dorințe se leagă de fermitatea cu care vă ridicați în apărarea dragostei și adevărului în puținii ani pe care îi aveți de trăit pe pământ.

MOTIVAȚIA

De curând am întâmpinat dificultăți în a trimite mesaje de pe iPhone-ul meu. Am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a rezolva problema, de la închiderea unor aplicații, la închiderea și repornirea telefonului, până la ieșirea forțată din program, opțiune la care se apelează atunci când nimic altceva nu pare să meargă. Am trecut apoi la pași mai complicați, dar supărătoarea problemă a stăruit în continuare.

Experiența aceasta nu a făcut decât să confirme cât de mult ne bazăm în viața de fiecare zi pe telefoanele inteligente și cât de importante sunt ele pentru noi. S-a nimerit că fiul meu cel mic se afla în India, unde vorbea unor păstori și lideri la o conferință, urmând să le distribuie niște cărți. A întâmpinat anumite dificultăți și mi-a trimis mai multe mesaje, însă eu nu i-am putut răspunde timp de ore întregi din cauza defecțiunii telefonului meu. Am avut nevoie de peste un sfert de oră ca să scriu o propoziție sau două, după care telefonul meu închidea brusc aplicația, făcându-mă să pierd tot ce scrisesem, așa că eram nevoit să o iau de la capăt. Am reușit să îi trimit un singur mesaj scurt în patru ore. Voiam să îi spun mai multe, dar nu puteam. E de la sine înțeles că eram foarte frustrat.

În cele din urmă mi-am dus telefonul la niște specialiști care știau cu mult mai bine decât mine cum funcționa. Eu încercasem de câteva zile să rezolv problema, dar lor le-a luat mai puțin de cincisprezece minute să descopere de unde se trăgea. După vreo două ore am putut trimite iarăși mesaje după bunul meu plac. Din greșeală, făcusem ceva care dăduse peste cap sistemul de operare al telefonului.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu căutam soluția? Dar dacă nu mi-aș fi făcut timp să consult niște specialiști? Aș fi continuat să îmi folosesc telefonul cu mult sub nivelul de funcționare pentru care fusese proiectat și aș fi irosit

astfel, din păcate, mult timp. Situația ar fi îngreunat comunicarea mea cu familia, cu echipa și cu prietenii.

Să mergem un pas mai departe. Să presupunem că nu aș fi avut parte niciodată de experiența trimiterii unor mesaje de pe un telefon. Acum treizeci de ani nici nu știam ce era un asemenea mesaj, darămite un telefon inteligent. Cu o sută de ani în urmă, nici măcar nu se putea telefona de pe un continent pe altul; nu exista așa ceva. Pe vremea aceea, aș fi fost încântat să trudesec patru ore ca să pot trimite instant un mesaj fiului meu din India. Orice fel de comunicare ar fi fost mai bună decât lipsa oricărei comunicări.

Neștiind ce îmi stătea la dispoziție, nu aș mai fi căutat cu atâta stăruință soluția și nu aș fi perseverat în ciuda dificultăților care mi se iveau în cale. Dar, în ce privea iPhone-ul meu, îi experimentasem beneficiile și cunoașterea lor făcea ca nivelul frustrării mele să fie atât de ridicat.

Necunoscându-ne potențialul, ne lipsesc dorința și motivația de a realiza ceva. Spre deosebire de prietenul meu din Navy SEAL, cei mai mulți dintre noi nu cunosc puterea unui detașament militar unit. Vă închipuiți ce s-ar fi întâmplat dacă în cadrul plutonului lui s-ar fi ivit o defecțiune care ar fi determinat eșecul? El nu ar fi fost doar iritat... ci poate chiar mort.

Dacă revenim la povestea din Vechiul Testament, vă puteți închipui intensitatea supărării resimțite de poporul Israel față de Acan? Israeliții se bucuraseră de un mare succes în bătălia de la Ierihon, dar după lupta pentru cucerirea cetății Ai, au avut de participat la treizeci și șase de înmormântări ale unor prieteni apropiați și de consolat familiile oștenilor căzuți în luptă.

Vă puteți închipui frustrarea trăită de Pavel când i-a văzut pe iubiții lui frați corinteni suferind consecințele teribile ale kryptonitei spirituale (slăbiciune, boală și moarte prematură)? Apostolul cunoștea prea bine potențialul acestor consecințe, însă ei erau orbi în privința aceasta. Preferințele lor personale cântăreau mai greu decât binele mai mare al comunității.

Cum stau lucrurile în cazul vostru? Dar al comunității creștine din care faceți parte? Îmi închipui că motivul pentru care citiți această carte este acela că știți, în adâncul inimii voastre, că experiența creștină presupune ceva *mai mult*. Dumnezeu a sădit dorința aceasta în inima voastră. Sunteți mai interesați să trăiți o viață plină, în prezența Lui, și să fiți martorii unei transformări spirituale dinamice în comunitatea voastră decât să vă feriți de disconfortul vremelnic pe care îl produce adevărul.

Lumina voastră a venit

Există două beneficii majore care se vor contura în urma studierii acestei cărți: unul va spori semnificativ eficiența comunității voastre; celălalt vă va întări personal cu mai multă credincioșie, împlinire și intimitate în relația cu Dumnezeu. (Până acum ne-am concentrat atenția asupra comunității, însă în cele din urmă ne-o vom îndrepta iarăși asupra voastră, ca indivizi.)

Care ar trebui să fie viziunea noastră pentru comunitatea din care facem parte? Ca și în exemplul cu telefonul meu, răspunsul la această întrebare va spori dorința și motivația de a continua să cercetăm și să rectificăm ceea ce ne împiedică să ne bucurăm de potențialul disponibil.

Isaia profețește astfel:

Scoală-te, luminează, căci lumina ta a venit și slava Domnului a răsărit peste tine! Căci iată, întunericul va acoperi pământul și negură adâncă popoarele; dar peste tine va răsări Domnul și slava Lui se va vedea peste tine. (Isaia 60:1-2)

Primul lucru pe care vreau să îl precizez este că Isaia nu se referă în pasajul acesta la cer. El nu vorbește nici despre domnia lui Cristos din epoca mileniului, adică despre perioada în care Isus va cârmui pe pământul acesta timp de o mie de ani, așa cum ni se spune în cartea Apocalipsa. Profetul nu se referă nici la cerul nou și pământul nou prevestite de Petru și de alți autori ai Scripturii, ci el descrie perioada de timp când întunericul va acoperi pământul. Așadar, profeția aceasta poate vorbi, cu siguranță (așa cum cred eu că o face) despre zilele noastre.

Potrivit spuselor profetului, întunericul adânc va acoperi popoarele, nu doar în anumite regiuni geografice restrânse, ci pe întregul pământ. Noi trăim o vreme în care întunecimea se întetește. Ne îndepărtăm tot mai mult de inima Creatorului nostru. Nu mă refer aici numai la ateii, la agnostici, la oamenii care fac parte din felurite secte, ci la mulți dintre cei care se declară creștini. Aceasta este vremea despre care Pavel spunea în mod specific: „Oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor” (2 Timotei 4:3). Apostolul deplânge starea lor, spunând apoi: „Își vor întoarce urechea de la adevăr” (versetul 4).

Isaia spune că, în această perioadă de timp, credincioșii autentici vor străluci, se vor remarca. Gândiți-vă la ideea aceasta în termenii următori: dacă intrați într-o încăpere întunecată și aprindeți becul, beznă se va risipi îndată. Întunericul nu poate birui lumina; ați auzit vreodată de o lanternă care să emane întuneric? Nu, ci doar de una care luminează, fiindcă oricât de întuneric ar fi în jur, lumina învinge și risipește întunericul.

Isus afirmă că noi suntem lumina lumii. Noi ar trebui să luminăm, să fim mai puternici decât întunericul, dar în ce fel și cum anume arată o asemenea manifestare? Potrivit spuselor lui Isaia, ar trebui să luminăm în așa fel încât cei necredincioși să vadă *slava* Lui.

Termenul evreiesc pentru „slavă” este *kabod*, care înseamnă splendoare, măreție, bogăție, tărie, abundență, onoare, maiestate și greutate. Gândiți-vă câteva clipe la cuvintele enumerate mai sus. Când Biblia vorbește despre slava lui Dumnezeu, se referă la splendoarea divină, la măreția Lui, la bogăția Lui, la tăria lui Dumnezeu, la abundența Sa, la onoarea lui Dumnezeu și la maiestatea Lui. Ultimul cuvânt din seria celor amintite, „greutate”, indică faptul că aceste atribute nu sunt limitate, ci au o forță deplină. Mai simplu spus, ele poartă amprenta greutateii măreției Lui.

Pavel scrie că Dumnezeu a sădit cunoștința aceasta în inima noastră ca să putem cunoaște slava Sa (2 Corinteni 4:6). El spune mai departe:

Acum avem lumina aceasta care strălucește în inimile noastre, dar noi înșine suntem ca niște vase fragile de lut în care este păstrată această mare comoară. Aceasta arată lămurit că marea noastră putere vine de la Dumnezeu, nu de la noi înșine. (2 Corinteni 4:7, NLT)

Observați cuvintele folosite de Pavel: „marea noastră putere”. Splendoarea, măreția, bogăția, abundența, onoarea și maiestatea lui Dumnezeu strălucesc cu toată tăria în inimile noastre. De aceea spune apostolul: „*marea noastră putere* vine de la Dumnezeu, nu de la noi înșine”. Vorbim aici despre adevărata putere, despre cea care poate străpunge orice întunecime ar încerca să se ridice în calea misiunii noastre. Când un pluton Navy SEAL pleacă în misiune, nu pornește cu gândul că se va întoarce învins și de obicei nici nu i se întâmplă așa ceva. Noi ne bucurăm de o promisiune mai sigură decât cea a unui membru al unităților Navy

SEAL! Iar făgăduințele acestea sunt susținute de o putere mult mai mare, astfel că vor fi duse la îndeplinire!

Pentru a păstra cu consecvență clar înțelesul cuvintelor *slava lui Dumnezeu* în restul cărții, voi folosi deseori pentru ele sinonimele *măreția Lui* (dar nu uitați celelalte cuvinte din definiția enunțată mai sus).

Isaia afirmă că realitatea măreției Lui va *răsări* peste noi, nu va *cobori* peste noi. De unde va răsări? Din inimile noastre! Nu uitați: „avem comoara aceasta în vase de lut” (versetul 7, NKJV). Atunci întreb: De ce măreția Lui magnifică nu este revelată prin noi în societatea noastră? De ce atât de mulți sunt slabi, bolnavi și chiar mor înainte de vreme? Să fie din cauza îngăduinței noastre față de kryptonita spirituală?

Potențialul comunității

Care ar putea fi astăzi potențialul pozitiv al comunității? Gândiți-vă la începuturile Bisericii. În ziua Cincizecimii, ucenicii, în jur de o sută douăzeci la număr, erau ascunși într-o încăpere. Scriptura ne spune că acești oameni se strânseseră „cu un cuget”. Ce anume a facilitat această unitate? Când Isus a înviat dintre cei morți, El a spus unui număr de cel puțin cinci sute de ucenici să meargă în camera de sus și să aștepte făgăduința Tatălui (vezi 1 Corinteni 15:6 și Luca 24:33-53). De ce erau doar o sută douăzeci după numai zece zile? De ce nu așteptau cu toții împreună și ce s-a întâmplat cu ceilalți trei sute optzeci? Aceștia nu mai sunt pomeniți nicăieri, însă unii dintre ei erau încă în viață în anul 56 d.Hr., data la care Pavel a scris epistola adresată corintenilor. Ceea ce știm însă cu certitudine este că ei nu au așteptat în Ierusalim împlinirea promisiunii Tatălui, așa cum le poruncise Isus (vezi Fapte 1:1-15).

Se poate oare ca acei trei sute optzeci să fi privit instrucțiunea lui Isus ca pe o sugestie bună, dar opțională? Sau să fi crezut că această cerință era prea greu de împlinit? Poate oamenii aceștia s-au gândit că Îl puteau sluji pe Isus așa cum credeau ei de cuviință. Sunt convins că unii dintre ei chiar predicau celor din jur învierea.

Însă Duhul lui Dumnezeu, care este numit și Duhul *slavei* (vezi 1 Petru 4:14), nu i-a umplut. Cei o sută douăzeci au fost botezați cu Duhul măreției lui Dumnezeu. Ce anume i-a făcut pe aceștia să fie una? Nu faptul că au ținut la propriile păreri, atitudine care s-ar putea să îi descrie pe cei

trei sute optzeci. Eu cred că explicația stă în ascultarea lor neclintită față de Cuvântul lui Dumnezeu, pe care nu au privit-o drept opțională.

Slava lui Dumnezeu (care include puterea Lui) i-a umplut și, în aceeași zi, peste trei mii de oameni au fost născuți din nou! Ucenicii nu au împărțit pliante, nu au făcut reclamă în prăvăliile evreiești, nu au recurs la strategii de promovare pe rețelele de socializare, nici nu au invadat lumea undelor cu anunțuri. De fapt, nu a fost programată nici măcar o întâlnire. Cu toate acestea, măreția lui Dumnezeu a fost revelată întregului oraș.

La scurt timp după aceea, alți cinci mii de bărbați, fără a socoti femeile și copiii, au fost născuți din nou, după ce un olog din naștere s-a ridicat în picioare și a început să alerge prin templu. Realitatea surprinzătoare legată de această mare mulțime care s-a convertit este aceea că Petru și Ioan nici măcar nu au avut timp să lanseze o invitație celor care doreau să fie mântuiți, fiindcă au fost arestați înainte să o poată face!

Întreaga cetate a Ierusalimului a fost cuprinsă de zarvă când s-au întâmplat toate acestea. Toți au auzit vâjâitul unui vânt puternic. Cei ce se aflau în cetate i-au auzit pe ucenici rostind declarații minunate despre măreția lui Dumnezeu, în limbi străine și în felurite dialecte pe care nu le învățaseră niciodată. Toată lumea a văzut minuni remarcabile săvârșite în Numele lui Isus.

Câteva zile mai târziu, ucenicii s-au rugat împreună, cu întreaga comunitate, și toată clădirea în care erau strânși laolaltă s-a cutremurat. Biblia nu exagerează. Dacă ea spune că acea clădire s-a cutremurat, puteți fi siguri că așa a fost. Din acești credincioși se revârsa o mare putere, plinătate și vindecare.

Situația era descrisă prin cuvintele: „Nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă” (Fapte 4:34). Îl vedem pe Petru umblând pe străzi, nu pe una singură, ci pe mai multe *străzi*, iar bolnavii și suferinzii care erau întinși pe jos, încât umbra lui să treacă peste ei, „toți se vindecau”, ne spune Scriptura în Fapte 5:16. Aceasta este măreția lui Dumnezeu! Era ca și cum un credincios ar trece astăzi pe holurile unui spital și ar vindeca fiecare bolnav.

Scriptura ne mai spune că un bărbat și soția lui care au dovedit lipsă de reverență, mințind un păstor în timpul unuia dintre servicii, au căzut morți la pământ. Vestea despre cele petrecute s-a răspândit în întregul oraș și „o mare frică” i-a cuprins pe toți cei ce au auzit-o, însă oamenii îi priveau cu mult respect pe ucenici (vezi Fapte 5:1-13). Această frică sănătoasă nu

i-a îndepărtat pe oameni de ei, ci îi atrăgea în număr mare spre credincioși: „Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult” (Fapte 5:14).

Fenomenul acesta nu s-a limitat la Ierusalim. Ucenicii lui Isus Îl mărturiseau cu îndrăzneală și orașe întregi erau mântuite și vindecate. Filip, un om care servea masa unor văduve într-un restaurant, s-a dus într-un oraș din Samaria. Scriptura ne spune: „Din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și șchiopi erau tămăduiți. Și a fost o mare bucurie în cetatea aceasta” (Fapte 8:7-8). Un vrăjitor bine cunoscut a fost uimit de „minunile și semnele mari care se făceau” (versetul 13). Toți oamenii din cetate fie au aflat despre Isus, fie au venit la El pentru a fi mântuiți.

În altă împrejurare, citim că Petru a vindecat pe loc un om paralizat care zăcuse în pat timp de opt ani de zile. Scriptura consemnează că, după aceea, „toți locuitorii din Lida și Sarona l-au văzut și s-au întors la Domnul” (Fapte 9:35). Nu vorbim despre un singur oraș, ci despre două orașe, cu privire la care se specifică foarte clar că „toți locuitorii” au fost mântuiți.

În Iope, o femeie pe nume Tabita a fost înviată din morți, iar vestea aceasta s-a răspândit în tot orașul, astfel că încă o localitate a fost schimbată în întregime.

Petru este în cele din urmă arestat, dar un înger vine în această închisoare de maximă securitate și îl scapă în toiul nopții.

Un împărat este lovit de moarte și mâncat de viermi fiindcă nu l-a dat slavă lui Dumnezeu. Măreția Domnului dă în vileag întunecimea într-o națiune întreagă. Nimic nu se poate ascunde din calea luminii!

Minunile, puterea cea mare și oamenii mântuiți încep să apară în comunitățile și orașele din lumea neamurilor. De fapt, ni se spune la un moment dat că „toți cei ce locuiau în Asia, iudei și greci, au auzit Cuvântul Domnului” (Fapte 19:10). Nu era vorba doar despre câteva orașele și nici măcar despre niște orașe mai mari, ci despre o regiune întreagă. *Toți* locuitorii ei au auzit! În vremea aceea, lumea nu cunoștea rețele de socializare precum Facebook, Instagram sau Twitter. Oamenii nu dispuneau atunci de pagini de web, de comunicare prin satelit, de televiziune sau radio. Nu existau automobile și nici măcar biciclete cu ajutorul cărora oamenii să se poată strânge cu ușurință! Cu toate acestea, toți oamenii dintr-o regiune întreagă au auzit Cuvântul Domnului! Iată ce se întâmplă când bisericile

devin una, când Cuvântul lui Dumnezeu devine prioritar în comunitățile noastre creștine.

Aceasta este măreția divină care s-a manifestat în rândul Bisericii primare. Însă în capitolul următor vom vedea că planul lui Dumnezeu pentru generația noastră este chiar mai mare. Ceea ce au experimentat credincioșii în Biserica primară nici măcar nu se apropie de măreția și de puterea divină care vor pregăti terenul revenirii Domnului și Împăratului nostru, Isus Cristos!

ACȚIONAȚI

Când vedem minunile incredibile din Noul Testament, putem ajunge cu ușurință să zicem: „Ei bine, a fost grozav pentru ei să aibă parte de așa ceva, dar unul ca mine nu ar putea face niciodată asemenea lucruri.” De aceea este atât de important mesajul acestui capitol: fiindcă semnele și minunile nu au avut loc pentru că oamenii aceia erau deosebiți. Ele s-au petrecut fiindcă acești oameni obișnuiți au crezut și au ascultat pur și simplu, iar drept urmare, măreția lui Dumnezeu s-a descoperit în viața lor.

Dacă măreția Domnului poate acoperi niște oameni gălăgioși, lipsiți de educație și experiență, tineri și încăpățânați care aveau slujbe obișnuite, atunci avem certitudinea că nu există un standard terestru care să ne califice pentru a fi purtătorii acestei măreții cerești. Întrebarea este doar cu câtă credincioșie vom crede și vom urma Cuvântul lui Dumnezeu.

Credeți că este posibil să vedem din nou aceste minuni și chiar mai mult decât atât? Dacă biserica voastră ar începe să vadă aceste lucruri întâmplându-se, v-ați implica și voi cu trup și suflet? Ați vrea să primiți tot ce dorește Dumnezeu să vă dea? Exprimați aceste răspunsuri sub forma unei rugăciuni înălțate lui Dumnezeu. Apoi pocăiți-vă de orice mod în care v-ați considerat necalificați sau descalificați pentru acest fel de viață. Predați-I lui Dumnezeu preocupările voastre și dăruiți-vă Lui pentru tot ce are El pregătit pentru voi.

PUTEREA UNITĂȚII

Înainte să fie răstignit, Isus a avut ocazia să Se roage pentru ultima oară nu doar pentru echipa Lui, ci pentru noi toți. El Și-a prefațat cererea cu următoarele cuvinte: „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor” (Ioan 17:20). Nu încape îndoială că aici eram incluși atât voi cât și eu. Noi am ajuns să Îl cunoaștem pe Isus prin mesajul ucenicilor, fie direct, citind cuvintele lor, fie indirect, auzind de la alții ce au scris uceniciei.

Isus este Fiul omului; prin urmare, El are autoritatea de a cere ca voia Tatălui să se facă pe pământ precum se împlinește în ceruri. Iată ce Se roagă El:

Mă rog ca toți să fie *una*, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine [cum Tu și Eu suntem *una*]; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat *slava* pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie *una*, cum și Noi suntem *una*.
(Ioan 17:21-22)

Rugăciunea Lui cerea ca noi să fim *una*, pentru ca lumea să ajungă să creadă că Isus Cristos este Mântuitorul întregii omeniri. Ce va duce mesajul acesta lumii noastre? Răspunsul este: nimic altceva decât *slava* Lui. Lucrul acesta este esențial în ce privește misiunea care ne-a fost încredințată. Dumnezeu Și-a descoperit slava (Și-a revelat măreția) pentru cei ce sunt *una*, dar iată care este cheia: *a fi una în El înseamnă a fi una cu Tatăl*.

Cum era Isus una cu Tatăl? El a făcut în mod repetat afirmații de felul: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis” (Ioan 5:30), „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a

trimis” (Ioan 6:38), „Sunt aici ca să fac voia Ta, o, Dumnezeu, așa cum este descrisă în Cartea Tă” (Evrei 10:7, MSG). Isus era una cu Tatăl pentru că a căutat și a împlinit ceea ce dorea Tatăl, chiar și atunci când voia Lui nu era una comodă sau care se bucura de popularitate.

Același lucru se poate spune și despre primii ucenici. În ziua în care, prin ei, Dumnezeu Și-a descoperit lumii măreția, ucenicii erau strânși laolaltă „într-un cuget”. Aceștia erau cei o sută douăzeci, nu zecile de mii care Îl ascultaseră pe Isus în cursul celor trei ani de slujire. Nu erau nici cei trei sute optzeci care L-au văzut înălțându-Se la cer, dar care I-au considerat cuvintele ca fiind opționale, ci aceia care erau uniți în credință.

Pavel stăruie, ba chiar ne roagă fierbinte pe toți: „Căutați să păstrați unirea Duhului [depuneți toate eforturile pentru a rămâne uniți în Duhul]” (Efeseni 4:3). Apoi ne vorbește despre darurile pe care le-a dat Isus Însuși Bisericii (apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători). Responsabilitatea oamenilor înzestrați cu ele este de a zidi Biserica lui Cristos, potrivit următoarei misiuni:

[Aceasta va continua] până vom ajunge toți la unirea [*unitatea*] credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos. (Efeseni 4:13)

Misiunea sau scopul nostru nu diferă de cel al Bisericii primare: acela de fi *una* și de a deveni, ca urmare, unelte prin care este revelată măreția (slava) lui Dumnezeu. Nu există altă cale! Generația noastră trebuie să devină una, fiind unită în credință și cunoștință. Singura cale spre adevărata unitate este cea urmată de Isus și de ucenici: cea a ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu.

Gândiți-vă la următoarele: când poporul Israel a fost una, s-a bucurat de o victorie răsunătoare asupra cetății Ierihon. Când israeliții au fost una sub domnia lui Solomon, au fost invincibili ca națiune și fiecare individ în parte a trăit o viață înfloritoare și îndestulată, așa cum puține generații au cunoscut. Există și alte asemenea exemple, însă ideea este clară.

Pe de altă parte, priviți situația contrară. Când Pavel a abordat problema kryptonitei spirituale din Corint, și-a început mesajul cu următoarele cuvinte: „Mai întâi de toate, aud că atunci când veniți la adunare, între voi sunt dezbinări” (1 Corinteni 11:18). Este evident că acești credincioși

nu erau *una*! În contextul acesta se ridică întrebarea: ce i-a împiedicat să fie una? Flirtul lor cu kryptonita, adică neascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Atitudinea acestor credincioși nu diferea de neascultarea față de Cuvântul Domnului dovedită de Acan, care a împiedicat poporul Israel să mai fie una și să rămână invincibil când a atacat cetatea Ai.

Pavel continuă apoi cu o afirmație paradoxală:

...și în parte o cred, căci trebuie să fie și partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiți buni [pentru ca voi, care vă bucurați de aprobarea lui Dumnezeu, să puteți fi recunoscuți]. (1 Corinteni 11:18-19)

De ce este important ca aceia care se bucură de aprobarea lui Dumnezeu să fie recunoscuți? Pentru a pregăti calea spre unitate în ce privește credința și cunoștința, așa cum era important ca ascultarea majorității și neascultarea lui Acan să fie scoase la lumină, de dragul întregii comunități a lui Israel și a misiunii ei. După cum era important pentru cei o sută douăzeci de ucenici neclintii și ascultători să fie separați de cei trei sute optzeci care au acționat după bunul lor plac, la fel era important să se limpezească apele și în biserica din Corint. Trebuia să se vadă deosebirea între *majoritatea* ascultătoare și cei *câțiva* oameni neascultători; altminteri, drumul spre unitate avea să fie blocat, împiedicând slava (măreția) lui Dumnezeu să se reveleze în Corint. Era importantă, de asemenea, remedierea situației credincioșilor nevinovați, care nu dovedeau lipsă de reverență față de Cina Domnului, dar care sufereau personal (fiind slabi, bolnavi și ajungând chiar să moară înainte de vreme) din pricina celor a căror conduită era nepotrivită.

Pavel înțelegea foarte bine cât de important era ca unitatea să constituie o prioritate. El știa ce se întâmplase în Ierusalim, în Samaria, în Antiohia și în alte orașe care cunoscuseră pe deplin impactul măreției lui Dumnezeu. De aceea, el nu pleda stăruitor doar pentru unitatea bisericii din Corint, ci îi îndemna la același lucru și pe credincioșii din Efes, Filipi și Colose, îndemn care rămâne valabil și pentru noi astăzi. Privind exemplul lui Isus, știm că nu există altă cale spre această unitate decât ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Lucrări mai mari

Cum stau oare lucrurile astăzi? Unitatea de credință rămâne în continuare țelul nostru? Îngăduiți-mi să încep împărțându-vă o experiență pe care nu o voi uita, trăită în rugăciune. Am auzit foarte clar următoarele cuvinte: „Fiule, cartea Fapte va părea o joacă de copii pe lângă ceea ce sunt gata să fac în Biserică și prin Biserică înaintea de revenirea Fiului Meu.”

Am rămas șocat. De fapt, nu am crezut cuvintele pe care le auzisem și le-am combătut, zicând: „Tată, am nevoie de trei referințe din Biblie ca să cred așa ceva.” E interesant că nu am simțit că cerința mea L-ar fi nemulțumit pe Dumnezeu. Noi suntem chemați să *cercetăm toate lucrurile* (vezi 1 Tesaloniceni 5:21), iar Scriptura ne spune: „Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori” (2 Corinteni 13:1).

Una dintre referințele spre care m-a îndrumat Domnul este aceasta:

Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „Încă puțină vreme și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul; voi clătina toate neamurile, ele vor veni la Cel Dorit de Toate Popoarele și Eu voi umple de slavă casa aceasta”, zice Domnul oștirilor. „Slava acestui templu din urmă va fi mai mare decât a celui dintâi”, zice Domnul oștirilor. (Hagai 2:6-7, 9, NKJV)

Vom face o scurtă incursiune în istorie: poporul Israel s-a aflat timp de mulți ani în robie, mai întâi sub stăpânirea babilonienilor și apoi a persanilor. Dumnezeu a pus în inima împăratului Cir al Persiei dorința de a-i elibera pe evreii care voiau să se întoarcă în țara lor de baștină și să zidească din nou templul pe care îl distruseră Nebucadnețar și oștirea lui. Mulți iudei au revenit acasă și au început cu entuziasm reconstruirea templului, dar în final și-au pierdut elanul în urma unui amestec al intereselor personale și al împotrivirii supărătoare din partea localnicilor. A fost nevoie de profețiile lui Hagai, Zaharia și de intervenția altor lideri pentru a reaprinde dorința iudeilor de a se uni în efortul reconstruirii casei lui Dumnezeu.

Însă întrebarea crucială este aceasta: profetul se referea la templul pe care aveau să-l sfârșească iudeii de construit în cele din urmă sau la un alt templu? Isus a spus mai târziu: „Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2:19). Deși Se afla în mijlocul unui templu fizic, Isus nu Se

referea la clădirea aceea, ci la templul trupului Său. Să fie oare la fel și în cazul de față?

Comentariile biblice și istoricii spun că templul fizic reconstruit după cei șaptezeci de ani de robie a poporului Israel nu a întrecut măreția templului ridicat de Solomon nici în ce privește aspectul, nici în privința prezenței clare a lui Dumnezeu. În legătură cu înfățișarea, nici măcar sute de ani mai târziu, după ce Irod a înfrumusețat clădirea, nu se crede că ea a ajuns mai glorioasă decât cea dintâi, zidită de Solomon. În legătură cu prezența divină, când Solomon a sfințit templul, slava Domnului a fost atât de mare încât clădirea a fost umplută de un nor gros și preoții nu și-au mai putut continua slujba. Istoria nu consemnează niciun episod atât de dramatic în cel de-al doilea templu.

Fariseii au înțeles greșit declarația lui Isus privitoare la dărâmarea templului și la refacerea lui în răstimp de trei zile, fiindcă au presupus că era vorba despre un templu fizic. În ce ne privește, dacă limităm declarația lui Hagai la templul fizic, vom înțelege și noi greșit semnificația ei.

La ce templu se referă profetul și la ce perioadă de timp? Pavel spune: „Nu știți că voi [*toți împreună*] sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16). Același Duh care a umplut templul lui Solomon locuiește pe deplin în noi, în mod colectiv. Eu cred că acesta este templul despre care vorbește Hagai, iar Biserica este cel de-al doilea templu; slava lui (măreția prezenței și puterii lui Dumnezeu) este mai mare decât cea a templului fizic dintâi. Pavel scrie: „În adevăr, dacă Legea care a trecut a venit însoțită de slavă, cu cât mai mult această nouă cale... va avea o mai mare slavă” (2 Corinteni 3:11, NCV).

Gândiți-vă la slava (măreția și puterea) revelată în Vechiul Testament: chipul lui Moise strălucea din pricina mării splendori divine, încât a fost nevoit să își acopere fața cu un văl pentru a-i atenua strălucirea. Odată ce a fost construit chivotul, prezența lui Dumnezeu s-a manifestat cu atâta putere încât nimeni nu se putea apropia de el. Când Solomon a ridicat și a sfințit templul, prezența revelată a lui Dumnezeu a fost iarăși atât de uluitoare încât preoții nu și-au putut continua slujba. Prezența Lui slăvită era uimitoare, ba chiar copleșitoare; cu toate acestea, potrivit spuselor lui Pavel, „slava dintâi nici nu a fost glorioasă prin comparație cu slava copleșitoare a căii celei noi” (2 Corinteni 3:10, NLT).

Dar cum rămâne cu perioada de timp vizată de profeția lui Hagai? Aceasta se referea la epoca Bisericii, de la început până la sfârșit? Cu alte

cuvinte, este vorba despre perioada cuprinsă între înălțarea lui Isus și cea de-a doua Lui venire?

Priviți încă o dată la cuvintele Domnului scrise de Hagai:

Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „Încă puțină vreme și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul; voi clătina toate neamurile, ele vor veni la Cel Dorit de Toate Popoarele „și Eu voi umple de slavă casa aceasta.” (Hagai 2:6-7, NKJV)

Slava la care Se referă Domnul se arată în perioada în care sunt clătinate cerurile și pământul. Autorul cărții Evrei confirmă acest fapt: „...acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.» Cuvintele acestea, «încă o dată», arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină [Aceasta înseamnă că toată creația va fi clătinată și dată la o parte, astfel că vor rămâne doar lucrurile care nu pot fi clătinate]” (Evrei 12:26-27).

Cartea Evrei a fost scrisă în anul 68 d.Hr., cu mult timp după evenimentele citate în capitoul anterior, cele legate de bolnavii întinși pe străzile Ierusalimului, de întoarcerea unor orașe la Domnul, de auzirea de către regiuni întregi a Cuvântului lui Dumnezeu etc. Prin urmare, promisiunea din Evrei nu se referă la perioada de timp surprinsă în cartea Fapte, ci mai degrabă la viitor, la vremea sfârșitului, când toată creația va fi zguduită din temelii. Pasajul trebuie că privește generația de pe urmă, care va vedea revenirea Domnului nostru Isus Cristos.

În Scriptură observăm prezența unui tipar solid: *Dumnezeu păstrează întotdeauna ce e mai bun pentru la urmă.* În Eclesiastul 7:8 ni se spune: „Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui.” Isus întărește acest tipar păstrând vinul cel mai bun pentru finalul nunții din Cana. Mai apoi, El declară următoarele: „Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și *mai mari* decât acestea” (Ioan 14:12). De ce lucrările „mai mari” urmează după înălțarea lui Isus la cer? Pentru că El păstrează întotdeauna ce e mai bun pentru la urmă.

La fel stau lucrurile și în cazul Bisericii; finalul ei va fi mai bun decât începutul. Cartea Fapte ne arată un început remarcabil; puteți crede atunci

că sfârșitul epocii Bisericii pe pământ va fi mai puțin glorios, mai puțin puternic și cu un impact mai mic decât începutul ei? Nu uitați cuvintele apăsate ale lui Pavel: „Credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” și „Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere” (1 Corinteni 2:5 și 4:20). Puterea constituie un aspect esențial al Împărăției lui Dumnezeu manifestate pe pământ.

Restaurarea

Duhul Sfânt m-a îndrumat în ziua aceea spre mai multe versete din Scriptură, dar este vădit din cele câteva pe care vi le-am împărtășit că viziunea noastră, a credincioșilor, trebuie să se extindă, ba chiar să întrecă până și ceea ce citim în cartea Fapte. Este interesant de observat că apostolul Petru, fiind plin de Duhul Sfânt, declară:

„Să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Cristos, pe care cerul trebuie să Îl primească până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” (Fapte 3:20-21).

Haideti să privim mai îndeaproape aceste cuvinte. Mai întâi, Isus trebuie să rămână în ceruri până când se întâmplă ceva. Aceasta înseamnă că El nu poate reveni până când se împlinește ce a promis Tatăl nostru. În ce constă această promisiune despre care au vorbit și profeții? În restaurarea templului. Cu alte cuvinte, splendoarea, măreția, bogăția, abundența, onoarea și maiestatea lui Dumnezeu nu se vor mai vedea într-o mică măsură pe pământ, ci vor fi descoperite pe deplin în și prin templul Lui.

Se întâmplă aceasta în prezent? Este Biserica atât de puternică încât să vedem orașe sau regiuni întregi venind la mântuire? Vedem spitalele golindu-se? Vedem ochii orbilor deschizându-se și pe ologii din naștere sărind și laudându-L pe Domnul? Se cutremură clădirile din pricina puterii rugăciunilor noastre? Vedem un asemenea belșug încât lucrările creștine și bisericile nu duc lipsă de nimic din cele necesare pentru a duce vestea bună la cei pierduți din toate națiunile lumii? Nu există nicio nevoie în

rândul membrilor bisericii? Oare acesta să fie motivul pentru care întrebă profetul Hagai:

Cine a mai rămas între voi din cei ce au văzut casa aceasta în slava ei dintâi? Și cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea *ca o nimica* în ochii voștri? (Hagai 2:3)

Hagai punea întrebarea aceasta poporului care stătea înaintea lui, însă în aceeași măsură Dumnezeu ne-o adresează și nouă astăzi. Haideți să fim sinceri: prin comparație cu cartea Fapte, manifestarea prezenței divine de care avem noi parte acum pare *ca o nimica!* Dacă nu vedem limpede acest fapt, nu vom căuta cu ardoare ca puterea cea mare a lui Dumnezeu să fie restaurată în Biserică. În schimb, ne vom mulțumi să rămânem o Biserică lipsită de putere.

Ne putem permite să tolerăm lipsa unității hrănită de kryptonita care ne chinuie? Vă rog din inimă: ascultați-mă! Noi trebuie să înaintăm spre ținta unității în El, iar aceasta poate fi atinsă doar crezând și ascultând de Cuvântul Lui.

Acum, când viziunea privitoare la direcția spre care trebuie să ne îndreptăm este clară, haideți să ne întoarcem la identificarea kryptonitei care ne împiedică să înaintăm atât la nivel individual, cât și colectiv.

ACȚIONAȚI

Până când ajungem să cunoaștem ce este posibil, nu putem fi nemulțumiți de puținul pe care l-am acceptat drept normal. Dar acum, după ce ați citit acest capitol, știți ce este posibil, așa că vă confrunțați cu o decizie foarte clară: fie acceptați viața lipsită de vlagă a influenței limitate pe care a cunoscut-o o mare parte a Bisericii, fie îmbrățișați căutarea de o viață a trăirii pline de putere care manifestă măreția deplină, curată a lui Isus Cristos.

Până când veți avea încredere în această posibilitate, nu puteți acționa. Iar în lipsa acțiunii, veți trăi în mod implicit o viață relativ lipsită de putere. Aceasta înseamnă că primul pas spre acțiune este acela de a alege să vă puneți încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu și în viziunea Lui pentru viața voastră.

Cartea Efeseni ne spune că Isus ne curăță prin cuvintele Lui și că noi ne putem folosi cuvintele pentru a deveni parteneri cu El în acest proces. Scrieți declarații despre viața plină de putere la care sunteți chemați, cum ar fi: „Isus m-a umplut cu Duhul puterii Lui ca să schimb lumea mea”, „Dumnezeu face ca măreția Lui să se reverse prin mine pentru câștigarea celor pierduți” sau „Eu sunt uns de Dumnezeu ca să îi influențez pe cei din jur și să transform mediul de la locul de muncă”, iar apoi începeți să declarați zilnic aceste adevăruri privitoare la voi. Veți vedea după aceea cum încrederea de care aveți nevoie pentru a trece la acțiune va crește constant, zi după zi.

IDENTIFICAREA KRYPTONITEI

「 SECȚIUNEA 2 」

LEGĂMÂNTUL CĂSĂTORIEI

În următoarele câteva capitole s-ar putea să vi se pară că ne abatem de la subiect, dar vă asigur că, după ce vom clarifica mai multe adevăruri importante, vom continua să abordăm conceptul kryptonitei spirituale care bântuie biserica.

O căsătorie tipică?

Meditați la povestea de mai jos, care cred că ilustrează exclusivitatea sacră a relației noastre cu Dumnezeu mai bine decât orice alt exemplu care îmi vine în minte.

Un tânăr pe nume Justin curtează de un an o domnișoară care se numește Angela. În ochii lui, ea e frumoasă și are o personalitate nemaipomenită. E îndrăgostit până peste cap de ea și știe că Angela este cea cu care vrea să își petreacă restul vieții.

Justin pune la cale o seară deosebită. Când sosește momentul potrivit, îngenunchează înaintea ei și deschide o cutiuță din care scoate un inel de logodnă magnific, împodobit cu un diamant.

Angela se simte cu totul copleșită. Își ascunde fața în palme și lacrimi de bucurie încep să i se prelingă pe obraji. Biruită de emoții, încuviințează în tăcere, dar plină de ardoare. Când își vine puțin în fire, izbucnește veselă: „Da, da, da! Mă căsătoresc cu tine!”

Nunta de vis are loc după câteva luni, urmată de o lună de miere plină de dragoste, râsete, aventuri și visuri legate de viitor. Cei doi au parte de tot ce și-ar putea dori niște tineri soți, ba chiar de mai mult.

Timpul trece și Justin descoperă cu încântare că Angela este chiar mai uimitoare decât crezuse. Îi place aventura, îi place să se distreze și are un simț grozav al umorului. Are o relație bună cu familia lui și se înțelege bine cu mai toată lumea. E isteată, ageră și pare a fi mereu cu un pas înaintea lui. E creativă, înzestrată cu simț artistic și multă imaginație. Justin e uimit văzând aspectul plăcut pe care îl dă Angela mereu căminului lor. Se pricepe mai bine la gătit decât el și, în plus, e ordonată și organizată. E de la sine înțeles că el se bucură de aportul adus de ea în cadrul uniunii lor de curând încheigate. Viitorul lor se anunță foarte luminos.

După câteva luni de la nuntă, când și-au stabilit propriul ritm al vieții de oameni căsătoriți, Justin se întoarce într-o seară de la muncă. Se așteaptă ca Angela să îl întâmpine cu deja obișnuita îmbrățișare și sărutare. O caută mai întâi în sufragerie, apoi în bucătărie, în curtea casei și în cele din urmă în dormitor, unde o găsește în sfârșit.

Se pare că ea se pregătește să iasă în oraș. În încăpere răsună o melodie romantică, împletită cu mireasma de acum familiară a parfumului ei. Spre mirarea lui Justin, e aranjată și tocmai îmbracă o rochie frumoasă, pe care a mai purtat-o când a dus-o la restaurantul ei preferat.

E cu spatele la el, așa că nu și-a văzut încă soțul intrând în cameră. Pe Justin îl cuprinde spaima: „O, nu! Am planificat să luăm cina în oraș și eu am uitat? Ar fi trebuit să trec pe la o florărie să îi cumpăr un buchet de trandafiri!”

Justin pune capăt liniștii salutând-o vesel, dar neliniștit:

- Bună, iubito!

Tresărind, ea îi răspunde fericită:

- O, bună, iubituie.

El începe cu o mărturisire:

- Cred că am uitat ceva. Aveam planuri pentru seara asta?

Ea îi răspunde îndată:

- Nu, iubituie.

Puțin confuz și analizând în grabă situația, el trage concluzia că ea vrea să îi facă lui o surpriză: „Trebuie că s-a gândit la o seară specială petrecută acasă sau la o surpriză în oraș.” Între timp, ea a terminat cu îmbrăcatul și e aproape gata pentru seara care le stă în față. El îi face un compliment:

- Arăți nemaipomenit astă-seară!
- Mulțumesc, dragul meu, îi răspunde ea.

Justin, care nu reușește încă să se lămurească despre ce este vorba, o întreabă:

- Vrei să mă îmbrac și eu mai elegant?
- Puțin mirată la rândul ei, Angela, răspunde:
- Poți, dacă vrei.

Încercând încă să priceapă ce se întâmplă, Justin continuă:

- Ei bine, trebuie să arăt și eu la fel de bine ca tine. Nu vreau să fiu îmbrăcat cu hainele de la muncă atunci când tu ești îmbrăcată elegant.

Remarcând în sfârșit ciudătenia conversației, Angela spune:

- O, scumpule, în seara asta ies în oraș.
- Știi; de aceea m-am oferit să mă îmbrac altfel.

Justin e acum confuz de-a binelea. Încercând să lămurească situația, Angela spune:

- Nu, iubitele; ies în oraș cu Tony. Luăm masa împreună, mergem la un film și ne cazăm la Hotelul Fairmont. Mă întorc spre dimineață.

- Cine e Tony?! sare ca ars Justin.
- E iubitul meu din liceu, răspunde ea liniștit.
- Poftim? Nu poți ieși în oraș cu el!
- De ce nu?

- Fiindcă suntem căsătoriți; suntem dedicați unul altuia. Nu mergem la întâlniri amoroase cu alți oameni!

- Doar nu vorbești serios! vine replica ei. Sunt o mulțime de tipi cu care sunt încă apropiată. Crezi că am de gând să renunț la relațiile cu ei doar pentru că suntem căsătoriți?

- Da, asta fac oamenii căsătoriți! Ei se dăruiesc pe deplin și exclusiv celui cu care sunt căsătoriți, răspunde Justin, din glasul căruia răzbate durerea și mânia.

- Stai puțin, iubitele, îi zice Angela, încercând să lămurească și să liniștească apele tulburate cu ocazia primei lor neînțelegeri majore. Tu ești preferatul meu. Cu tine îmi petrec cea mai mare parte a timpului. Pe tine te iubesc mai mult decât pe oricare dintre vechii mei iubiți. Dar nu te poți aștepta să nu mă mai întâlnesc cu niciunul dintre ei. Am fost apropiată ani de zile de unii dintre ei, încă îi iubesc și vreau să mă bucur de timpul petrecut cu ei. Ce e greșit în asta?

Vă puteți închipui, probabil, că discuția nu s-a încheiat prea plăcut.

Comparația

Știu că povestea aceasta pare absurdă, dar, dacă ar fi să venim în sprijinul argumentelor Angelei, nu este adevărat că Justin e preferatul ei? Nu îl iubește pe el mai mult decât pe toți ceilalți foști iubiti ai ei? Nu e plină de pasiune față de relația cu el? Nu își petrece majoritatea timpului cu el? Nu e ea o soție grozavă în atât de multe privințe?

Gândiți-vă numai: Justin și-ar fi putut lua o soție șleampătă, una căreia să nu îi pese de casă și care să nu aibă habar să gătească, o femeie căreia să îi lipsească motivația și care să nu contribuie în niciun fel la împlinirea vieții lor de cuplu. Se aștepta el ca Angela să fie desăvârșită în toate privințele? Justin nu avea de făcut nimic altceva decât să o împartă din când în când cu alți câțiva bărbați. El se putea bucura de soția lui nouăzeci la sută din timp. De ce era atunci atât de supărat?

Desigur, pentru cei mai mulți oameni întrebările acestea sunt ridicole.

Se pare că Angela nu a cunoscut niciodată care sunt elementele esențiale ale căsătoriei. Nu i s-a spus că aceasta presupune un legământ prin care un bărbat și o femeie se angajează să se consacre exclusiv unul celuilalt. Ea a intrat în căsnicie cu niște așteptări, iar Justin cu altele. Perspectiva ei i se părea Angelei amuzantă, benefică și practică. Urma să aibă o viață minunată acasă și să se bucure în același timp de beneficiile altor relații. Însă o asemenea perspectivă încalcă legământul sfintei căsătorii.

Haideți să amplificăm adevărul acesta într-un mod simplu. Când o femeie îmbracă rochia albă de mireasă și pășeste spre altar, ea transmite un mesaj foarte important: își ia rămas bun de la orice relație intimă cu orice alt bărbat de pe fața pământului. Ea pune capăt tuturor relațiilor trecute cu foștii ei prieteni, declarând totodată că nu va mai avea alte relații amoroase cu bărbați de acum înainte. Iar bărbatul care o așteaptă la altar declară la rândul lui același lucru.

Haideți acum să personalizăm povestea. Cum ați reacționa dacă ați ajunge într-o situație similară cu cea întâmpinată de Justin? Sau cum ar fi dacă persoana cu care plănuți să vă căsătoriți v-ar spune dinainte, din perioada de logodnă, că s-ar purta aidoma Angelei odată ce își va uni destinul cu al vostru? Ați mai face pasul căsătoriei?

Nu prea cred. Ați zice răspicat: „În niciun caz!”

De ce ați reacționa cu atâta convingere? Răspunsul este simplu: nu ați vrea să intrați într-o relație de legământ înțelegând-o în mod diferit. Nu

v-ați consacra întreaga viață acestei relații câtă vreme celălalt nu este pe deplin consacrat.

Așadar, nu v-ați căsători niciodată cu cineva în aceste condiții, nici nu ați trece cu vederea această purtare inacceptabilă odată ce ați fi căsătoriți. Haideti să fim sinceri acum și să ne întrebăm: „Chiar putem crede că Isus Se întoarce după o mireasă care se poartă ca Angela?” Opriti-vă câteva momente și gândiți-vă la această întrebare. Relația noastră cu El este comparată cu cea dintre un soț și o soție. Pavel spune:

„De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup.” Taina aceasta este mare (vorbesc despre Cristos și despre Biserica) [dar ea este o ilustrație a felului în care Cristos și Biserica sunt una]. (Efeseni 5:31-32)

Încă de la început, Dumnezeu a instituit legământul căsătoriei pentru a ilustra relația noastră cu El. Isus este înfățișat în Noul Testament ca Mire, iar Biserica este prezentată ca mireasa lui Cristos. Cum se face că noi nu doar justificăm, ci uneori chiar încurajăm un comportament asemănător cu al Angelei în relația cu Mirele nostru? Apostolul Iacov abordează foarte clar subiectul acesta. El se adresează în versetele următoare doar celor care se declară creștini:

Motivațiile voastre sunt cu totul greșite: voi vreți doar ceea ce vă face vouă plăcere. *Preacurvari* ce sunteți! Nu înțelegeți că prietenia cu lumea vă face vrăjmași cu Dumnezeu? Mai spun o dată: dacă vreți să fiți prieteni cu lumea, vă faceți vrăjmași cu Dumnezeu. Credeți că Scripturile sunt lipsite de însemnătate? Ele spun că Dumnezeu vrea cu ardoare ca duhul pe care l-a pus în noi să Îi fie credincios. Apropiati-vă de Dumnezeu și Dumnezeu Se va apropia de voi. Spălați-vă mâinile, păcătoșilor; curățați-vă inima, căci loialitatea voastră este împărțită între Dumnezeu și lume. Plângeți pentru ce ați făcut! Umpleți-vă de tristețe și mâhnire adâncă! (Iacov 4:3-5, 8-9, NLT)

Cuvintele acestea sunt foarte apăsate. De fapt, într-o vreme în care lipsa credincioșiei în relații este ceva comun, ele par aproape prea drastice, ba chiar exagerate. În tinerețe aveam obiceiul de a face *declarații exagerate*.

Vorbeam despre consecințe extreme, ba chiar și despre sentimente de afecțiune care nu erau realiste. Urmarea neplăcută a fost aceea că membrii familiei mele și prietenii au încetat să mă mai ia în serios.

Cred că toți ne-am făcut vinovați de conduita aceasta la un nivel sau altul. Părinții tineri îi spun adesea copilului lor: „Dacă mai faci asta o dată, vei fi pedepsit.” Poate amenințarea are efect prima sau a doua oară, dar în cele din urmă copilul o va provoca iarăși și va descoperi că pedeapsa promisă nu e pusă în practică. Din clipa aceea, copilul încetează să mai ia în serios cuvintele părintelui. Aceași reacție e întâlnită în școli, în mediul de afaceri, în administrație, presă, între prieteni și membrii familiei. Mult prea adesea tratăm cu ușurință avertismentele menite să ne protejeze.

În mod tragic, aceeași mentalitate se transferă și în domeniul atenției acordate avertismentelor Scripturii. Trebuie să ne amintim că Dumnezeu vorbește foarte serios, nu în glumă. E important să ținem minte că toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu (vezi 2 Timotei 3:16). De aceea, când citim cuvintele lui Iacov, Cel care ne vorbește este Dumnezeu Însuși.

Dacă luăm seama la cele scrise aici, ne va cuprinde o teamă sănătoasă. Un creștin a cărui loialitate este împărțită între Dumnezeu și lume este un *curvar*. Cuvântul este unul deloc blând. Sunt multe păcate pe care le poate săvârși un soț împotriva celuilalt, cum ar fi bârfa, minciuna, furtul, strigătele, bădărânia și altele asemenea. Fiecare dintre ele este în detrimentul relației și nu ar trebui privit cu ușurință, însă niciunul nu este la fel de grav ca adulterul. De aceea a rămas Justin atât de șocat și s-a supărat atât de tare pe Angela. A fost trădat în cel mai grav mod cu putință, iar ea nu vedea nimic greșit în infidelitatea ei.

Apostolul Iacov continuă spunând că, atunci când ne facem vinovați de adulter spiritual, devenim vrăjmașii lui Dumnezeu. Situația aceasta este teribil de gravă și noi suntem cei care o provoacă. Dumnezeu nu Își dorește câtuși de puțin să fim dușmanii Lui, fiindcă ne iubește profund. Dar atunci când iubirea și afecțiunea noastră au ca obiect lucrurile și căile lumii, ne înscriem singuri pe lista dușmanilor lui Dumnezeu.

Putem trece cu ușurință peste cuvintele acestea? Putem pretinde că această afirmație a lui Iacov nu se află în Noul Testament și că o putem ignora? Iacov nu a fost singurul care a scris pe această temă. Vom descoperi că și Pavel, care, dintre toți autorii Noului Testament a avut parte de cea mai mare revelație a harului divin, a scris în aceeași direcție, după cum a

făcut și apostolul iubirii, Ioan. Petru și Iuda au procedat la fel. Dar, cel mai important, Isus spune aceleași lucruri bisericilor din Asia după învierea Sa.

În capitolele următoare vom analiza în detaliu modul în care adulterul spiritual ne face vrăjmași cu Dumnezeu. Vom descoperi că atitudinea și purtarea aceasta reprezintă într-adevăr kryptonita despre care vorbeam.

AȚIONAȚI

Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. Cei mai mulți dintre noi cunosc de multă vreme această învățătură a Scripturii; cu toate acestea, numeroși creștini nu stau să o analizeze în profunzime sau înclină să creadă că ea ține doar de Vechiul Testament. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. De fapt, jertfa lui Isus ne arată că dragostea Lui este iubirea celui mai credincios mire.

Putem înțelege, așadar, că e de dorit ca Dumnezeu să fie gelos, nu nepăsător în dragostea Lui față de noi și că ar trebui să Îi cerem harul de a-L iubi cu aceeași ardoare și cu consacrare. Numai în felul acesta devine posibilă intimitatea.

Cercetați-vă astăzi inima. Este exclusivă dragostea voastră pentru Isus? Cereți Duhului Sfânt să vă arate orice altă iubire din viața voastră care amenință să devină una adulteră în raport cu Dumnezeu. Dacă El vă descoperă ceva, faceți schimbările necesare. Gândiți-vă astăzi din nou la relația voastră exclusivă cu Dumnezeu și consacrați-vă încă o dată Lui, ca și cum v-ați înnoi jurămintele de căsătorie față de El.

ADULTERUL ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

Cuvintele apostolului Iacov („*Curvari* ce sunteți! Nu înțelegeți că prietenia cu lumea vă face vrăjmași cu Dumnezeu?”) sunt atât de tari încât rareori le auzim în mesajele rostite în biserici, la conferințe sau în discuțiile individuale. Dar cum le-am putea trece cu vederea? Nu ne putem purta ca și cum declarația lui Iacov este una izolată în Scriptură, fiindcă tema aceasta apare frecvent pe paginile Bibliei.

Dacă cercetăm cuvintele lui Iacov și dacă dăm ascultare avertismentului lor, orice confuzie sau teamă legată de ele vor fi date la o parte. Iată încă o dată întreaga declarație făcută de apostol:

Preacurvari ce sunteți! Nu înțelegeți că prietenia cu lumea vă face vrăjmași cu Dumnezeu? Mai spun o dată: dacă vreți să fiți prieteni cu lumea, vă faceți vrăjmași cu Dumnezeu. (Iacov 4:4, NLT)

În primul rând, Dumnezeu nu Se face vrăjmașul nostru, ci noi suntem cei care ne facem vrăjmașii Lui. Oricare dintre cele două scenarii este tulburător, ca să nu spunem mai rău; cu toate acestea, între cele două există o diferență.

Am văzut cu toții conflicte între indivizi care au fost provocate de una dintre părți. Cu alte cuvinte, o parte declară război celeilalte care, deși devine angajată în luptă, ar prefera să nu fie. De exemplu, în anul 1941, japonezii au ales să bombardeze baza americană din Pearl Harbor și astfel s-au făcut singuri dușmani ai Statelor Unite. America nu ar fi ales să inițieze

acest conflict și nici nu l-a dorit, dar din pricina provocării lor, japonezii au avut de suferit mânia unei națiuni mai puternice.

Tocmai acesta este mesajul pe care ni-l transmite Iacov. Dumnezeu nu Își dorește cătuși de puțin să fie în vrăjmășie cu oamenii, care sunt totodată copiii Lui, însă El nu va ocoli acest conflict dacă noi insistăm să ne conformăm lumii. Cuvintele grecești folosite în acest pasaj pentru „vrăjmaș” sunt *echthra*, respectiv *echthros*. Ele au același înțeles, singura diferență fiind aceea că primul este substantiv, iar al doilea e adjectiv.

Să fi folosit traducătorii englezi un cuvânt prea dur în cazul acesta? Este termenul „dușman” mai blând în limba originală? Nu chiar. Un dicționar grecesc folosește drept definiții următoarele cuvinte: *vrăjmaș*, *vrăjmășie* și *ostilitate* (CWSB). Un altul spune: „a trăi în vrăjmășie cu cineva” (BDAG), iar o altă definiție sună astfel: „starea de vrăjmășie cu cineva” (LOUW-NIDA). Redau definițiile din trei dicționare de referință pentru a întări faptul că nu există niciun motiv pentru a alege alt cuvânt în locul celui de „vrăjmășie” care apare în acest verset. Este esențial să înțelegem cât de serios este mesajul care ni se comunică.

Găsim în text încă un indiciu al importanței celor enunțate. Faptul că Iacov își scrie avertismentul, după care zice: „Mai spun o dată” arată că ceea ce ne transmite apostolul aici este deosebit de important. Repetiția declarației lui reprezintă o formă de comunicare literară obișnuită, folosită în antichitate de evrei. Deși majoritatea manuscriselor Noului Testament sunt în greacă, aceste cărți au fost scrise de apostoli iudei.

În engleză, când vrem să evidențiem importanța unui cuvânt sau a unei fraze, avem la îndemână câteva metode. Putem scrie cu litere îngroșate, italice, subliniate, cu majuscule sau putem adăuga semnul exclamării pentru a accentua ideea. Toate acestea sunt modalități de a atrage atenția asupra unui cuvânt sau a unei declarații foarte importante. Însă autorii evrei obișnuiau să scrie de două ori un cuvânt sau o propoziție pentru a le accentua și aveau întotdeauna mare grijă la cuvintele folosite, nefiind înclinați spre exagerări.

Așadar, avertismentul lui Iacov nu este doar unul serios și apăsător, ci este și subliniat ca unul necesar. Cu alte cuvinte, nu îl putem trece cu vederea.

Preacurve

Ce ne spune, deci, în mod specific Iacov când folosește cuvântul „preacurve”? În primul rând, el nu se adresează în pasajul acesta tuturor oamenilor, ci numai celor credincioși. Știm aceasta pentru că el folosește în repetate rânduri pe parcursul cărții apelativul: „frații mei”. În al doilea rând, adulterul sau curvia *împotriva* lui Dumnezeu nu poate fi săvârșită de un necredincios, fiindcă el nu are o relație de legământ cu Dumnezeu.

Pentru a înțelege mai bine, priviți exemplul următor: eu sunt căsătorit cu Lisa Bevere, prin urmare nu m-aș putea face vinovat de preacurve *față de* Jane Smith, fiindcă nu sunt legat de ea printr-o relație de legământ.

Singurii care pot comite adulter *împotriva* lui Dumnezeu sunt cei care L-au primit pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al lor. Toți ceilalți sunt înstrăinați de Dumnezeu, fiind departe de El și neavând cu Domnul o relație de legământ.

Cuvântul grecesc pentru „preacurvari” este *moichos*. În limba greacă, el este de genul feminin, dar în engleză a fost tradus ca masculin. Termenul ar fi fost redat mai bine prin cuvântul „preacurve”. Versiunile KJV și NKJV au încercat să reducă discrepanța, traducând cuvântul prin „preacurvari și preacurve”. Se pare că traducătorii versiunii NLT și ai altor versiuni răspândite ale Scripturii au găsit o provocare în termenul feminin. Poate că nu au vrut ca cititorii să creadă că Iacov vorbea numai femeilor. Însă, citind întregul context al epistolei lui, este destul de limpede că apostolul se adresa tuturor credincioșilor. Comentariile biblice sunt de aceeași părere, arătând că Iacov nu avea în vizor doar femeile; rămâne astfel un mister pentru mine, cât și pentru comentatorii Bibliei, de ce termenul nu a fost tradus cu forma feminină.

Ceea ce sporește misterul este faptul că forma feminină ar corespunde mai bine mesajului transmis în ansamblu de Scriptură. Dumnezeu Se raportează adesea la poporul Lui folosind imaginea căsniciei, în care El este soțul, iar noi suntem soția Lui.

Profeții Vechiului Testament s-au exprimat frecvent în termenii aceștia. Isaia scrie: „Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele Lui” (Isaia 54:5). În consecință, atunci când credințioșii lui Israel a fost anulată de idolatria sa, poporul a fost acuzat că a comis adulter. Ezechiel scrie: „Te voi judeca așa cum se judecă femeile preacurve” (Ezechiel 16:38). Dumnezeu vorbește astfel prin Ieremia: „Cum este necredincioasă iubitelui

său o femeie [cum e necredincioasă o soție care își părăsește soțul], așa Mi-ați fost necredincioși voi, casă a lui Israel” (Ieremia 3:20).

Întreaga lucrare a profetului Osea zugrăvește infidelitatea unei soții față de soțul ei. Profetului i se cere să ia în căsătorie o prostituată. În această predică ilustrată prin însăși viața lui, Osea Îl reprezintă pe Domnul, iar soția lui, Gomera, pe poporul lui Dumnezeu. În felul acesta Israelul putea vedea lămurit că idolatria în care trăia el nu era cu nimic diferită de adulterul săvârșit de o femeie împotriva soțului ei, nu cu un singur ibovnic, ci cu mai mulți. Poporul Israel a ajuns în postura de *soție adulteră (preacurvă)*.

Ioan Botezătorul continuă acest șir al imaginilor despre căsătorie spunând: „Cine are mireasă este mire; dar prietenul mirelui se bucură foarte mult când aude glasul mirelui” (Ioan 3:29). Isus este înfățișat din nou ca mire, iar poporul lui Dumnezeu ca mireasă a Lui.

Isus vorbește în aceiași termeni când numește poporul lui Dumnezeu „un neam viclean și preacurvar” (vezi Matei 12:39, 16:4). Cuvântul pe care îl folosește El pentru „preacurvar” este din nou un substantiv de genul feminin, nu masculin.

Apostolul Pavel continuă în aceeași direcție, spunând că noi suntem mireasa, în vreme ce Isus este mirele (Efeseni 5:31-32). Astfel, vedem în repetate rânduri în Scriptură că poporul lui Dumnezeu, fie că este vorba despre Vechiul sau despre Noul Testament, e reprezentat ca soție în relația cu Dumnezeu. Prin urmare, folosirea de către Iacov a substantivului feminin „preacurvă” este în concordanță cu acest tipar biblic consacrat.

Idolatria este adulter

În Vechiul Testament, declarația că Iuda sau Israelul s-au făcute vinovate de adulter împotriva lui Dumnezeu era întotdeauna legată de idolatrie. Mai simplu spus, poporul era necredincios lui Dumnezeu. Când ne gândim la idolatrie, noi avem în minte ridicarea de statui, altare sau temple pentru alți zei. Însă, atunci când Isus a declarat că poporul se făcea vinovat de adulter, iudeii nu se închinaseră la vreun chip al altei zeități, ci Îi ceruseră să le demonstreze că El era Mesia, arătându-le un semn.

Dacă privim la declarația lui Iacov cum că poporul lui Dumnezeu săvârșise adulter, nici aceasta nu avea de-a face cu ridicarea de statui, altare sau temple. Este interesant că Iacov se referă aici la aceeași activitate cu

care se confruntase Pavel în Corint: discriminarea ivită între frați și surori (Iacov 2:1-13), defăimarea sau vorbirea de rău (Iacov 3:1-12), invidia, gelozia, ambițiile egoiste (Iacov 3:13-18) și dorința de a-și vedea împlinite propriile plăceri (Iacov 4:1-3). Toate aceste fapte fac trimitere la păcatul adulterului.

Oare continuitatea întâlnită în Scriptură este întreruptă aici? Este acuzat poporul lui Dumnezeu de adulter pentru alte fapte decât idolatria? Răspunsul este foarte simplu: dimpotrivă! Toate se leagă între ele.

Acesta este locul în care biserica zilelor noastre pare să ignore avertismentele lui Isus, Pavel, Iacov și alți autori ai Noului Testament. Noi am limitat idolatria așa încât să se aplice numai statuilor, altarelor și templelor dedicate închinării altor dumnezei. Adevărul este că idolatria e relevantă pentru creștinismul apusean contemporan. De fapt, idolatria noastră s-ar putea să fie chiar mai răspândită decât cea din țările unde se construiesc temple, statui și altare.

Ceea ce vreau să arăt este că idolatria, pe lângă faptul că domină cultura zilelor noastre, reprezintă aceeași kryptonită care a pus piedică în calea reușitei lui Iuda și a Israelului, aceeași kryptonită identificată de Pavel în biserica din Corint și aceeași kryptonită despre care vorbeau Iacov și alți autori ai Noului Testament. În prezent, avem de-a face cu aceeași kryptonită care împiedică individul și comunitatea bisericii să devină uneltele prin care se manifestă măreția lui Dumnezeu pentru lumea noastră pierdută, care e pe moarte.

Motivația lumii

Înainte să abordăm frontal subiectul idolatriei, haideți să examinăm în continuare afirmația îndrăzneată a lui Iacov. El declară foarte răspicat despre credințioșii cărora se adresa că ei își doreau numai ceea ce le aducea lor plăcere, după care apostolul leagă motivația lor de conformarea cu lumea. Pe parcursul întregului Nou Testament vedem apărând mereu aceeași linie clară de demarcație care arată că lumea este motivată de propriile dorințe. Apostolul Ioan exprimă astfel ideea aceasta:

Căci lumea oferă numai dorința după plăcerea fizică, dorința după tot ce vedem și mândria pricinuită de realizările și posesiunile noastre. Acestea nu vin de la Tatăl, ci sunt din lume. (1 Ioan 2:16, NLT)

În textul acesta, cuvintele lui Ioan sunt atotcuprinzătoare; altfel spus, el definește *tot* ce este în lume. Există mulți idoli, însă toți sunt incluși în una dintre categoriile găsite în acest verset. A săvârși adulter cu lumea înseamnă a ne lăsa *mânați de dorința intensă* a ceea ce va stârni plăcerea simțurilor noastre fizice sau a ceea ce va hrăni valoarea noastră de sine în mod independent de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, este vorba despre *mândria noastră*.

Traducerea parafrazată *The Message* exprimă toate acestea în felul următor: „a vrea ca totul să meargă așa cum vă doriți, a vrea totul pentru voi înșivă, a dori să păreți importanți”. Aceasta este forța motivatoare a lumii noastre. Ea poate fi rezumată în următoarele cuvinte: „Eu știu ce e cel mai bine pentru mine și vreau să îl am.”

Ironia stă în faptul că Dumnezeu dorește și urmărește cu ardoare ce este cel mai bine pentru noi. Fiecare dintre noi trebuie să lase adevărul acesta să prindă rădăcini în inima lui. Este un adevăr crucial, fiindcă lumea seamănă cu o ibovnică foarte seducătoare care caută să ne momenească să ne îndepărtăm de Dumnezeu. Lumea ne ademenește făcându-ne să credem că ceea ce are ea de oferit este mult mai bun decât ce a pregătit Dumnezeu pentru noi. De aceea Iacov declară apăsător:

Nu vă înșelați, preaiubiții mei frați: orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor. (Iacov 1:16-17)

Iacov începe spunându-ne să nu ne lăsăm amăgiți, îndrumați greșit sau îndepărtați de pe calea cea bună de ademenelile lumii. Mesajul lui este simplu: *separat de Dumnezeu, nu există nimic bun pentru voi*. Consolidarea acestui adevăr în inima voastră nu vă va lăsa să fiți atrași pe alte căi. Oricât de bun sau de benefic ar părea a fi ceva, oricât de fericiti v-ar face, oricât de amuzant sau de acceptabil ar fi în societatea noastră, oricât de înțelept sau de popular ar părea și oricât de bogați v-ar face, dacă este contrar

Cuvântului scris al lui Dumnezeu, nu este bun pentru voi. În cele din urmă, vă va duce undeva unde nu vă doriți să ajungeți, și anume pe calea morții. „Multe căi pot *părea* bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbe 14:12).

Căile diferă de la un individ la altul și sunt multe drumuri care duc spre adulterul cu lumea, însă toate au ceva în comun: *par bune*, benefice, profitabile, acceptabile sau înțelepte. Însă dacă ele contravin sfatului pe care ni-l dă Scriptura în ansamblul ei, în final se va dovedi că nu fac decât să ne ducă la moarte.

Cred din toată inima că acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne avertizează astfel:

Și acum, fiilor, ascultați-mă și luați aminte la cuvintele gurii mele. Să nu ți se abată inima spre calea *lumii*, nu te rătăci pe cărările ei. Căci *lumea* a făcut să cadă multe jertfe și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea. Casa ei este drumul spre locuința morților, drumul care se coboară spre locașurile morții. (Proverbe 7:24-27; am înlocuit cuvântul „ea” cu „lumea”)

Solomon scrie cuvintele acestea pentru a avertiza cu privire la imoralitatea sexuală, însă ele conțin un mesaj profetic mai adânc: fiți cu băgare de seamă la metodele ademenitoare ale lumii, căci forțele lor sunt puternice și îmbietoare. De ce au căzut atât de multe popoare, inclusiv Israelul și Iuda, în capcana lor, care le-a dus la pieire? Putem fi atât de naivi încât să credem că aceste forțe nu mai există? Începând cu capitolul următor, vom descoperi cât de reale și de dominante sunt ele.

ACȚIONAȚI

Nimeni nu intră în căsnicie plănuid să comită adulter. Chiar dacă jurămintele pot *părea* de natură să intimideze, mirele și mireasa își dau toate silințele să își împlinescă promisiunile făcute în ziua încheierii legământului lor. Cum se face atunci că atât de multe căsnicii eșuează, iar unele dintre ele se destramă din pricina adulterului? Răspunsurile sunt complexe, însă dincolo de toate avem de-a face cu eșecul de a rămâne în gardă în fața forțelor care distrug legătura dintre cei doi.

Relația voastră cu Dumnezeu este literalmente viața voastră. În afara Lui, nu există viață. Cu toate acestea, lumea caută să ne seducă pentru a ne face să comitem adulter împotriva Lui. Calea cea mai bună de a rămâne în gardă este de a-L căuta întru totul pe Dumnezeu.

Ce puteți face pentru a vă asigura că Îi dăruieți lui Dumnezeu tot ce aveți?

Cum arată programul vostru? Puneți deoparte un interval de timp pe care îl păziți cu strășnicie, pentru a-l dedica rugăciunii, citirii Cuvântului și postului? Căutați oportunități de a-L sluji pe Dumnezeu în biserică, la locul de muncă sau în comunitate? Munciți la serviciu în așa fel încât efortul vostru reprezintă un act de închinare la adresa lui Dumnezeu? Stabiliți un mod în care vreți să vă dezvoltați în ce privește protejarea relației voastre cu Dumnezeu împotriva adulterului. Concepeți un plan, notați-l și apoi începeți să îl puneți în aplicare.

CE SE AFLĂ ÎN SPATELE IDOLATRIEI?

Trebuie să dezlegăm misterul idolatriei. Nu vom izbuti cu repeziciune sau cu ușurință, dar lămurirea lui ne va fi de folos în multe privințe. Beneficiul cel mai mare va fi acela că vom dobândi, ca urmare, cunoștințele necesare pentru a identifica idolatria în viața noastră. Ne va conferi un avantaj în conștientizarea prezenței kryptonitei spirituale. Haideti să începem privind la rădăcinile sale.

Amintiți-vă ce spuneam în primul capitol al cărții, și anume că Dumnezeu a sădit veșnicia în inimile oamenilor (vezi Eclesiastul 3:11). Orice om de pe planetă se naște cu această calitate înnăscută. Pavel afirmă faptul acesta în pasajul următor: „Până și neamurile (*necredincioșii*), care nu au Legea scrisă a lui Dumnezeu, arată că Îi cunosc Legea când o ascultă instinctiv, chiar fără să o fi auzit. Ei demonstrează astfel că Legea lui Dumnezeu este scrisă în inimile lor, căci însăși conștiința și gândurile lor fie îi acuză, fie le spun că fac ceea ce trebuie” (Romani 2:14-15, NLT).

Iată care este adevărul: orice om cunoaște instinctiv căile lui Dumnezeu, fiindcă îi sunt întipărite în conștiință încă de la naștere. Faptul acesta ne-a devenit evident mie și Lisei în timp ce îi creșteam pe cei patru băieți ai noștri. Chiar din fragedă pruncie, înainte să îi fi învățat noi ce anume nu era permis, aveau pe chip o privire vinovată după ce își loveau fratele, aruncau mâncarea, făceau o criză de nervi în fața părinților sau altele asemenea.

Ei cunosc adevărul, fiindcă Dumnezeu l-a făcut *vădit* pentru ei... Prin tot ce a creat Dumnezeu, ei pot *vedea lămurit* calitățile Lui nevăzute, puterea Lui veșnică și natura Sa divină. Așa că nu au

nicio scuză pentru faptul că nu Îl cunosc pe Dumnezeu. (Romani 1:19-20)

Meditați la cuvintele scrise cu caractere italice în aceste două versete: „vădit” și „vedea lămurit”, care duc la „nicio scuză”. Iată care este realitatea: nu există nicio justificare pentru necunoașterea lui Dumnezeu de către om. El S-a făcut cunoscut pe Sine tuturor celor care sunt sinceri și care doresc să afle adevărul.

Ați auzit vreodată pe cineva întrebând: „Dar cum rămâne cu oamenii din regiunile izolate ale Africii, care nu au auzit niciodată despre Dumnezeu? Cum pot fi ei mântuiți? Cum îi poate condamna Dumnezeu în ziua judecății?”

Întrebările acestea, care vor să dea adesea glas protestului, sunt eschivări de la ceea ce oamenii știu deja sau de la ce nu sunt dispuși să afle. În conștiința lor, ei știu că Dumnezeu este real, dar resping adevărul acesta. Ceea ce nu sunt gata să afle este următorul fapt: cunoașterea Lui este accesibilă tuturor celor care caută adevărul. Dacă ar fi în totul sinceri, cei ce pun întrebările de mai sus ar trebui să admită că ei Îl neagă pe Dumnezeu. Psalmistul confirmă, la rândul lui, glasul creației care declară neconținut prezența lui Dumnezeu:

Cerurile spun slava lui Dumnezeu
și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.
O zi istorisește alteia acest lucru,
o noapte dă de știre alteia despre el.
Și aceasta fără vorbe,
fără cuvinte al căror sunet să fie auzit:
dar răsunetul lor străbate tot pământul
și glasul lor merge până la marginile lumii. (Psalmul 19:1-4)

Cunoștința despre măreția nespusă a lui Dumnezeu este declarată neconținut în lumea întreagă, în fiecare secundă a fiecărui minut, în fiecare minut al fiecărei ore, timp de douăzeci și patru de ore pe zi, câte trei sute șazeci și cinci de zile pe an. Nu credeți că această proclamare îi acoperă și pe oamenii „neștiutori” din regiunile izolate ale Africii? Un om poate afișa de față o anumită atitudine, alegând să trăiască de parcă nu ar cunoaște nimic despre existența lui Dumnezeu, dar adevărul nu este doar sădit în

inima lui de la naștere, ci îi este rostit în ureche neîncetat, zi după zi, noapte după noapte. Cu excepția cazului în care oamenii s-au convins pe ei înșiși că lucrurile stau altfel și în cele din urmă și-au cauterizat conștiința, ajungând niște nesăbuiți, ei nu pot scăpa de realitatea existenței lui Dumnezeu.

Momentul critic

Momentul critic survine când un om fie alege să Îl caute pe Dumnezeu cel viu, fie își „satisfacă” dorința întorcându-se spre unul sau mai mulți falși *dumnezei*, potolindu-și astfel conștiința. Poate că vă spuneți în sinea voastră: „Eu trăiesc în vest, iar zeii nu fac parte din cultura noastră. Noi nu avem statui, icoane, temple sau altceva de felul acesta.” Vă rog să aveți puțină răbdare cu mine; vă voi arăta că lumea apuseană are feluriți dumnezei, ca orice altă cultură.

Care este obârșia acestor *dumnezei*? Trebuie să ne amintim că omenirea este cea care a creat toți *zeii* și *idolii*. O faptură omenească simte nevoia de a-și satisface conștientizarea înnăscută a existenței lui Dumnezeu, precum și nevoia de a rămâne în relații bune cu El. Dacă este creată o versiune alternativă a dumnezeirii, atunci cel care a plăsmuit-o hotărăște ce trebuie făcut pentru a-i fi pe plac acelui dumnezeu, iar zeitatea cu pricina va oferi sau va îngădui tot ce dorește creatorul ei, răstimp în care este satisfăcută și nevoia înnăscută a omului de a se închina. Ascultați acum ce spune Pavel în privința aceasta:

Da, ei Îl cunosc pe Dumnezeu, dar nu vor să I se închine ca Dumnezeu, nici să Îi aducă mulțumiri. Și au început să plăsmuiască idei nesăbuite despre ceea ce este Dumnezeu. Ca urmare, mintea lor s-a întunecat și a ajuns pradă confuziei. Au pretins că sunt înțelepți și au devenit în schimb negliobi. Și, în loc să se închine Dumnezeului slăvit și veșnic viu, s-au închinat la idoli. (Romani 1:21-23, NLT)

Idea centrală a pasajului nu este plămădirea de chipuri cioplite (de idoli), ci consecința problemei mai adânci, a *închinării aduse altcuiva decât Dumnezeului adevărat*. Ajunși aici, este esențial să lămurim în ce constă adevărata „închinare”. Dacă ne gândim la echipa de închinare a bisericii

care conduce adunarea în intonarea unui cântec lent, am pierdut cu totul din vedere mesajul transmis aici. Adevărata definiție a adevăratei *închinări* nu este muzica sau cântatul, ci mai degrabă *ascultarea*.

Ca autor al câtorva cărți, am învățat că, atunci când folosesc într-o carte un termen puțin cunoscut, trebuie să pornesc de la definiția lui de bază, fie citând efectiv această definiție, fie întrebându-l termenul într-un mod care ilustrează perfect sensul lui. La fel procedează toți autorii, iar Dumnezeu nu face excepție.

Dacă priviți la traduceri cele mai răspândite ale Scripturii (NKJV, ESV, NASB și NIV, ca să enumăr doar câteva), primul loc în care apare cuvântul „închinare” este în Geneza 22:5. Avraam le vorbește slujitorilor lui, spunându-le ce aveau să facă el și Isaac pe munte. Avraam zice: „Eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne *închinăm*.” Ce urma să facă patriarhul odată ce se îndepărta de slujitori? Să cânte Domnului o cântare lentă sau să strângă laolaltă niște muzicieni și soliști ca să conducă un serviciu de închinare la biserică? Nici pe departe. Avraam se afla acolo pentru a *asculta* de porunca primită de la Dumnezeu cu trei zile în urmă: aceea de a-și jertfi singurul fiu.

Traducerea NLT folosește cuvântul „a se închina” în Romani 1:21, în vreme ce alte câteva traduceri folosesc cuvintele „a glorifica” sau „a cinsti”. Toate aceste trei cuvinte sunt înrudite. Noi Îl glorificăm și Îl cinstim pe Dumnezeu sau orice altă autoritate atunci când îi dăm ascultare. Noi Îl înjosim pe Domnul sau Îl dezonorăm când nu ascultăm. Putem cânta de pe buze, ne putem făli și putem înălța laude ori compune cântece, dar dacă nu facem ceea ce dorește Dumnezeu, Îl insultăm, iar acesta este antonimul sau opusul închinării (al onorării).

A fost o zi în care Dumnezeu a spus poporului Său: „Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale! Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare și neprihănirea ca un pâraie care nu seacă niciodată” (Amos 5:21, 23-24). Traiul neprihănit stă în ascultarea față de autoritatea lui Dumnezeu, nu în ceea ce hotărâm noi că este viețuirea evlavioasă.

Sub vechiul legământ, Dumnezeu i-a dat lui Moise instrucțiuni legate de jertfele plăcute Lui. Poporul Îi putea aduce o serie de jertfe ca act de închinare: miei (vezi Exod 29:39-41), tauri (vezi Exod 29:10-14), grâne (vezi Exod 29:41) și multe altele. Israelii mai puteau arde în cinstea

Domnului, la cort sau la templu, un parfum sfânt numit tămâie (vezi Leviticul 2:2). Cu toate acestea, Dumnezeu a spus într-o zi:

Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile [iață pe cine voi binecuvânta]: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu. Cine junghie un *bou* ca jertfă nu este mai bun decât cel ce ucide un om; cine jertfește un *miel* este ca cel ce ar rupe gâtul unui câine, cine aduce un *dar de mâncare* este ca cel ce ar vărsa sânge de porc, cine arde *tămâie* este ca cel ce s-ar închina la idoli; toți aceștia își aleg căile lor și sufletul lor găsește plăcere în urâciunile lor. (Isaia 66:2-3)

Dumnezeu începe identificându-i pe cei care se află sub binecuvântarea Lui: oamenii care *se tem de cuvântul Lui* (*care tremură la auzul Cuvântului Lui*). Textul îi descrie pe cei care socotesc ascultarea ca fiind de o importanță supremă. Ei sunt cei spre care Își îndreaptă atenția.

Apoi Dumnezeu vorbește despre oamenii care aleg singuri modul în care I se închină (Îi dau ascultare). Pe lângă faptul că actele lor de închinare nu sunt permise, ele sunt totodată echivalentul sacrificiilor umane (adică al uciderii cu sânge rece), al sacrificării de câini, de porci sau al închinării aduse idolilor. Faptele acestea sunt dezgustătoare în ochii Lui. Dacă vreun om ar fi adus asemenea jertfe detestabile sau dacă s-ar fi făcut vinovat de adulter, ar fi fost îndepărtat din comunitatea poporului Israel sau ar fi fost pedepsit cu moartea. Măsurile acestea erau foarte ferme și hotărâte! Este evident așadar că închinarea lor nu putea fi numită astfel, deși era în concordanță cu instrucțiunile privitoare la închinare incluse în cărțile Exod și Levitic.

Traducerea *The Message* parafrizează ideea astfel: „Actele voastre de închinare sunt acte ale păcatului.”

Nu uitați că cei vizați erau oamenii aflați într-o relație de legământ cu Dumnezeu, cei care primiseră promisiunile Lui. De ce le-a fost dat să audă cuvinte atât de rău prevestitoare?

Fiindcă se închinau după bunul plac și nu în ascultare de Dumnezeu. La fel stau lucrurile și în ce ne privește: putem cânta cântece lui Dumnezeu, putem participa la servicii de închinare sau ne putem declara consacrarea față de Dumnezeu, chiar în concordanță cu modurile prevăzute în Noul Testament. Dar dacă nu avem ca temelie ascultarea, închinarea noastră nu

este câtuși de puțin o închinare adevărată. Nu ni se spune oare în Scriptură că trebuie să trăim „ca niște copii ascultători” (1 Petru 1:14)?

Cealaltă problemă de bază menționată de Pavel este lipsa mulțumirilor aduse lui Dumnezeu sau lipsa recunoștinței. Dacă noi credem că suntem îndreptățiți la un anumit mod de viață, că merităm anumite bunuri materiale sau dacă așteptăm să ne bucurăm de un anumit statut, nu facem decât să ne concentrăm asupra propriei persoane și, în consecință, suntem nerecunoscători. La urma urmelor, am muncit din greu, am planificat, ne-am stabilit scopuri, am visat la ceea ce am realizat sau am creat, așa că ne simțim mândri de truda noastră.

Comportamentul arogant

Aceste atitudini care ne îndreaptă dorința lăuntrică de a asculta, de a onora și de a aduce mulțumiri spre altcineva decât spre Dumnezeu Însuși sunt cele care înlesnesc apariția idolatriei în viața unei persoane, a unei comunități sau națiuni. Pavel face următoarea afirmație:

De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu [*au dat adevărul despre Dumnezeu pe o minciună*] și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului care este binecuvântat în veci! Amin. (Romani 1:24-25)

Nu uitați că rădăcina tuturor acestora este lipsa ascultării și a recunoștinței față de Dumnezeu. Astfel, ajungem să ne închinăm (sau dăm ascultare) dorințelor naturii noastre căzute. Ne supunem lucrurilor create, dar care au devenit acum deteriorate și blestemate. Busola noastră morală a fost compromisă, iar *adevărul a fost schimbat cu o minciună*. Ceea ce este considerat acum a fi înțelepciune este de fapt o nebunie. Ce este privit drept normal de lumea noastră este în realitate anormal. Lucrurile au mers până acolo încât ce este cu adevărat *bun* a ajuns să fie etichetat drept *rău*, iar ce e *rău* e identificat drept *bun*. Iată ce citim mai departe în Romani:

Din pricina aceasta Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase [dorințe rușinoase]... (Romani 1:26)

După afirmația aceasta, Pavel alocă următoarele câteva versete, însumând 137 de cuvinte în versiunea NLT, enumerând douăzeci și două de delictе împotriva lui Dumnezeu. În lista acestora sunt incluse uciderea, înșelăciunea, ura, lăcomia, neascultarea față de părinți și homosexualitatea. Este semnificativ faptul că Pavel folosește cincizeci și nouă dintre cele 137 de cuvinte (aproximativ patruzeci și trei la sută) pentru a aborda subiectul homosexualității, pe când pentru celelalte douăzeci și una de delictе folosește doar un cuvânt sau două, fără a adăuga vreun alt comentariu legat de ele. De ce oare? Scoate Dumnezeu în evidență homosexualitatea și ne dă mână liberă să îi tratăm pe homosexuali ca fiind cei mai răi dintre păcătoșii care săvârșesc celelalte păcate? În niciun caz! Apostolul arată mai degrabă lămurit că afinitatea față de homosexualitate este unul dintre cele mai clare indicii ale faptului că o societate se prăbușește drept în brațele idolatriei. Să ne întoarcem la cuvintele apostolului:

Din pricina aceasta Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase [dorințe rușinoase]; căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-una care este împotriva firii; tot astfel și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor. (Romani 1:26-27)

O societate care încetează să Îl recunoască pe Dumnezeu, să Îi aducă mulțumiri și să Îl asculte va ajunge să recunoască, să aprobe și în final să aplaude (să încurajeze) perversiunea sexuală și mai cu seamă homosexualitatea. Pavel etichetează conduita aceasta drept rușinoasă și nefirească.

Adevărul este schimbat cu o minciună, care duce în cele din urmă la confuzie în ce privește genul persoanei.

În ianuarie 2017, revista *National Geographic* și-a dedicat publicația lunară unui subiect numit de ea „Revoluția de gen”. Editorii au reunit o serie de indivizi care să reprezinte diferitele orientări sexuale sau de gen

create de muritori. Publicația a consultat experți cu renume din domeniul sexualității umane, reprezentând diferite universități și colegii. Unii dintre termenii folosiți pentru a descrie preferințele sexuale și de gen au fost: *agen, homosexual, androgin, transgender, cisgender, genderqueer, intersex, heterosexual, bi-gender, nonbinar intersex, trans-băiat, trans-fată* și altele. Termenii par sofisticăți, dar intră de fapt în categoria nebuniei și a amăgirii.

Oamenii care folosesc acești termeni sunt priviți drept inteligenți, educați și experți ai vremii. Care va fi rezultatul de care va avea parte societatea noastră câtă vreme este condusă de o asemenea gândire? Studiile arată că administrația Statelor Unite a cheltuit peste două sute de miliarde de dolari în domeniul identității de gen și al homosexualității.¹ Vă puteți închipui cât de multe oportunități puteau fi create cu resursele acestea? Fondurile ar fi putut fi folosite pentru a îmbunătăți facilitățile din școlile publice, pentru a întări forțele de poliție, pentru renovarea aeroporturilor sau a altor facilități publice și, mai important decât toate, pentru ajutorarea oamenilor străzii, a mamelor care își cresc singure copiii și a celor care suferă de diferite dizabilități. Însă această sumă uriașă de bani a fost cheltuită cu scopul alegerii unor preferințe sexuale contrare modului în care a creat Dumnezeu omenirea. Scriptura declară de la bun început: „Dumnezeu a făcut pe om... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27). El este Cel care decide cărui sex îi aparținem; El știe ce este cel mai bine, fiindcă ne iubeste.

Toate aceste demersuri se fac sub pretextul manifestării înțelepciunii, când în realitate avem de-a face cu o irosire nesăbuită a resurselor. Mai rău decât toate este faptul că direcția aceasta încurajează o comportare greșită și că îi ține pe oameni în robia unui mod de viață pentru care nu au fost creați.

Ca societate, am înghițit minciuna că subiectul acesta ține de „drepturile omului”, permițând astfel unui procent foarte mic de indivizi să îl lege de discriminarea bazată pe rasă sau gen. Acestea din urmă sunt drepturi pentru care ar trebui să luptăm, însă ele nu sunt totuna cu identificarea omului drept altceva decât ce a fost creat să fie.

Aceasta este purtarea absurdă pe care profetește Pavel că o vom vedea când încetăm să ne închinăm lui Dumnezeu (să Îl ascultăm pe El) și să

1 Mat Staver: Homosexuality Costs The Government Tens Of Billions Of Dollars Brian Tashman; 16 aprilie 2015, 12:40 pm - <http://www.rightwingwatch.org/post/mat-staver-homosexuality-costs-the-government-tens-of-billions-of-dollars>

Îi fim recunoscători. De ce nu își fac atunci liderii auzit glasul și de ce nu dau în vileag aceste crezuri și eforturi greșite? Am ajuns să ne temem de adevăr și să îmbrățișăm în schimb minciuna și înșelăciunea. Am alunecat pe calea idolatriei, iar aceasta ne-a prins cu putere în strânsoarea ei pe noi, ca națiune.

Societatea poate numi toți pașii aceștia drept progres, însă ei sunt în realitate o digresiune care a dus spre nebulie și absurd. Cuvintele scrise de Pavel cu atâta timp în urmă arată că perversiunea sexuală și de gen își are rădăcina în idolatrie. El enumeră consecințele firești ale acestor fapte:

Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă. (Romani 1:28-31)

Nu e nevoie să căutăm cu prea multă stăruință, să facem un studiu de caz sau să mergem la un curs pe tema științelor sociale pentru a descoperi acest tip de conduită în societatea noastră. El este larg răspândit, frenetic și distruge vieți, familii și națiuni. Această conduită perversă și acceptarea ei se află în spatele ruinei sociale, al scindării relațiilor și al luptelor de tot felul.

Dacă ni se pare că toate acestea nu sunt îndeajuns de tragice, Pavel concluzionează astfel:

Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac [dar îi și încurajează pe alții să le facă]. (Romani 1:32)

Aparatul guvernamental, mass media, televiziunea și producătorii de filme, lucrătorii sociali, liderii, factorii de influență și societatea în ansamblul ei sunt perfect conștienți cu toții că această purtare este

potrivnică Creatorului nostru, dar, cu toate acestea, ignoră glasul conștiinței lor și ceea ce proclamă întreaga creație. Pentru a potoli vocea conștiinței, îi încurajează și pe alții să facă la fel, sperând că vor reduce astfel la tăcere adevărul din inima lor.

Toate tipurile de comportament enumerate mai sus sunt rezultatul problemei de bază a idolatriei, adică a faptului că oamenii nu Îi aduc lui Dumnezeu închinarea (onoarea și ascultarea), nici recunoștința pe care le merită. Noi Îl recunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu prin răspunsul pe care I-l dăm, prin comportamentul nostru, nu prin vorbele lipsite de substanță. Afirmăția aceasta este valabilă cu privire la întreaga omenire, dar haideti să ne întoarcem acum atenția spre felul în care se aplică ea în cazul unui om care are deja o relație cu Dumnezeu.

ACTIONAȚI

Închinarea este alegerea de a-L asculta, de a-L onora și de a-I aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Când uităm vreunul dintre elementele acestei închinări adevărate, ne facem vulnerabili în fața înșelăciunii care duce la idolatrie. Faptul acesta este adevărat la nivel individual și cultural.

Primul act de închinare pentru care Scriptura folosește numele acesta a fost momentul în care Avraam I-a dat ascultare lui Dumnezeu, fiind gata să îl aducă pe Isaac drept jertfă. Ce v-a spus Dumnezeu vouă să faceți? Poate este ceva cu privire la care v-a provocat Duhul Sfânt în timp ce citeați Biblia sau ceva ce v-a pus El pe inimă și care vă privește direct.

În ce fel schimbă capitolul acesta felul vostru de gândire despre această însărcinare primită din partea lui Dumnezeu? Rezervați-vă câteva momente pentru a-L întreba pe El ce pași puteți face pentru a împlini astăzi această sarcină, iar apoi mulțumiți-I că v-a ales pentru aceasta, că v-a vorbit și că este cu voi în timp ce vă închinați prin ascultarea dată Lui.

IDOLATRIA CREDINCIOȘILOR

Idolatria răspândită în rândul celor necredincioși este îndeajuns de rea, însă este de-a dreptul îngrozitor când o întâlnim printre cei care au un legământ cu Dumnezeu cel viu.

Iacov numește acest tip de idolatrie adulter. El este etichetat astfel pentru că noi avem un legământ cu Dumnezeu și, așa cum se întâmplă când un soț sau o soție nu sunt fideli partenerului de viață, atunci când noi ne dedăm la idolatrie, suntem infideli Soțului nostru, Domnului Isus Cristos.

Împăratul Saul și amaleciții

Să începem din Vechiul Testament și să trecem apoi în Noul Testament. Israelii aveau un legământ cu Dumnezeu, încheiat de părintele lor, Avraam. Dumnezeu îi spusese împăratului Saul, prin gura profetului Samuel: „Ascultă dar ce zice Domnul” (1 Samuel 15:1). Nu încăpea îndoială cu privire la voia lui Dumnezeu, care era exprimată foarte direct și la subiect. Împăratului i s-a spus să îi nimicească pe amaleciți cu desăvârșire: nu trebuia să lase în viață niciun bărbat, femeie, copil sau animal. Aceasta era răzbunarea Domnului pentru felul în care se împotraviseră amaleciții poporului Israel când acesta fugea din Egipt și când se găsea în starea cea mai vulnerabilă. Împăratul Saul și-a strâns îndată oștirea pentru a lupta împotriva amaleciților. Cu toate acestea, iată ce citim în continuare:

Saul a bătut pe Amalec, de la Havila până la Şur, care este în fața Egiptului. A prins viu pe Agag, împăratul lui Amalec, și a nimicit cu desăvârșire tot poporul, trecându-l prin ascuțișul sabiei. Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag și oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii grași și tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desăvârșire și au nimicit numai tot ce era prost și nebăgat în seamă. (1 Samuel 15:7-9)

Multora din Israel li s-a părut că Saul ascultase Cuvântul Domnului; cu toate acestea, îndată după incidentul amintit, citim în Scriptură următoarele cuvinte: „Domnul a vorbit lui Samuel și i-a zis: «Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele [nu Mi-a fost credincios și a refuzat să Îmi împlinească porunca].»” (1 Samuel 15:10-11). Saul nu l-a adus Domnului închinarea, adică ascultarea pe care El o merita. Nu i-a fost credincios lui Dumnezeu.

Îmi aduc aminte de un tată dezorientat care mi-a mărturisit că una dintre provocările cele mai mari pe care le întâmpina în relația cu fiul lui, ajuns la vârsta adolescenței, era aceea că băiatul făcea doar în parte ce îi spunea tatăl, după care continua cu ceea ce își dorea el, iar aceasta consta de obicei în a-și petrece timpul cu prietenii. Când tatăl îl confrunta, fiul se înfură și riposta: „Ei, haide, tată, nu mai fi atât dur cu mine! Am făcut nouăzeci la sută din ce mi-ai cerut. De ce ești atât de pretențios? De ce nu te uiți la partea de nouăzeci la sută pe care am făcut-o, în loc să te uiți la cea de zece la sută care a rămas *nefăcută*?” Tatăl era frustrat.

I-am zis tatălui: „Atunci și Dumnezeu e pretențios.” I-am amintit de incidentul acesta cu amaleciții. I-am spus că Saul trebuie să fi ucis cel puțin o sută de mii de bărbați, femei și copii. Sunt convins că a omorât și mult mai multe oi, capre și vite decât a cruțat. Am putea spune deci, fără să greșim, că Saul a făcut peste nouăzeci la sută din ce i-a cerut Dumnezeu; cu toate acestea, Domnul a spus despre acest împărat că s-a dovedit neascultător, iar mai târziu a folosit cuvântul „împotrivire” (răzvrătire) cu privire la purtarea lui Saul (versetul 23).

Exemplul biblic de mai sus l-a ajutat pe tatăl acela să înțeleagă faptul că, într-adevăr, sesizase o purtare greșită la fiul lui.

De fapt, sunt sigur că împăratul Saul s-a apropiat de procentul de nouăzeci și nouă la sută din ceea ce îi spusese Dumnezeu să facă. De ce nu S-a concentrat Dumnezeu câtuși de puțin asupra a tot ce realizase Saul, în

loc să se uite la acel singur procent pe care nu îl făcuse? Atitudinea aceasta ar fi privită drept pretențioasă de cei mai mulți oameni, dar în ochii lui Dumnezeu, ascultarea parțială (chiar și cea aproape deplină), nu este considerată câtuși de puțin drept ascultare, ci mai degrabă drept răzvrătire, fiindcă nu Îi acordă lui Dumnezeu locul de cinste sau închinarea care I se cuvin.

Samuel îl confruntă apoi pe Saul care, după ce a căzut în plasa înșelăciunii, neagă din răspuneri acuzațiile, dar profetul îi arată animalele aduse ca jertfă. Saul încearcă atunci să învinovățească poporul, dar Samuel îl corectează: „Nu, tu ești responsabilul și tu ești cel care s-a dovedit neascultător față de Dumnezeu” (parafrazare). După ce Saul este prins la colț de confruntarea profetului, Samuel rostește un adevăr uimitor cu privire la idolatrie:

Căci răzvrătirea *este ca* păcatul vrăjitoriei și încăpățânarea *este ca* fărâdelegea și idolatria. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, și El te-a lepădat ca împărat. (1 Samuel 15:23, NKJV)

Mă voi concentra deocamdată asupra celei de-a doua afirmații: „încăpățânarea *este ca*... idolatria.” Încăpățânare înseamnă „a împinge” sau „a insista”. Saul a împins în lături adevărul, îndepărtându-se de ascultarea deplină.

Următoarele cuvinte, „*este ca*” din versetul de mai sus sunt scrise cu caractere italice, ceea ce înseamnă că ele nu apar în textul original. În ebraică nu există niciun cuvânt acolo, iar traducătorii le-au adăugat pentru a ne ajuta să citim mai ușor. O traducere mai bună ar fi: „Încăpățânarea este... idolatrie.”

Realitatea este că, atunci când un om cunoaște adevărul, când cunoaște voia lui Dumnezeu și ceea ce a spus El, dar, cu toate acestea, dă înapoi și nu ascultă, se face vinovat de idolatrie. De ce? Pentru că voința, planurile și dorințele lui au fost puse deasupra celor ale lui Dumnezeu. Toate acestea ajung să aibă întâietate, iar un idol este orice punem înaintea lui Dumnezeu.

Saul a crezut și chiar a mărturisit că el L-a ascultat pe Dumnezeu. Dar, fiindcă nu L-a ascultat întru totul, ci a ales să pună dorințele poporului (sau, mai precis, pe cele proprii) înaintea Cuvântului Domnului, s-a făcut

vinovat de idolatrie. Iar aceasta l-a făcut să nu mai vadă nesupunerea pe care o dovedise față de Domnul.

Ceea ce am văzut în cartea Romani în raport cu întreaga omenire este adevărat și în ce îl privește pe Saul. Rădăcina idolatriei lui nu avea de-a face cu statui, altare sau temple, ci cu faptul că Saul nu l-a adus lui Dumnezeu închinarea cuvenită, adică ascultarea față de ce i-a descoperit Domnul. Acest comportament a dus la schimbarea neștiută a adevărului cu o minciună și astfel a ajuns înșelăciunea să pună stăpânire pe Saul. Ea l-a atras apoi în capcana gândirii nesăbuite și a săvârșirii de lucruri care n-ar fi trebuit niciodată făcute. Rezultatul tragic al idolatriei lui Saul a fost că ticăloșia a sporit tot mai mult în viața lui. El a devenit invidios, pretențios, absurd și plin de mânie; i-a atacat cu ură pe slujitorii lui Dumnezeu, a devenit un ucigaș, ba chiar s-a și dus să întrebe o vrăjitoare în loc să apeleze la Domnul. Acestea sunt unele dintre trăsăturile de caracter care au prins contur în viața lui Saul ca urmare a idolatriei lui.

Deseori cei care au o relație cu Dumnezeu, dar care aleg totuși să dea întâietate dorințelor lor în detrimentul lucrurilor revelate limpede de El în Scriptură, ajung orbi față de propria neascultare. Așa cum i s-a întâmplat lui Saul, idolatria ne face orbi față de adevăr. Noi am schimbat acum adevărul cu înșelăciunea și credem că Dumnezeu e de partea noastră. Credem că El ne înțelege inima și că ne tolerează prin urmare purtarea sau că ne aprobă modul de viață, când în realitate noi ne împotrivim Lui și ne-am făcut singuri vrăjmașii lui Dumnezeu.

Mulțumirea

Voi prezenta următorul aspect al idolatriei definind două cuvinte cheie. Primul este cel de „mulțumire”. El e definit de dicționarul *Merriam-Webster* drept „simțământul sau manifestarea satisfacției în raport cu posesiunile, statutul sau situația proprie.” Cuvântul grecesc folosit cel mai adesea pentru *mulțumire* este *arkeo*, definit astfel: „a fi suficient, a fi îndeajuns, a satisface și, implicit, a fi puternic și capabil pentru a susține pe cineva”.

Noi nu putem sluji cum se cuvine dacă nu suntem mulțumiți. Dacă ne lipsește virtutea aceasta, vom fi înclinați să privim situațiile întâlnite întrebându-ne ce putem câștiga de pe urma lor. Acțiunile exterioare și cuvintele rostite pot părea altruiste, ba chiar pline de abnegație, dar dacă

ele nu au drept temelie mulțumirea, vor fi alimentate de motivații care urmăresc propriile interese.

Pavel a spus bisericii: „Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc” (Filipeni 4:11). Apostolul avea însă anumite nevoi; cu toate acestea, el i-a înștiințat pe credincioșii pe care îi slujea că nu dorea darul lor de dragul propriului interes, ci mai degrabă de dragul interesului lor. Pavel nu putea minți sau exagera când a scris Scriptura; prin urmare, știm că aceasta a fost, într-adevăr, motivația lui și că nu căuta doar să facă declarații „corecte politic”. Singurul mod în care motivațiile lui puteau fi atât de altruiste era ca apostolul să fi fost într-unul totul mulțumit, chiar și atunci când se confrunta cu nevoi reale.

De aceea ni se spune nouă, credincioșilor: „Negreșit, evlavia însoțită de *mulțumire* este un mare câștig. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns [vom fi *mulțumiți*]” (1 Timotei 6:6, 8). Mulțumirea este însoțită de un „mare câștig”; cu toate acestea, câștigul nu apare întotdeauna în programul nostru. Mulțumirea ne ajută să rămânem statornici și să nu ne dăm bătăuți înainte de a vedea răspunsul la rugăciune.

L-am întrebat pe Domnul în rugăciune care este definiția *Lui* pentru mulțumire. L-am auzit în inima mea răspunzându-mi: „Satisfacția deplină adusă de ascultarea de voia Mea.” Viața Domnului nostru Isus reprezintă însăși imaginea mulțumirii. Aceasta răzbate în repetate rânduri din cuvintele Lui: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:34). Mulțumirea pe care o aduce împlinirea voii lui Dumnezeu și consacrarea de a o înfăptui este vădită în psalmul mesianic care spune: „Mă desfăt în împlinirea voii Tale, Dumnezeul Meu, și Legea Ta este înăuntrul inimii mele” (Psalmul 40:8, NKJV). Pentru El nu exista nicio dorință sau pasiune în afara voii lui Dumnezeu. Pasiunea Lui era împlinirea dorințelor Tatălui.

Mulțumirea nu ar trebui însă confundată cu inactivitatea, fiindcă sensul celor două nu este cătuși de puțin apropiat. Veți vedea că Isus a adus „rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evrei 5:7). El a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și a dorit mult să ia masa împreună cu apostolii în seara dinaintea patimilor Sale. El nu a fost mulțumit văzând oamenii înrobiți, bolnavi sau pierduți; El era Războinicul care lupta pentru cei apăsați. Însă, când venea vorba despre nevoile sau dorințele Lui, era

mulțumit. Și-a adus cererile la cunoștința Tatălui și a crezut că El urma să Îi poarte de grijă.

Din această atitudine de mulțumire au izvorât cuvintele: „Eu trăiesc prin Tatăl.” Aceasta a dat naștere unei siguranțe și stabilități nepământene, care L-au făcut să proclame cu îndrăzneală: „Eu știu de unde am venit și unde Mă duc” (Ioan 6:57 și 8:14). Datorită acestui fapt El nu putea fi oprit sau atras pe un drum greșit, ci a fost Robul desăvârșit!

Pofta

Al doilea cuvânt cheie legat de definirea idolatriei este „poftă”; aceasta este antonimul perfect al mulțumirii. Acesta nu este un termen pe care îl auziți prea des în conversațiile cotidiene, așa că este important să îl identificăm pentru a-l recunoaște și a-l înțelege când îl întâlnim în Scriptură.

Să începem cu vechea definiție englezească. Cea din dicționarul Webster este: „o dorință puternică de a obține și de a stăpâni ceva ce se presupune a fi bun.” Revenind la limba greacă, aceasta este mai descriptivă. Dar, înainte să ne oprim asupra ei, haideți să privim mai întâi la spusele lui Pavel care au dus la pomenirea cuvântului *poftă* în Coloseni:

Dacă deci ați înviat împreună cu Cristos, *să umblați* după lucrurile de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus [*ațintiți-vă* mintea asupra lucrurilor de sus], nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Cristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. (Coloseni 3:1-4)

Pavel ne oferă cheia de care avem nevoie pentru a rămâne într-o stare de *mulțumire*. Când înțelegem pe deplin că suntem într-o relație de legământ cu Dumnezeu cel Atotputernic, prin Isus Cristos, realizăm că nu ne lipsește nimic, absolut nimic. Isus spune că Împărăția este a noastră, iar dacă o căutăm mai întâi pe ea, nu altceva, tot ce avem nevoie ne va fi dat pe deasupra.

Acesta este domeniul în care s-a dezlănțuit primul mare atac al vrăjmașului împotriva lui Isus. În timpul ispitirii din pustie, Satana a

încercat să Îl facă pe Isus să caute să-Și împlinească nevoile în afara purtării de grijă a Tatălui Său. Situația în care Se găsea era descurajatoare; după ce postise timp de patruzeci de zile, lui Isus Îi era foarte foame. Vrăjmașul spera să-L facă să iasă din starea de mulțumire și să ajungă la cea de poftă, însă Isus a refuzat. La scurt timp după aceea, au venit niște îngeri care I-au adus hrană din cer! Planul vrăjmașului a dat greș în ce Îl privea pe Isus, dar aceasta nu înseamnă că el nu va folosi aceeași strategie împotriva noastră. El își îndreaptă atacurile spre noi pentru a ne face să nu mai fim mulțumiți cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu și să căutăm să ne împlinim singuri nevoile.

Pavel spune că aceia care Îl caută pe Dumnezeu, care nu Îl folosesc doar pentru a obține ce doresc de la El, ci care doresc cu ardoare să cunoască inima Lui și să Îi fie pe plac sunt cei ale căror gânduri vor fi *ațintite* asupra lucrurilor de sus. În starea aceasta devenim ca Isus. Pasiunea noastră este de a face voia Celui care ne trimite. Rezultatul nemaipomenit este acela că acum noi, aioma lui Isus, nu putem fi opriți sau atrași pe un drum greșit, ci devenim adevărați slujitori ai Împărăției! Pavel continuă astfel:

De aceea, omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ:
curvia, necurăția, patima, dorința rea și *pofta, care este idolatrie*.
Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii
neascultării. (Coloseni 3:5-6, NKJV)

Priviți la cuvintele folosite de Pavel în textul de mai sus: „poftea, care este idolatrie”. Iată care este următoarea noastră cheie cu ajutorul căreia înțelegem ce este adevărata idolatrie. Aceasta din urmă este ușor de identificat în națiunile păgâne, care și-au ridicat statui, altare și temple, însă e nevoie de pricepere și discernământ pentru a o observa în cadrul unei „culturi civilizate”. Pavel spune că, atunci când ieșim din sfera mulțumirii și pășim în cea a lăcomiei, am trecut de la o relație de intimitate cu Dumnezeu la idolatrie și adulter.

Să privim acum la cuvântul grecesc *pleonexia*, tradus prin „poftea” în versetul acesta. Îngăduiți-mi să vă ofer trei definiții diferite, preluate din surse care se bucură de încredere:

Pillar: „Dorința nepotrivită după mai mult.”

BDAG: „Starea în care omul dorește să aibă mai mult decât i se cuvine.”

CCE: „Un spirit hrăpăreț, de idolatrizare a propriei persoane.”

Haideți să ne îndreptăm atenția spre ultima definiție: „un spirit hrăpăreț, de idolatrizare a propriei persoane”. Când interesul nostru nu este îndreptat asupra Împărăției, fiindcă nu am căutat-o cu prioritate, alunecăm spre starea în care căutăm doar să ne meargă nouă bine. Încercăm să obținem ceea ce credem că ne e necesar pentru a fi satisfăcuți. Vom căuta plăcerea, bunăstarea și câștigul material, faima, statutul, poziția, reputația, tovarășia, împlinirea, puterea, autoritatea, dorințele carnale și multe alte lucruri pe care le vrem odată ajunși în această stare a idolatrizării de sine. Aceasta este starea în care ne găsim când nu suntem mulțumiți. Ne chinuim și ne sforțăm, fiindcă ne lipsește pacea și tihna vizavi de ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Între poziția noastră și planul sau procesul pregătit de Dumnezeu pentru viața noastră apare tensiunea.

Fără îndoială, mulțumirea și pofta sunt forțe opuse. Mulțumirea ne îndepărtează de idolatrie și ne apropie de inima lui Dumnezeu, pe când pofta ne îndepărtează de Dumnezeu și ne împinge spre altarele idolatriei. Cuvintele acestea au sensuri opuse, care ilustrează în mai mare măsură distincția dintre ele. Este lesne de înțeles de ce autorul cărții Evrei face următoarea declarație atât de îndrăzneată:

Purtarea voastră să fie lipsită de *poftă*; fiți *mulțumiți* cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” Așa că putem zice plini de îndrăzneală: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme. Ce mi-ar putea face omul?”
(Evrei 13:5-6, NJKV)

Vom descoperi în capitolul următor că mulțumirea evlavioasă ne dă încredere în orice situație potrivnică și ne împiedică să cădem în capcanele pe care le așterne lumea în calea credincioșilor. Mulțumirea ascunde în sine un mare câștig și o pace care întrece înțelegerea omenească.

Prin contrast cu ea, lăcomia este locuința frământării și e alimentată de dorințele și de poftele nepotolite. Este starea în care înșelăciunea și ruina sunt iminente.

ACȚIONAȚI

Este de o importanță vitală să înțelegem clar adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Fiindcă îl avem scris, nu putem invoca niciun fel de justificări. Niciunul dintre noi nu va putea sta înaintea lui Dumnezeu spunând: „Dar, Doamne, nu am știut!” După cum El Se descoperă pe Sine în creație tuturor oamenilor, astfel că ei nu se pot dezvinovăți, Dumnezeu Și-a revelat voia în Scriptură, astfel că nici noi nu ne putem dezvinovăți.

Oricât de greu ni s-ar părea de acceptat adevărul că ascultarea parțială este totuna cu idolatria, putem fi recunoscători pentru că avem ocazia să îl aflăm. Dacă știm ce subiect ne va cădea la test, îl putem trece de fiecare dată. În aceasta stă bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu!

Fiindcă putem ajunge cu atâta ușurință să fim orbiți cu privire la domeniile în care am fost doar parțial ascultători, în care ne-am dovedit încăpățânați sau stăpâniți de poftă, rugați-L pe Duhul Sfânt să vă descopere orice sfere din viața voastră care au ajuns sub această influență. Pocățiți-vă de orice asemenea aspect pe care vi-l arată și rugați-L să vă curețe. Apoi cereți-I să vă umple viața din nou, împuternicindu-vă să Îl urmați în ascultare, cu toată inima voastră.

DOMOLIREA PRESIUNII

În capitolul precedent am prezentat două aspecte diferite ale idolatriei: încăpățânarea și pofta. Haideți acum să le legăm laolaltă, fiindcă cele două merg mână în mână, iar dacă vom da în vileag felul în care conlucrează ele, vom ajunge să înțelegem mai repede ce anume îi face pe credincioși vulnerabili în fața kryptonitei.

Un scenariu dificil

Să revenim la împăratul Saul. El nu s-a mulțumit să rămână în voia lui Dumnezeu. Încăpățânarea lui l-a făcut vulnerabil în fața poftelor. Prima greșală a lui, consemnată în Scriptură, nu a fost cea din episodul cu amaleciții, ci a avut loc mai devreme, în prima parte a domniei lui, când a avut de înfruntat filistenii. Acești dușmani ai lui Israel strânseseră o oștire uriașă, cu trei mii de care de luptă (echivalentul din vremea aceea al tancurilor) și cu atât de mulți pedestri încât mulțimea lor părea ca nisipul de pe malul mării! Filistenii tăbărâseră la Micmaș și erau gata de atac.

Armata lui Saul era o nimica toată în comparație cu cea inamică. Oștirea lui se închegase de curând și de-abia se puneau pe picioare. Iată ce spune textul biblic:

Bărbații lui Israel s-au văzut la strâmtoare, căci erau strânși de aproape și s-au ascuns în peșteri, în stufiguri, în stânci, în turnuri și în gropile pentru apă. Unii evrei au trecut Iordanul ca să se ducă

în țara lui Gad și Galaad. Saul era tot la Ghilgal și tot poporul de lângă el tremura. (1 Samuel 13:6-7)

Vă puteți închipui presiunea la care era supus Saul? Imaginați-vă că voi ați fi liderul, generalul și împăratul, nevoit să înfrunte cu o armată în fașă un inamic mult mai experimentat, mai puternic și mai numeros. Coșmarul cel mai întunecat al lui Saul prindea contur chiar sub ochii lui: oștenii din armata sa începeau să dezerteze. Cu toate acestea, posibilul ajutor era pe drum, în persoana profetului Samuel cel înaintat în vârstă, care trebuia să sosească în ziua aceea pentru a aduce o jertfă înaintea Domnului. Aceasta urma să înnoiască încrederea oamenilor în conducerea lui Saul și să le insufla curaj să intre în luptă. Cu toate acestea, exista o problemă:

[Saul] a așteptat șapte zile, după timpul hotărât de Samuel. Dar Samuel nu venea la Ghilgal și poporul se împrăștia de lângă Saul. Atunci Saul a zis: „Aduceți-mi arderea de tot și jertfele de mulțumire.” Și a jertfit arderea de tot. (1 Samuel 13:8-9)

Nu era un secret pentru nimeni: Saul nu avea din partea lui Dumnezeu autoritatea de a aduce jertfe. Actul acesta era rezervat preotului (Samuel era deopotrivă profet și preot). Dar, dacă e să fim corecți cu Saul, într-o situație care implica o asemenea presiune, se prea poate ca el și oamenii lui să își fi zis că vremurile disperate necesită măsuri disperate. Cu toate acestea, Samuel avea să risipească mai târziu orice confuzie în privința aceasta:

Pe când sfârșea de adus arderea de tot, a venit Samuel și Saul i-a ieșit înainte să-i ureze de bine. Samuel a zis: „Ce-ai făcut?” Saul a răspuns: „Când am văzut că poporul se împrăștie de lângă mine, că nu vii la timpul hotărât și că filistenii sunt strânși la Micmaș, mi-am zis: «Filistenii se vor coborî împotriva mea la Ghilgal și eu nu m-am rugat Domnului!» Atunci am îndrăznit și am adus arderea de tot.”

Samuel a zis lui Saul: „Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu

va dăinui. Domnul Și-a ales un om după inima Lui.” (1 Samuel 13:10-14)

Așa lucrează profeții: îndepărtează orice confuzie, întorcându-ne înapoi la ceea ce ne poruncește Domnul. În timpul perioadelor dificile, oamenii pot uita cu ușurință ce dorește Dumnezeu. Faptele lui Saul, motivate de nesiguranță și nemulțumire, au transmis israeliților ideea că vremurile grele ne dau dreptul să alegem dacă e mai bine să Îl ascultăm pe Dumnezeu sau nu, ceea ce nu este deloc adevărat! Întotdeauna cel mai important este să Îi dăm ascultare lui Dumnezeu, indiferent prin ce fel de vremuri trecem.

Nesiguranța lui Saul era pur și simplu o manifestare a lipsei lui de mulțumire. El voia ca tot ce îl înconjură să se afle sub controlul lui, iar circumstanțele erau departe de așa ceva. Împăratul detesta presiunea căreia era supus și voia ca aceasta să fie domolită. Nemulțumirea l-a făcut să râvnească plin de înfocare pacea pe care o dorea.

Iată adevărul cu care trebuie să ne confruntăm cu toții: când Îl slujim pe Dumnezeu, vom întâlni deseori împotriviri, greutăți și necazuri. Isus ne-o garantează: „În lume veți avea necazuri” (Ioan 16:33). Adversitățile evidențiază tăria credinței noastre. În cazul în care credința noastră șovăie, dacă lasă de dorit, e momentul să strigăm spre Dumnezeu, să căutăm Cuvântul Lui și să așteptăm Duhul Lui. Dacă procedăm astfel, vom ieși din încercare cu credința mai întărită decât înainte.

Credința noastră este un bun de preț, mai prețios decât orice resurse de care putem dispune pe pământul acesta. Gândiți-vă la ea în felul următor: dacă v-ar oferi cineva un plan de afaceri sigur și capitalul necesar pentru a investi în el, cum ați reacționa? V-ați plânge și ați zice: „E prea greu sau prea mult de lucru!” sau ați fructifica oportunitatea fără să stați pe gânduri și v-ați ține strâns de planul stabilit? Fără îndoială că am trece la treabă și am aștepta să ne bucurăm de mari beneficii.

La fel se întâmplă de fiecare dată când aveți de înfruntat adversități mai mari decât voi și, credeți-mă, Dumnezeu Se va îngriji să aveți parte de asemenea oportunități. Nu fiindcă vrea să fiți frustrați, ci pentru ca voi să puteți primi mai apoi drept *răsplată o credință mai mare*.

Un alt scenariu dificil

Să privim acum la David, care a fost opusul lui Saul. El a avut de înfruntat o provocare și mai descurajatoare.

El și ultimii șase sute de prieteni care îi rămăseseră pe pământ fuseseră cu toții respinși. Nu avuseseră o zi prea bună, dar aceasta avea să devină curând mult mai rea. S-au întors la ei acasă, la Țiclag, doar pentru a descoperi că, în timp ce erau plecați, amaleciții năvăliseră și luaseră cu ei tot ce era de preț: soțiile israeliților, copiii lor și toate resursele, după care dăduseră foc cetății. În urma lor nu a mai rămas nimic!

Vă puteți închipui amalgamul emoțiilor care l-au năpădit pe David? El se ascundea în pustietățile lui Israel de peste doisprezece ani. Nu mai reușise în acest răstimp să își vadă familia, prietenii din copilărie, să participe la vreun serviciu de închinare sau să se bucure de treburile obștii ori de evenimentele naționale. Fusesse nevoit să se ascundă și uneori să scape la limită de cele mai bune trupe de elită ale lui Saul care erau pe urmele lui, vânându-l.

Din cauza acestor împrejurări, viața a devenit în cele din urmă atât de primejdioasă încât el, oamenii lui și familiile lor s-au adăpostit timp de doi ani pe teritoriul unei alte țări. Cât timp aveau să mai dureze toate acestea? Unde era răsplata care i se cuvenea fiindcă Îl slujea pe Dumnezeu? În câteva rânduri David ar fi putut lua situația în propriile-i mâini, ucigându-l pe mai marele poporului Israel, sub autoritatea căruia îl așezase Dumnezeu. Aceasta ar fi domolit presiunea și chinul. Însă el a fost credincios, a perseverat și a rămas mulțumit timp de paisprezece ani.

Oprțiți-vă chiar acum și gândiți-vă puțin. V-ați trezit uneori dorindu-vă să renunțați după trei săptămâni de dificultăți? Dar după trei luni sau după trei ani?

E mult să avem de străbătut timp de trei ani împotriviri neconținute; totuși, intervalul acesta pălește în comparație cu ce a avut David de îndurat. Răstimpul în care a luptat Saul cu presiunea a fost de aproximativ o săptămână, după care împăratul a cedat. El a ales să caute respectul și statutul în ochii oamenilor lui, dovedindu-se astfel neascultător față de Dumnezeu. A ales o purtare care să îi ușureze situația și să îl înalțe în același timp. Nu a așteptat promovarea care vine numai de la Dumnezeu.

Revenind la povestea lui David, el și oamenii lui s-au întors la Țiclag unde au descoperit că tot ce le era drag și tot ce avea preț pentru ei

dispăruse. Văzând cele întâmplăte, David și ai lui au plâns până au rămas fără lacrimi. Poate că David și-a zis că nu avea cum ajunge mai jos de atât, însă lucrurile nu s-au sfârșit acolo. Urma să dea piept cu o greutate și mai mare. Acum oamenii lui, ultimii șase sute de prieteni pe care îi mai avea, erau atât de furioși încât au vrut să îl ucidă!

David a fost în mare strâmtorare, căci poporul vorbea să îl ucidă cu pietre, pentru că toți erau amărâți în suflet, fiecare din pricina fiilor și fetelor lui. (1 Samuel 30:6)

În situația aceea de criză, oamenii lui Saul au început să dezerteze. Împăratul s-a simțit singur, copleșit de nevoia de afirmare, de a fi respectat și onorat. A căutat să și-o împlinească încălcând porunca lui Dumnezeu.

Spre deosebire de cazul lui Saul, oamenii lui David nu au început să dezerteze, ci voiau să îl ucidă! Situația lui David era mult mai dificilă decât a lui Saul. Nemulțumirea acestuia din urmă l-a făcut să aleagă reducerea presiunii în loc să se încreadă în Dumnezeu, așteptându-l pe Samuel. Răspunsul lui David a fost cu totul altul:

Dar David s-a îmbărbătat sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul lui. El a zis preotului Abiatar, fiul lui Ahimelec: „Adu-mi efodul!” Abiatar a adus efodul la David. Și David a întrebat pe Domnul: „Să urmăresc oastea aceasta? O voi ajunge?” Domnul i-a răspuns: „Urmărește-o, căci o vei ajunge și vei izbăvi totul.” (1 Samuel 30:6-8)

David nu a încercat să scape cu vorba, nici nu a venit cu un plan plin de îngâmfare. Nu a spus: „Mi-a ajuns! Ce rost are că L-am slujit pe Dumnezeu cu credincioșie? I-am dat Lui cei mai buni ani ai mei. El e Cel care m-a pus sub autoritatea unui șef atât de tiranic. Doar din cauza Lui trec printr-un asemenea iad!”

David nu L-a învinovățit niciodată pe Dumnezeu. Nici nu a râvnit cu lăcomie să ajungă la palat. În toiul dificultăților, David s-ar fi putut răzbuna omorându-l pe Saul și înscăunându-se singur pe tronul pe care i-l făgăduise Domnul. El însă a așteptat ca Dumnezeu să lucreze, ceea ce Saul

nu a făcut. David și-a păstrat atitudinea de mulțumire și a ales să Îl întrebe întâi pe Domnul.

Izbăvirea sau purtarea divină de grijă vin întotdeauna, dar nu înainte de a se ivi ocazia neascultării față de Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat în cazul ispitirii din pustie, când Satana I-a dat lui Isus ocazia de a scăpa de suferință înainte ca îngerii să vină și să Îi slujească. Aproape întotdeauna se întâmplă la fel. Rămânerea într-o stare de mulțumire ne împiedică să căutăm noi singuri să ne purtăm de grijă sau să ne promovăm.

Revenind la amaleciți

Continuând analiza vieții lui Saul, ne întoarcem atenția spre incidentul cu amaleciții. Privind cronologic evenimentele, acesta a avut loc, desigur, după confruntarea lui Saul cu filistenii.

Ce a alimentat neascultarea lui Saul în episodul cu amaleciții? De ce a cruțat viața împăratului dușman când porunca lui Dumnezeu fusese atât de clară? Și de data aceasta avem de-a face cu o purtare care era manifestarea poftei, mânată de nesiguranță și nemulțumire în raport cu voia lui Dumnezeu.

În primul rând, de ce a fost cruțat împăratul amalecit? Cucerirea altui popor era o realizare uriașă, iar în vremea aceea, când împărații ieșeau biruitori în luptă, deseori îl aduceau pe împăratul învins la palatul lor. A-l avea la curte pe împăratul unui popor înfrânt era totuna cu deținerea unui trofeu viu. De fiecare dată când priveai spre el îți aminteai de victoria asupra întregii lui țări. Ori de câte ori mai marii împărăției tale sau slujitorii tăi îl vedeau, își aduceau aminte ce lider puternic erai. Prin urmare, o asemenea situație echivala cu un imbold dat eului și încrederii proprii, ceea ce era benefic mai ales pentru un lider care lupta cu nesiguranța.

În al doilea rând, de ce nu ar fi păstrat cele mai bune oi și capre, vitele, vieții îngrășați și mieii? Motivația lui Saul a fost aceeași: râvnea cu lăcomie respectul și onoarea din partea oștenilor și a oamenilor lui. Dacă le dădea cele mai bune animale ale amaleciților, aceasta le-ar fi adus aminte ce conducere grozavă aveau. În viitor, israeliții își puteau aminti și puteau lăuda puterea, strategia și înțelepciunea lui Saul de a ataca poporul pe care îl biruiseră. Aveau să vadă că Dumnezeu fusese de partea lui, iar dărnicia sa urma să-i împiedice pe oameni să îi pună la îndoială autoritatea.

Pofta lui Saul i-a hrănit nevoia de validare continuă. Împăratul chiar a ridicat un monument în cinstea lui, în urma acestei victorii. Când a fost confruntat de profet pentru neascultarea lui, a fost mai preocupat de felul în care urma să fie privit de echipa lui de conducere și de cetățeni, nu de faptul că se dovedise neascultător (vezi 1 Samuel 15:30). În ochii lui Saul, absența lui Samuel (cel mai respectat profet al națiunii) îi știrbea lui reputația, mai cu seamă după ce Samuel tocmai îl corectase. Avea nevoie acum de o validare sigură a conducerii și autorității lui, care este interesant că îi fuseseră conferite de Dumnezeu. Saul era însetat după respect, onoare, măreție și autoritate mai mult decât după orice altceva, fapt care l-a dus spre încăpățânarea neascultării față de porunca lui Dumnezeu.

Altfel spus, Saul nu și-a găsit mulțumirea în voia lui Dumnezeu.

O sursă

Devine limpede acum că un idol devine o sursă pentru ceva, prin faptul că ne împlinește dorințele pline de poftă. Aceasta se poate întâmpla în orice sferă a vieții noastre.

Un idol ocupă locul pe care Îl merită Dumnezeu. El poate deveni sursa care ne conferă fericire, liniște, pace, resurse, autoritate, respect și așa mai departe. Dumnezeu spune: „Să nu vă faceți idoli” (Leviticul 26:1). Noi suntem cei care plămădesc idolul, iar acesta nu este întotdeauna făcut din piatră, lemn sau metale prețioase. Puterea idolului se ascunde în inima noastră.

Un idol poate fi orice așezăm înaintea lui Dumnezeu în viața noastră! El este ceea ce iubim, ceea ce ne place, lucrurile în care avem încredere, pe care le dorim sau care se bucură de mai multă atenție din partea noastră decât Domnul. Un credincios este atras spre idolatrie când îngăduie inimii lui să fie stârnită de nemulțumire și când caută împlinirea în afara ascultării de Dumnezeu. Această împlinire poate fi legată de o persoană, de un lucru bun sau de o activitate.

Sper că ne este foarte limpede acum că idolatria constă în mult mai mult decât în statui, altare și temple. Din pricina faptului că ea a fost deseori limitată la astfel de lucruri, multora le scapă din vedere unele avertismente cruciale ale Scripturii. În capitolele următoare vom continua să dezvoltăm

adevărata identitate a idolatriei și să descoperim cât de dominantă și vătămătoare este ea în cultura noastră apuseană din secolul al XXI-lea.

ACȚIONAȚI

Elementul de bază al idolatriei stă în extragerea puterii noastre din altă sursă decât din Dumnezeu sau în oferirea puterii noastre altcuiva decât Domnului. Un idol devine pentru noi o sursă care ne oferă ceva. Aceasta nu înseamnă că putem merge atât de departe încât să spunem că toți oamenii ar trebui să renunțe la slujbele lor, fiindcă trebuie să își pună încrederea în Dumnezeu pentru a le purta de grijă, nu în angajatorul lor. Însă trebuie să recunoaștem că Dumnezeu este Cel care ne împlinește nevoile prin intermediul slujbei noastre.

Vedem că Dumnezeu ne oferă dragoste prin membrii familiei noastre, pe care îi iubim la rândul nostru, însă Îl recunoaștem și Îl cinștim pe El ca sursă a dragostei primite. Iar mai important decât toate, Îl onorăm pe Dumnezeu ca sursă a vieții noastre și, în consecință, respingem alegerile care ne îndepărtează de El.

Sper că ați început deja să înțelegeți că idolatria este mai mult decât plecaciunile făcute înaintea unor statui. Cereți-I lui Dumnezeu să vă arate care sunt domeniile în care idolatria influențează orașul sau comunitatea voastră, iar apoi mijlociți pentru ele. Rugați-vă ca Domnul să răspândească lumina adevărului Său în acele locuri, să Își trimită copiii acolo ca lumină a Lui și să Se facă pe Sine cunoscut ca Domn peste toate.

KRYPTONITA!

Haideți să recapitulăm pe scurt subiectele acoperite în ultimele câteva capitole.

Esența idolatriei nu rezidă în statui, altare sau temple. Acestea sunt doar produse secundare ale unei probleme mai adânci. Avem de-a face cu idolatria atunci când omenirea lasă deoparte ceea ce este limpede că dorește Dumnezeu, ca să își satisfacă poftele sau năzuințele care contravin dorințelor Sale.

Rezultatul secundar al acestei pofte lacome este o perspectivă denaturată asupra lui Dumnezeu. În consecință, dacă vreun om este dedat la idolatrie, Dumnezeu Se retrage și îl dă pe mâna naturii lui căzute, astfel încât ajunge să înfăptuiască lucruri rușinoase, ca urmare a dorințelor lui firești viciate. Desfătarea, plăcerea și îndeletnicirile gravitează spre ceea ce aduce în cele din urmă moartea, nu viața.

Scenariul nu este diferit nici în cazul credincioșilor. Un creștin se dedă la idolatrie când nu ia în seamă ceea ce i-a descoperit în mod clar Dumnezeu, căutând în schimb să obțină ceva ce își dorește cu ardoare. Așadar, în esență, idolatria este *neascultarea voită* de voia lui Dumnezeu. Ea diferă de situația în care un credincios *cade în păcat* și se pocăiește. Idolatria survine când un credincios *se dedă la păcat*. Acel om și-a ridicat dorința proprie deasupra voii lui Dumnezeu, făcându-și în felul acesta un idol.

Idolatria este *kryptonita spirituală*.

Dacă privim în urmă și cântărim diferitele exemple discutate în capitolele anterioare, vom ajunge la concluzia că toate încălcările voii lui Dumnezeu au mers în direcția aceasta. Acan cunoștea porunca lămurită privitoare la toată prada luată din Ierihon, care trebuia închinată

Domnului. Cu toate acestea, când a fost prins, a mărturisit: „Am văzut în pradă... le-am *poftit* și le-am luat” (Iosua 7:21). Versiunea NLT îi redă astfel cuvintele: „Le-am dorit atât de mult...”

Ceea ce a dorit Acan era pentru el mai important decât ce îi ceruse Dumnezeu. Acestui om i-a lipsit teama sfântă și s-a făcut cu bună știință vinovat de neascultare. Păcatul săvârșit de el cu voia nu era altul decât cel al *idolatriei* sau a ceea ce am identificat noi drept *kryptonita spirituală*. Idolatria lui Acan nu a adus doar judecata asupra lui și a familiei sale, ci a afectat și comunitatea. Poporul Israel a devenit slab și nu a mai putut cuceri alte popoare.

Biserica din Corint și-a satisfăcut adesea dorințele carnale, neglijând ceea ce îi revelase Dumnezeu. De fapt, Pavel scrie despre credincioșii din orașul acesta: „tot lumești sunteți [sunteți încă stăpâniți de natura voastră păcătoasă]” (1 Corinteni 3:3). Acești credincioși erau invidioși, dezbinăți, se certau unii cu alții, săvârșeau păcatul adulterului și îl treceau cu vederea, se dădeau în judecată unii pe alții, iar când se strângeau laolaltă pentru a celebra Cina Domnului, nu o făceau pentru a-Și aminti de Domnul Isus, ci își satisfăceau mai degrabă poftele carnale. Prin faptul că făceau din ele elementul central al atenției lor, se făceau cu bună știință vinovați de neascultare față de poruncile divine. De aceea le scrie Pavel în final: „Astfel, frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunați spre osândă” (1 Corinteni 11:33-34). Din pricina poftei lor lacome (a idolatriei), mulți dintre ei erau slabi, bolnavi și mureau înainte de vreme. Nu trăiau ca ambasadori ai cerului.

Același lucru era valabil și în cazul destinatarilor epistolei lui Iacov. Aceștia erau plini de gelozie amară unii față de alții, mânâți de ambiție egoistă, se certau și se luptau între ei. Iacov arăta că ei pizmuiau și nu reușeau să capete ceva de la Domnul (Iacov 4:2). Vedem o dată în plus următorul fapt: credincioșii care se dedau la păcat caută să își satisfacă dorințele egoiste. Ei au fost numiți „preacurvari” pentru că se făcuseră vinovați de idolatrie. Nu era vorba însă despre ridicarea de statui, temple sau altare. Deși nu este pomenit în text faptul acesta, se prea poate ca ei să fi fost împiedicați să trăiască o viață supranaturală de kryptonita spirituală pe care o tolerau.

Idolatria nu este pur și simplu un păcat; ea este un păcat *voit* și *cunoscut*. În esență, ea presupune că vom avea și vom face ceea ce socotim noi a fi important, indiferent ce spune Dumnezeu cu privire la acel lucru.

Așa a început totul și în grădina Eden. Adam și Eva au profitat cu lăcomie ceea ce au considerat a fi bun, de folos, avantajos, plăcut și de natură să îi facă înțelepți. Au nesocotit cu bună știință ceea ce Dumnezeu le spusese lămurit.

Odată ce am ales să acționăm în modul acesta, în viața noastră își face loc înșelăciunea. Ajungem să credem pe deplin că suntem într-o relație bună cu Dumnezeu, când realitatea este cu totul alta. Atunci Dumnezeu va trebui să ne trimită un mesager (un apostol, un profet, un păstor sau un prieten care ne iubește și căruia îi pasă îndeajuns de noi cât să ne spună adevărul). Chiar și așa, în etapa aceasta înșelăciunea și-a clădit o întăritură și, cu toate că ea poate fi năruită, nu va fi ușor să ne eliberăm. Primul capitol din Romani spune că aceia care s-au angajat în acest fel de purtare „înăbușă adevărul în nelegiuirea lor” (versetul 18). Adevărul privitor la Dumnezeu și la căile Lui este acoperit, astfel că acum el devine mai greu de perceput și de înțeles. În consecință, cei care au ajuns să se poarte astfel „s-au datat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit” (Romani 1:21-22). Adevărul devine acum ambiguu și în mintea omului prind contur învățături alternative, pervertite, care susțin păcatul și denaturează modul corect de viață.

La fel se întâmplă și în cazul credincioșilor care se dedau la idolatrie. Ascultați ce spune Iacov în privința aceasta: „Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22).

Când auzim clar Cuvântul lui Dumnezeu și nu îi dăm ascultare, ni se întâmplă ceva: inimile ne sunt acoperite de un văl numit „amăgire”. Ajungem astfel să credem că perspectiva noastră cu privire la Dumnezeu, la Isus și la Împărăție este corectă, când realitatea este că nu ne mai găsim pe aceeași lungime de undă cu Dumnezeu. Cuvântul „a amăgi” este definit ca „a face pe cineva să accepte drept adevărat sau veritabil ceva ce este fals sau nedovedit” (*Merriam-Webster*). Nu știi dacă aceasta stârnește în voi o teamă sănătoasă, cum stârnește în mine, dar sper să fie așa. Neascultarea intenționată nu este ceva ce putem trata cu ușurință.

Ne păcălim singuri dacă spunem că putem ignora aceste avertismente ale Noului Testament, fiindcă totul este acoperit acum de harul, iertarea și dragostea lui Dumnezeu. Nu uitați că același Dumnezeu care Își descoperă

harul, iertarea și dragostea în Noul Testament este Cel care ne arată și pericolele trăirii în neascultare.

Nu putem alege pasajele din Scriptură care ne plac, pentru a le ignora sau chiar a le da la o parte cu totul pe cele care nu ne plac. Mentalitatea aceasta este ea însăși o amăgire. Noi trebuie să primim în întregime sfaturile pe care ni le dă Cuvântul lui Dumnezeu. Din păcate, în prezent suntem martorii ignorării epidemice a adevărului în Biserica zilelor noastre. Aceasta se întâmplă nu pentru că Dumnezeu ne ascunde adevărul, ci din cauza idolatriei constante întâlnite în Biserică.

Iacov spune mai departe:

Căci dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă; și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. (Iacov 1:23-24)

Oamenii care aud Cuvântul lui Dumnezeu și nu îi dau ascultare vor uita cine sunt în Cristos. Se vor purta într-un fel în biserica locală, în grupul mic sau la o conferință, unde este rostit Cuvântul lui Dumnezeu, dar când vor pleca din aceste locuri nu se vor purta cu nimic altfel decât cei din lume. Cuvântul lui Dumnezeu este oglinda; de aceea, cine se află în fața lui, trebuie să se poarte în consecință. Fiind în neascultare, au ales mai degrabă să vină cu o învățătură strâmbă, care să explice că nu e nicio problemă să ne purtăm exact ca oamenii din lume. „Ei bine, creștinii nu sunt de fapt cu nimic diferiți de cei necredincioși; noi doar suntem iertați” sau „Dumnezeu știe că avem o natură căzută și că în viața aceasta nu vom putea fi niciodată în stare să trăim într-o sfințenie care să se vadă în exterior; de aceea El ne-a acoperit cu harul Lui.”

Putem găsi argumente în pasaje izolate din Noul Testament care par a susține aceste afirmații, însă va trebui să dăm la o parte multe alte texte din Scriptură pentru a crede cu adevărat această teologie eronată.

Trebuie să hotărâm următoarele:

- Chiar vrem să trăim în mocirla păcatului?
- Vrem ca efectele kryptonitei să slăbească tăria pe care trebuie să o avem în calitate de ambasadori supranaturali ai lui Dumnezeu?

- Dorim să rămânem la un nivel aflat cu mult mai jos decât cel pentru care am fost creați, doar pentru a ne ține de aceste învățături amăgitoare?
- Vrem să trăim la fel ca lumea, pentru ca apoi doar să scăpăm din viața aceasta și să mergem în cer?
- Sau vrem să vedem Împărăția lui Dumnezeu înaintând, împlinind viziunea gloriosului templu de pe urmă (Biserica), pe care am văzut-o cu câteva capitole în urmă?

Când acceptăm kryptonita, renunțăm la vigoarea, la vitalitatea noastră, la puterile nepământești cu care suntem înzestrați și la abilitatea de a întoarce lumea cu susul în jos. Ajungem astfel să suprimăm adevărul. Îl înăbușim și Îl ascundem pe Isus de restul lumii. De aceea le spune Pavel corintenilor cu atâta ardoare:

Gândiți limpede. Treziți-vă la o viață de sfințenie. Nu vă mai purtați în mod iresponsabil față de dovezile învierii. A-L ignora pe Dumnezeu este un lux pe care nu vi-l permiteți în astfel de vremuri. Nu vă simțiți rușinați fiindcă ați îngăduit ca un asemenea lucru să continue atâta vreme? (1 Corinteni 15:34, MSG)

Apostolul spune membrilor acestei biserici că ei au abilitatea de a trăi ca Isus; cu toate acestea, ei încă trăiau în idolatrie. Credeau în continuare că, pentru a se ține strâns de ceea ce era important pentru ei, merita să ignore adevărul revelat al Cuvântului lui Dumnezeu. Priviseră cu ușurință Cuvântul Domnului, înăbușaseră adevărul în viața lor și, ca urmare, ajunseseră schilodiți, nu aveau putere și nu schimbau societatea în care trăiau.

Situațiile de felul acesta sunt triste din mai multe puncte de vedere, însă partea cea mai rea este că oamenii pierduți care se află în preajma acestor idolatri nu au parte de nicio reprezentare a lui Isus manifestată prin cei ce se declară credincioși. Versetul acesta este consemnat astfel în traducerea NKJV: „Treziți-vă la o viață de neprihănire și nu păcătuiți; căci sunt între voi unii care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Spre rușinea voastră o spun.” Mesajul pe care îl transmite de fapt Pavel acestei biserici este următorul: „Voi sunteți singurul Isus pe care Îl văd cei pierduți din Corint. Dacă ei nu

văd dovada puterii învierii și naturii Lui în voi, pur și simplu nu vor avea parte de ea. De ce ați înăbușit adevărul, nu doar pentru voi înșivă și pentru biserică, dar și pentru cei nemântuiți din comunitatea voastră?”

Când ne sincronizăm cu Dumnezeu, suntem în armonie cu viața însăși.

V-ați întrebat de ce oamenii pierduți din jurul nostru nu sunt atrași spre noi sau, în cazul în care sunt, dacă nu cumva aceasta este din pricina unor lucruri greșite pe care le găesc atrăgătoare la noi? Sunt captivați doar de umorul nostru, de istețimea căilor noastre, de modul relevant în care ne amuzăm, de divertismentul sau de muzica noastră? Sau văd mai întâi de toate un Împărat puternic și viu în noi și în mijlocul nostru? Gândiți-vă la Biserica primară; credincioșii ei au fost mereu luați drept „zei” și au fost nevoiți să cadă cu fața la pământ și să strige: „Nu suntem zei, ci copiii Dumnezeului celui Preaînalt.”

Petru a trebuit să spună apăsător unui ofițer din armata romană: „Scoală-te, și eu sunt om” (Fapte 10:26).

Pavel a fost nevoit să strige și el către toți locuitorii din Listra: „Ce credeți că faceți? Noi nu suntem zei!” (Fapte 14:14-15, MSG)

În Malta, localnicii „au ajuns îndată la concluzia că Pavel era zeu” (Fapte 28:6, MSG).

„Știrile de seară” din Tesalonic anunțau: „Oamenii aceștia care au răscolit lumea au venit și aici” (Fapte 17:6).

Locuitorii Ierusalimului îi priveau pe ucenici cu multă admirație (vezi Fapte 5:13).

Asemenea rapoarte lipseau în Corint și lipsesc, de asemenea, în societatea noastră occidentală. Să fie oare din pricină că ne-am mulțumit cu kryptonita? Eu înclin să cred că ne-am mulțumit cu echivalentul unui iPhone stricat de pe care nu se pot trimite mesaje. Am prefera să ni se spună că telefonul e stricat pentru totdeauna, ca să putem accepta că va trebui să supraviețuim fără el.

În ce mă privește, nu sunt omul care să se mulțumească doar cu mediocritatea. Nu sunt gata să accept pierderea vitalității, vieții, tăriei, sănătății și abilității venite de sus de a arăta lumii pierdute un Mântuitor și un Împărat viu. Eu cred că sunt mulți alții care s-au săturat doar să existe și care nu mai vor de-abia să supraviețuiască.

Eu simt caracterul imperios al însărcinării divine de a vă scrie aceste lucruri. Ele sunt pentru voi dacă nu sunteți mulțumiți să trăiți în mizeria,

zgura și dărâmturile acestei lumi. Sunt pentru voi dacă vă doriți o viață trăită la alt nivel, viața învierii.

Dumnezeu, Tatăl vostru, o vrea pentru voi; ba mai mult, El *dorește cu ardoare* să trăiți această viață mai înaltă! El vrea să experimentați natura și puterea Lui divină mai mult decât doar să vi le imaginați.

Dumnezeu nu ne ține pe loc. Dacă suntem ținuți pe loc, aceasta se întâmplă din pricina idolatriei noastre.

Pe măsură ce mergem înainte, vom analiza mai profund amăgirea care i-a orbit pe atât de mulți oameni în Biserica zilelor noastre. Vom vedea că ceea ce am acceptat noi ca fiind creștinismul normal nu este normal dacă e privit din perspectiva standardelor cerului.

Noi avem o chemare, un destin și o întâlnire programată cu măreția, care ne așteaptă. E vremea să scuturăm de pe umerii noștri neascultarea și letargia, îmbrăcând în locul lor măreția, slava, maiestatea și puterea, în Isus Cristos.

ACȚIONAȚI

Idolatria începe când ne împietrim inima față de ce ne spune Dumnezeu. Aceasta este rădăcina idolatriei și motivul pentru care Dumnezeu a spus poporului Israel să își sfâșie inimile, nu veșmintele. El nu voia o pocăință superficială care nu atingea rădăcina problemei, adică inimile lor împietrite care nu mai auzeau sau nu mai dădeau ascultare glasului Său.

În Deuteronom 8 vedem că acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a disciplinat poporul Israel, ca acesta să știe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Când trăim pe baza cuvintelor lui Dumnezeu și facem din glasul Lui sursa vieții noastre, suntem păziți de idolatrie și mânați spre viața plină de putere pe care ne cheamă El să o trăim.

Ce rol joacă vocea lui Dumnezeu în viața voastră? Când a fost ultima dată când ați căutat aportul Lui cu privire la deciziile voastre? Atunci când

vă rugați, aveți parte de un monolog sau de o conversație? Rezervați-vă chiar acum timp pentru a-L invita pe Dumnezeu să aibă o conversație cu voi. Stați în tăcere și ascultați glasul Lui. Interacționați cu El și, când ați încheiat, notați ce v-a spus.

PĂCATUL

Păcatul. Îndrăznim să îl aducem în discuție? Este un subiect prea controversat? Dar de ce nu am vrea să știm cum lucrează vrăjmașul nostru, ca să putem lua apoi măsurile potrivite?

Cuvântul „păcat” este folosit de multe ori cu ușurință sau evitat adesea în conversații sau predici, din pricina durerii pe care se poate să o fi stârnit acuzațiile, învățăturile sau predicile legaliste. Haideteți să îl privim, deci, în lumina Scripturii.

Nelegiuirile [păcatele] voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru. (Isaia 59:2)

Cuvântul ebraic pentru „păcate” este *awon*. Acesta este unul dintre principalele patru cuvinte folosite pentru a comunica ideea de păcat în Vechiul Testament. Însă, potrivit dicționarelor biblice, cuvântul acesta „indică faptul că păcatul este o nelegiuire anume, întrucât transmite cu tărie ideea denaturării sau a pervertirii deliberate.” Este vorba despre păcatul *deliberat* sau despre kryptonita spirituală, cum am numit-o noi, iar aceasta ne desparte de Dumnezeu. Ne îndepărtează de virtuțile divine, care sunt necesare pentru a trăi o viață evlavioasă. Când ne dedăm la păcat fără să ne pară rău, am pășit pe cărămulul idolatriei și am devenit niște preacurvari. Ne-am făcut singuri vrăjmași cu Dumnezeu.

Cuvântul folosit în Noul Testament pentru „păcat” este *hamartia* (iar verbul derivat din el este *hamartano*). Acești doi termeni sunt întrebuințați cel mai des în Noul Testament pentru a identifica păcatul. Dicționarul afirmă că cel care comite *hamartia* „ratează adevăratul final și orizont al vieții, care este Dumnezeu.”

Oprîți-vă câteva momente din citit și gândiți-vă la aceasta! Când păcătuim, în esență ne îndepărtăm de cursul de la care (când suntem cu mintea limpede) nu am vrea niciodată să ne abatem. Deviem de la Sursa vieții, pierzând bucuria, pacea, înțelepciunea, satisfacția, mulțumirea, purtarea de grijă și lista este aproape nesfârșită.

Mulți învățători definesc păcatul ca fiind *ratarea țintei*. Așa este, însă când ne gândim la definiția de bază pe care tocmai am prezentat-o, credeți că „ratarea țintei” descrie cu acuratețe gravitatea naturii păcatului?

În Noul Testament se întâlnesc și alți termeni pentru diferite variații ale păcatului, cum ar fi nedreptate, fărădelege, greșeală, nelegiuire. Intenția mea nu este însă de a-i studia pe fiecare în parte, ci de a prezenta aspectele majore ale păcatului și ale puterii lui de a-i ademini pe oameni, făcându-i să se îndepărteze de sursa adevăratei vieți.

Păcatul ne atacă vitalitatea, dragostea, tăria, gândirea sănătoasă, pasiunea și scopul. Nu vă înșelați în privința aceasta: păcatul este vătămător și nociv. Poate fi plăcut, într-adevăr, însă doar pentru o vreme. În esență, când ne dedăm la păcat, nu facem decât să schimbăm efectele pozitive, pe termen scurt, cu cele negative, pe termen lung, fiindcă după ce este săvârșit, păcatul ne înțeapă cu consecințele pe termen lung ale morții. Firea noastră pământescă este atrasă de el, dar în calitate de făpturi noi în Cristos, care sunt îmbrăcate cu natura lui Dumnezeu, noi nu mai avem nicio dorință lăuntrică pentru păcat și ne putem împotrivi atracției lui.

Dumnezeu i-a spus lui Cain: „Păcatul pândește la ușă, dornic să te controleze. Dar tu trebuie să îl îngenunchezi și să îl stăpânești.” (Geneza 4:7, NLT). Observați că există o ușă pe care păcatul poate intra în viața cuiva. Această ușă poartă numele de „dorință”, iar Iacov scrie astfel cu privire la ea: „Aceste dorințe dau naștere acțiunilor păcătoase” (Iacov 1:15, NLT). Ușa aceasta fie este închisă, fie deschisă, potrivit cu deciziile pe care le luăm în legătură cu dorințele. Păcatul este dornic să ne controleze. Și el are propria-i dorință, iar aceasta este de a ne înrobi. Isus ne avertizează în felul următor: „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului” (Ioan 8:34).

Pavel ne explică spusele lui Isus: „Nu înțelegeți că deveniți sclavii oricărui lucru de care alegeți să ascultați? Puteți deveni sclavii păcatului, ceea ce vă duce la moarte, sau puteți alege să Îl ascultați pe Dumnezeu, fapt care vă duce la o trăire neprihănită” (Romani 6:16, NLT). Dacă aceasta nu este de ajuns, Petru adaugă și el următoarele pe tema trăirii în păcat: „Ești sclavul lucrului care te controlează” (2 Petru 2:19, NLT). Sclavia nu este

frumoasă, iar păcatul este un stăpân necruțător. Cu el nu este de joacă, ci apropierea de el trebuie privită drept ucigătoare. El duce numai la dorințe tot mai puternice și ne atrage spre ceea ce, pe termen lung, se va dovedi vătămător pentru noi.

Intenția păcatului de a ne înrobi nu este una vădită. El este înșelător și ajunge să ne controleze împietrindu-ne inima (vezi Evrei 3:13), astfel încât ne va fi greu să mai simțim sau să auzim îndrumarea Duhului Sfânt. Păcatul ne conduce pe drumul greșit spre idolatrie. Amintiți-vă că Dumnezeu i S-a arătat de două ori lui Solomon. Vă puteți închipui experiența aceasta? Și, totuși, el a ajuns să se închine idolilor în ultima parte a vieții lui. Poate vă întrebați cum a putut cineva care L-a văzut pe Dumnezeu să se întoarcă spre idoli. Răspunsul este următorul: în urma amăgirii. Dacă lui Solomon, care L-a văzut pe Dumnezeu, i s-a putut întâmpla așa ceva, cu câtă ușurință s-ar putea întâmpla celor care nu L-au văzut?

Cu păcatul nu este de joacă, fiindcă are multă putere și e în stare să schimbe cu repeziciune inima. Partea cea mai înfricoșătoare este că, odată împietrite, inimile noastre sunt amăgite și ajungem să credem că starea noastră este bună, când realitatea e alta. Ajungem orbi față de propria depravare. Nu dați niciodată crezare minciunii: „Harul mă acoperă; chiar dacă păcătuiesc, pe termen lung voi sfârși bine.” Atitudinea aceasta echivalează cu jocul cu focul. Îngăduiți-mi să explic la ce mă refer.

Păcatul voit duce la practicarea păcatului

Păcatul *voit* duce în cele din urmă la *practicarea* păcatului. Iată cum se desfășoară procesul acesta. Când cădem prima oară în plasa neascultării, conștiința noastră ne vorbește. De obicei nu auzim un glas, ci mai degrabă avem un sentiment incomod. Inima noastră strigă fără cuvinte: „Ai ratat ținta, te-ai abătut de la cărarea vieții și ar trebui să îți îndrepti drumul pocăindu-te și cerându-ți iertare!” Dacă în momentul acela renunțăm la păcatul nostru, pocăindu-ne cu adevărat, inima ne este curățată și rămânem sensibili la vocea Duhului Sfânt. Scriptura ne spune: „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare” (Proverbe 28:13).

Însă, dacă ignorăm glasul conștiinței noastre, vălul (despre care am discutat în capitolul precedent) ne acoperă inima. Acum, când suntem din

nou neascultători, nu mai avem un simțământ la fel de incomod. Vom auzi însă un glas mai slab, ca „o adiere” de disconfort, ca să spunem așa. Glasul va fi mai greu de auzit, fiindcă am devenit mai puțin sensibili. Cu toate acestea, putem încă să ne cerem iertare și să fim regenerați, dacă ne-am schimbat cu adevărat modul în care privim și ne raportăm la păcatul săvârșit.

Dar dacă ignorăm în continuare acest glas mai slab al condamnării care răzbate în conștiința noastră, un alt vâl se așterne peste inima noastră, iar abilitatea de a percepe vocea conștiinței devine și mai slabă. Când nu dăm ascultare Cuvântului lui Dumnezeu, simțim doar o foarte ușoară împunsătură de disconfort lăuntric. Este mult mai greu de sesizat, întrucât conștiința noastră e la un pas de a deveni cu totul desensibilizată. Încă ne putem cere iertare și putem avea parte de restaurare, dacă ne-am schimbat perspectiva cu privire la păcat, dar e foarte greu să ne sesizăm greșeala.

Dacă ignorăm încă o dată glasul de-abia auzit al conștiinței, încă un vâl ne acoperă inima. Pe măsură ce procesul acesta continuă, conștiința noastră se vestejește sau ajunge cu totul orbită față de idolatria în care trăim. Ajungem să ne pierdem simțămintele și să devenim cu totul insensibili față de Duhul Sfânt. Acum putem păcătui cu regularitate fără să mai simțim nicio mustrare de conștiință. Ne aflăm în starea de *practicare* a păcatului. Încă putem primi iertare și putem fi readuși la starea dinainte, însă dorința noastră de a avea parte de această intervenție a lui Dumnezeu este tot mai mică, fiindcă nu ne mai vedem păcatul drept păcat.

Următorul pas este cel în care Dumnezeu ne trimite un profet, un păstor sau un prieten care să ne întindă o mână. Dacă nu dăm ascultare acestui mesager, atunci următorul pas pe care îl folosește Dumnezeu pentru a ne atrage atenția este cel al circumstanțelor dificile, al greutăților și chiar al nenorocirii. David spunea: „Înainte să fiu năpăstuit, rățăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău” (Psalmul 119:67, NKJV).

Haideți să fim sinceri: cea mai bună cale de a auzi ce are Dumnezeu să ne spună este de a rămâne ascultători față de ceea ce ne revelează El, de a sta departe de păcat. Însă, dacă nu o facem, El ne iubește atât de mult încât va folosi greutățile pentru a ne învăța și pentru a ne aduce înapoi pe calea vieții. În versiunea *New Living Translation*, cuvintele lui David sunt redade astfel: „Rățăceam până când m-ai disciplinat; dar acum urmez îndeaproape Cuvântul Tău.”

Dacă recapitulăm cuvintele lui Pavel din Corinteni, vom găsi aceeași descriere a încercării divine menite să ne aducă înapoi. Apostolul spunea bisericii din Corint: „Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul ca să nu fim osândiți odată cu lumea” (1 Corinteni 11:32). Speranța lui Dumnezeu este că dificultățile, năpasta sau necazul pe care a îngăduit El să le suferim ne vor atrage atenția, așa încât să ne întoarcem de pe calea morții înapoi pe cea a vieții.

Găsim același concept atunci când apostolul Pavel vorbește despre omul care trăia cu mama lui vitregă. El spune: „Trebuie să îl dați pe acest om pe mâna Satanei, pentru disciplinarea fizică [pentru nimicirea poftii carnale care l-a îndboldit să săvârșească incestul], așa încât duhul [lui] să poată fi [încă] salvat în ziua Domnului Isus” (1 Corinteni 5:5, AMPC). Prin declarația: „Trebuie să îl dați pe acest om afară”, părintele bisericii din Corint dădea această poruncă nu doar pentru protejarea comunității corintene de depravarea acestui păcat de natură să se răspândească cu repeziciune, ci și de dragul omului care trăia în el.

Dumnezeu Își iubește copiii profund și din toată inima. De aceea va încerca să ajungă la inima noastră în felurite moduri, în funcție de locul unde ne aflăm în raport cu robia păcatului. În esență, pentru El, ceea ce este mai bine pentru viața noastră are prioritate față de confortul nostru din momentul de față.

În cartea Evrei găsim un pasaj care ne arată lămurit cum acționează păcatul:

Să dăm la o parte orice greutate care ne încetinește, mai cu seamă păcatul care ne împiedică atât de ușor. (Evrei 12:1, NLT)

Observați cuvintele autorului: „care ne împiedică atât de ușor”. Păcatul care mă împiedică pe mine cu ușurință poate că nu este și păcatul care vă împiedică pe voi cu ușurință. Pentru mine, păcatul acesta nu a fost beția, lăcomia, dependența de droguri, bârfa sau alte păcate vădite, ci pornografia. Aceasta a fost cea mai mare luptă a vieții mele. Vă voi împărtăși într-un capitol ulterior cum am fost eliberat în sfârșit, în anul 1985, din robia crudă a acestui stăpân de sclavi. Elementul important aici este să știm care sunt ispitele în fața cărora suntem mai vulnerabili și să luăm măsurile necesare pentru a le bloca ocaziile de a acționa. Isus spunea astfel:

Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge... Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l... Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l. (Marcu 9:43, 45, 47)

Isus nu spune să ne tăiem literalmente mâna sau piciorul, ori să ne scoatem ochiul. Mesajul pe care ni-l comunică El este să tăiem ocazia acestor păcate de a ne pune cu ușurință piedică.

Am mulți prieteni care sunt foști alcoolici și am avut privilegiul de a-l ajuta pe unul dintre ei să scape de această dependență. Omul acesta refuză acum să ia chiar și o mică înghițitură de vin și se ferește cu mare atenție de orice mediu în care se promovează băutura. Prietenul meu știe că acesta este un domeniu în care păcatul l-ar putea înrobi cu ușurință. El dă dovadă de înțelepciune, supunându-se cuvintelor lui Cristos care ne învață să tăiem orice ocazie de a fi înrobiți.

Pe de altă parte, înainte să devin creștin, în anii studenției, mi se întâmpla să beau și să mă îmbăt cu prietenii și cu colegii mei din cluburile studențești. Cu toate acestea, în timpul unei vacanțe de Crăciun, eram într-un bar, iar prietenii mei beau pe rupte. Când am ajuns acasă, pe la ora doisprezece și jumătate noaptea, după ce îi lăsasem pe prietenii mei cherceliți la casele lor, am descoperit că mama rămăsese trează și mă aștepta. I-am povestit despre seara aceea și apoi am izbucnit, dând glas adevărului: „Mamă, nici măcar nu îmi place să beau!”

Ea a râs și mi-a zis: „Ești un Bevere sadea.”

În clipa aceea mi-am dat seama că în viața mea nu îl văzusem pe tata beat. Beția nu făcea parte din familia lui și acesta nu era un păcat în plasa căruia cădeau cu ușurință membrii ei, deși erau alte păcate față de care aveau slăbiciuni. Acestea din urmă sunt păcatele cărora trebuie să le tăiem ocazia de a intra în viața noastră.

Autorul cărții Evrei adaugă apoi:

Și ați uitat cuvintele încurajatoare pe care Dumnezeu vi le-a spus ca unor copii ai Lui? El a zis: „Copilul Meu, nu privi cu ușurință disciplinarea Domnului și nu îți pierde inima când te corectează. Căci Domnul îi disciplinează pe cei pe care îi iubește și îi pedepsește pe cei pe care îi primește ca fii.” (Evrei 12:5-6, NLT)

Domnul ne disciplinează atunci când ne dedăm la păcat. Haideți să recapitulăm pe scurt procesul prin care ne trece El: primul pas este de a ne corecta prin Cuvântul Lui, făcându-ne să simțim condamnarea în inima noastră. Dacă nu ascultăm, îngăduind astfel vălurilor amintite să ne acopere conștiința, atunci condamnarea va veni printr-un prieten, un păstor sau un profet. Dacă nici atunci nu ascultăm, Dumnezeu va folosi greutatea, necazurile sau nenorocirea.

Gândiți-vă la următoarele: de ce scrie în pasajul citat mai sus: „nu vă pierdeți inima” când sunteți disciplinați de Dumnezeu, experiență care trebuie că este dificilă? Ascultați ce spune textul mai departe:

Dar disciplinarea Domnului este întotdeauna spre binele nostru, ca să ne putem face părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că, atunci când e administrată, nicio disciplinare nu este plăcută, ci dureroasă! Dar după aceea aduce acelora care au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii. (Evrei 12:10-11, NLT)

Observați că disciplinarea aceasta este dureroasă! Nu putem trece cu vederea adevărul acesta; Dumnezeu nu Se teme să folosească „nuiaua corectării” în raporturile cu copiii Lui. Gândiți-vă, deci, cât de stupizi suntem când alegem să urmăm dorințe contrare voii Lui. Putem avea parte de mult mai puțină durere ținându-ne departe de păcat, în loc să ne bucurăm de plăcerea lui de o clipă.

Duhul lui Dumnezeu căuta să ajungă la inima corintenilor prin cuvintele apostolului Pavel, chiar și la cea a omului care săvârșise adulter cu soția tatălui său. Dumnezeu continuă să procedeze astfel în speranța că ne va ajuta să ne întoarcem pe calea vieții, ca să ne facem părtași sfințeniei Lui. Este cât se poate de limpede: fie ne bucurăm de plinătatea vieții, rămânând ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, fie alegem să ne îndreptăm spre idolatrie, spre păcatul voit (kryptonita spirituală) care aduce după sine, pe termen lung, multă durere și suferință.

ACȚIONAȚI

Prin natura lui, păcatul este amăgitor. El ne înșală, făcându-ne să credem că ne va aduce împlinirea. Ne amăgește și cu privire la măsura în care îl putem controla, astfel încât nu ne mai dăm seama că noi suntem cei controlați de el dacă rămânem în păcat. Dar, mai presus de toate, păcatul ne amăgește fiindcă ne distrage de la adevărata slavă în care suntem chemați să trăim și ne împiedică să experimentăm o relație plină de viață cu Cristos.

Dar, dacă avem viziunea deplină a ceea ce Dumnezeu face posibil pentru viața noastră (puterea, eficiența supranaturală, libertatea, intimitatea cu El și multe altele), aceasta ne va ajuta să recunoaștem păcatul ca o amăgire contrafăcută, așa cum și este.

Rugați-L pe Dumnezeu să vă descopere orice sferă a trăirii voastre în care ați început să vă pierdeți viziunea privitoare la viața pe care o dorește El pentru voi, orice sferă în care păcatul și compromisul au început poate să vi se pară mai atrăgătoare. Lăsați-L să vă descopere o viziune proaspătă cu privire la acele sfere ale vieții voastre și notați ce vă arată El.

EFFECTELE KRYPTONITELI

「SECȚIUNEA 3」

PUTEREA PĂCATULUI (PARTEA I)

În Vechiul Testament, Dumnezeu l-a avertizat astfel pe Cain: „Fii cu băgare de seamă! Păcatul pândește la ușă, dornic să te controleze. Dar tu trebuie să îl îngenunchezi și să îl stăpânești.” (Geneza 4:7, NLT). Același scenariu este valabil pentru orice ființă omenească. Păcatul ne dorește pentru sine; vrea să ne înrobească și să ne controleze pentru a se exprima prin noi. Păcatul este un dușman amăgitor, seducător și puternic.

Cum putem ajunge atunci să stăpânim păcatul? Răspunsul este următorul: prin ascultarea de voia lui Dumnezeu, de Cuvântul și de căile Lui. Uitați-vă iarăși la ceea ce îi spune Domnul lui Cain înainte de textul citat din Geneza 4:7: „Vei fi primit dacă faci ce este bine. Dar, dacă refuzi să faci ce e bine, fii cu băgare de seamă! Păcatul pândește la ușă.” Ascultarea reală închide *ușa dorinței* în fața păcatului.

Amintiți-vă cuvintele apostolului Pavel (nu uitați că el este omul care a primit cea mai profundă revelație a harului divin):

Nu înțelegeți că deveniți sclavii oricărui lucru de care alegeți să ascultați? Puteți deveni sclavii păcatului, ceea ce vă duce la moarte, sau puteți alege să Îl ascultați pe Dumnezeu, fapt care vă duce la o trăire neprihănită. (Romani 6:16, NLT)

Cuvintele lui Pavel sunt asemănătoare celor rostite de Cristos. Cu toate acestea, există o diferență uriașă între ele. În Vechiul Testament, duhul oamenilor era mort. În ființa lor lăuntrică nu curgea o forță a vieții. În Noul Testament și acum, duhul oamenilor care cred în Isus este viu; ei sunt

una cu Dumnezeu și au natura Lui divină. Prin urmare, noi putem alege să dăm ascultare omului nostru lăuntric, duhului nostru, sau putem alege să ascultăm de omul nostru din afară, de firea noastră.

Harul lui Dumnezeu joacă și el un rol în ecuația aceasta; el nu doar că ne mântuiește și ne iartă, ci ne și întărește pentru a da ascultare adevărului. Scriptura ne îndeamnă: „Să avem har, prin care Îl putem sluji pe Dumnezeu într-un mod plăcut Lui” (Evrei 12:28, NKJV). Harul ne împuternicește să Îl ascultăm pe Dumnezeu.

Petru scrie astfel: „Dumnezeu să vă dea tot mai mult *har*... Prin puterea Lui divină (*harul*), El ne-a dăruit tot ce avem nevoie pentru a trăi o viață evlavioasă” (2 Petru 1:2-3, NLT). În ambele versete și în multe altele din Noul Testament, harul este descris ca o forță care ne împuternicește. Noi avem o natură nouă, plină de putere, ca urmare a darului harului divin. Cain și toți ceilalți din Vechiul Testament nu au avut acces la aceasta.

Atunci de ce atât de mulți dintre credincioși nu izbutesc să stăpânească păcatul? Este important să ne amintim că noi putem avea puterea, dar dacă nu o folosim, nu vom beneficia de pe urma ei. Dumnezeu ne dă fiecăruia dintre noi abilitatea de a alege, iar El nu va trece peste alegerile noastre. De aceea, atunci când un creștin nu Îi dă ascultare lui Dumnezeu, păcatul preia controlul și devine mai puternic în viața credinciosului. De ce ar îngădui cineva una ca asta? Un credincios poate ajunge în această stare doar dacă păcatul îl convinge că ceva ce își dorește omul e mai benefic decât ascultarea de Dumnezeu; acesta este motivul pentru care Pavel scrie următoarele:

Puterea păcatului este legea. (1 Corinteni 15:56)

Afirmația aceasta plină de încărcătură este poate surprinzătoare: *legea* conferă păcatului putere asupra unui om. La prima vedere, poate vă spuneți: „Dar eu nu sunt sub Legea lui Moise!” Într-adevăr, însă e important de observat că nu de fiecare dată când este menționat în Scriptură cuvântul „lege” este vorba despre Legea lui Moise. Iacov vorbește despre „legea împărătească” (vezi Iacov 2:8), care privește iubirea aproapelui. Mai există „legea lui Dumnezeu” (vezi Romani 8:7 și Evrei 8:10), care este întipărită în inima credincioșilor, și „legea lui Cristos” (vezi Galateni 6:2), care este împlinită atunci când ne purtăm unii altora poverile. Altă lege este cea

a libertății (vezi Iacov 2:12), după care vom fi judecați. Mai există și alte „legi” amintite în Scriptură. În 1 Corinteni 15:56, Pavel nu vorbește aici despre niciuna dintre ele sau despre Legea lui Moise.

La ce *lege* care dă putere păcatului asupra unui credincios se referă atunci Pavel? Îngăduiți-mi să folosesc o ilustrație înainte de a o identifica. Iată câteva gânduri sau afirmații tipice rostite de un om aflat sub legea menționată de Pavel: „Nu ar trebui să urmăresc filmul acesta, întrucât conține scene și limbaj indecent.” Sau: „Trebuie să dau zeciuială.” Sau: „Nu ar trebui să mă uit la femeia din celălalt capăt al încăperii care poartă o îmbrăcăminte provocatoare.”

Ce fel de *lege* identifică aceste afirmații? Un om care spune asemenea lucruri sau altele asemănătoare este unul care e îngrădit de Cuvântul lui Dumnezeu, nu unul care își găsește plăcerea și desfătarea în el. Un astfel de om vede Cuvântul Domnului ca pe unul care îl constrânge și îl limitează, iar imaginea aceasta este antiteza cuvintelor psalmistului: „Îmi găsesc bucuria în împlinirea voii Tale, Dumnezeul meu, căci învățăturile Tale sunt întipărite în inima mea” (Psalmul 40:8, NLT). Omul aflat „sub lege” nu *vrea* cu ardoare să *facă* voia Lui (vezi Ioan 7:17).

În esență, cuvintele următoare rezumă foarte bine ideea: „Mi-ar plăcea să... dar Cuvântul lui Dumnezeu spune altfel.” În Vechiul Testament găsim un exemplu perfect al acestei atitudini.

Un profet nesincronizat

Balaam era profet. El cunoștea glasul lui Dumnezeu, iar căile Domnului nu îi erau străine. Împăratul Moabului, care cârmuia pe atunci și Madianul, se numea Balac. Supușii din întreg ținutul stăpânit de acest împărat erau îngroziți de poporul Israel care înainta către ei. Israelii jefuiseră Egiptul, cea mai puternică națiune a lumii din vremea aceea, și trecuseră prin Marea Roșie. Armata, agricultura și economia Egiptului fuseseră devastate, iar fiecare familie își pierduse întâiul născut în urma unei intervenții divine.

După ce a ieșit din Egipt, poporul Israel întâmpinase împotrivirea amoriților și repurtase și împotriva lor o victorie răsunătoare. Acum Israelul tăbărâse în câmpia Moabului, iar poporul, mai marii și împăratul acestei țări erau încremeniți de groază, gândindu-se că Israelul avea să le facă și lor ce le făcuse egiptenilor și amoriților.

Împăratul Balac a auzit despre un profet de seamă și plin de putere, pe nume Balaam; se spunea că, dacă el binecuvânta pe un om, acestuia i se întâmplau lucruri bune, iar dacă îl blestema, îl așteptau fără doar și poate lucruri rele. Împăratul Balac și-a trimis căpeteniile să îi ducă profetului Balaam următorul mesaj: „Vino, te rog, să-mi blestemi pe poporul acesta, căci *este* mai puternic decât mine; poate că așa îl voi putea bate și-l voi izgoni din țară” (Numeri 22:6).

Balaam a răspuns astfel solilor:

„Rămâneți aici peste noapte și vă voi da răspuns, după cum îmi va spune Domnul.” Și căpeteniile Moabului au rămas la Balaam. (Numeri 22:8)

Observați că Balaam menționează în răspunsul lui numele Domnului. El nu urma să consulte vreun zeu străin pentru a primi îndrumare, fiindcă era un profet al singurului Dumnezeu adevărat. Numele folosit de el pentru „Domnul” este cel de *Yahwe*. Acesta este numele lui Dumnezeu, iar autorii Vechiului Testament nu l-au întrebuițat niciodată pentru a identifica vreo altă zeitate.

Cât de des ne referim atât la Isus, cât și la Dumnezeu, Tatăl, ca la *Domnul* nostru? Noi nu vorbim atunci despre nimeni altcineva decât despre Creatorul nostru, despre Stăpânul suprem, despre Cel ce Și-a dat viața pentru noi. La fel a făcut și Balaam.

Haideți să observăm cu atenție ce i-a spus Dumnezeu lui Balaam în noaptea aceea. Este interesant de remarcat că Dumnezeu nici măcar nu a așteptat ca Balaam să Îl caute:

Dumnezeu a venit la Balaam și a zis: „Cine sunt oamenii aceștia pe care-i ai la tine?” (Numeri 22:9)

Domnul îi spunea de fapt lui Balaam: „Cine sunt oamenii aceștia pentru Mine? Nu au niciun legământ cu Mine! Chiar ai de gând să Mă întrebi dacă ar trebui să mergi să blestemi poporul Meu de legământ? De ce ai nevoie să te mai rogi în privința aceasta? Nu e lămurit răspunsul?”

Sunt unele lucruri cu privire la care nu mai e nevoie să ne rugăm! Privind la ceea ce ne-a revelat Dumnezeu în legământul Lui scris, noi

știm deja care este voia Sa. Nu aveți nevoie să vă rugați pentru a afla dacă ar trebui sau nu să vă strângeți laolaltă cu alți creștini. Dumnezeu ne-a spus deja: „Să nu neglijam întâlnirile noastre, cum fac unii” (Evrei 10:25, NLT). Nu aveți nevoie să vă rugați ca să aflați dacă ar trebui să dăruiați celor ce vă slujesc, întrucât Scriptura declară: „Domnul a poruncit ca cei ce propovăduiesc Vestea cea Bună să fie susținuți de cei care beneficiază de pe urma ei” (1 Corinteni 9:14, NLT).

Nu trebuie să mai întrebați dacă puteți intra sau dacă puteți încuraja pe alții să intre într-o relație homosexuală. Dumnezeu a lămurit deja aspectul acesta:

Nu știți că cei ce fac răul nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați singuri. Cei ce se complac în păcate sexuale, cei ce se închină la idoli, care săvârșesc adulter, bărbații care practică prostituția sau homosexualitatea, hoții, cei lacomi, bețivii, oamenii samavolnici sau cei care îi înșală pe alții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. (1 Corinteni 6:9-10, NLT)

Nu e nevoie să Îl întrebați pe Dumnezeu dacă e bine sau nu să trișați când vine vorba despre plata impozitelor (acesta este furt), dacă vă puteți muta în aceeași casă cu prietenul sau cu prietena și dacă puteți întreține relații sexuale cu el sau cu ea înainte de nuntă (acesta este un păcat sexual), dacă puteți intra într-o relație cu soția altui bărbat (acesta este adulter) și lista continuă. În Noul Testament avem multe porunci care ne arată foarte limpede voia lui Dumnezeu.

În esență, Dumnezeu i-a spus mai departe profetului: „Bine, Balaam, fiindcă nu ai priceput sau, mai bine zis, nu *ai vrut* să pricepi, îți voi spune lămurit care e voia Mea: să nu te duci cu ei și nici să nu blestemi pe poporul acela, căci *este binecuvântat*” (Numeri 22:12).

Nu mai era nevoie de nicio interpretare a mesajului primit.
Observați acum răspunsul dat de Balaam poruncii divine:

Balaam s-a sculat dimineață și a zis căpeteniilor lui Balac:
„Duceți-vă înapoi în țara voastră, căci Domnul nu vrea să mă lase
[a refuzat să-mi dea permisiunea] să merg cu voi.” (Numeri 22:13)

Cei mai mulți l-ar aclama pe Balaam. L-am aplauda pentru ascultarea lui și am zice: „E un frate evlavios!” Însă în cuvintele lui găsim un indiciu care ne va face să gândim altfel. Observați că el spune: „Domnul a *refuzat* să îmi dea permisiunea.” El nu zice: „Domnul Și-a făcut deja clară voia; prin urmare, nu voi merge.” Balaam folosește cuvântul *a refuzat*.

Gândiți-vă la exemplul următor: un grup de liceeni hotărâsc să meargă la cumpărături și apoi la cinema. Amy le-a cerut părinților permisiunea să meargă. Răspunsul lor a fost: „Amy, deseară vom petrece timp împreună cu familia și ne-ar plăcea să rămâi cu noi.”

Prietenii lui Amy vin să o ia cu mașina și sună la ușă. Când le deschide, ei o întrebă: „Ești gata să vii?”

Fata le răspunde încruntată: „Nu pot merge.” Cu alte cuvinte: „Aș vrea să vin cu voi, dar trebuie să rămân acasă fiindcă petrecem seara în familie.” Ea e îngrădită de dorințele părinților și nu poate face ceea ce și-ar dori cu adevărat. Cuvintele părinților sunt *lege* pentru ea. Acesta a fost și înțelesul răspunsului lui Balaam.

Un târg mai dulce

Astfel, căpeteniile Moabului s-au întors la împăratul lor ducând răspunsul lui Balaam. Însă împăratul nu s-a mulțumit cu un refuz. Așa că a insistat trimițând mai multe căpetenii, cu mare cinste și cu o ofertă mai generoasă în schimbul serviciilor lui Balaam. Cuvintele împăratului au fost acestea: „Îți voi da multă cinste și voi face tot ce-mi vei spune; numai vino, te rog, și blestemă-mi poporul acesta” (Numeri 22:16-17).

Dacă vecinul de alături vă spune: „Îți voi da tot ce am”, poate că aceasta nu înseamnă foarte mult, însă când împăratul unui popor întreg face o asemenea ofertă, ea implică resurse de proporții.

În anii mei de liceu era la modă un comic renumit pe nume Flip Wilson. Una dintre replicile lui faimoase era: „Diavolul m-a silit să o fac.” Replica era amuzantă și oamenii o repetau adesea, dar cuvintele acestea nu sunt adevărate. Diavolul nu poate sili pe niciun credincios să facă vreun lucru. Scriptura ne spune foarte limpede: „Fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și *momit*” (Iacov 1:14). Cheia este cuvântul *momit*. Diavolul nu poate face nimic mai mult unui credincios. Însă voi nu puteți fi momiți de ceva ce nu doriți. Dacă mi-ați pune în față o doză de cocaină,

v-aș zice: „Ia-o de-aici.” Nu m-ați putea momi cu ea, fiindcă nu am nicio dorință pentru consumul de droguri.

Dar Diavolul este isteț și câtuși de puțin leneș. El nu doar că a desemnat demoni care să vă studieze viața, ci aceștia i-au studiat și pe părinții voștri, precum și pe părinții lor. El cunoaște slăbiciunile din familia voastră când vine vorba despre dorințe.

El a studiat și viața lui Balaam și a știut că profetul avea o dorință nesănătoasă după bogății, recompense și statut. Cred că de aceea l-a îmboldit pe împăratul păgân Balac să vină cu o ofertă mai profitabilă. Dar, țineți-vă bine: răspunsul lui Balaam la această ofertă mai tentantă a fost unul ferm:

Să-mi dea Balac chiar și casa lui plină de argint și de aur, și tot *n-aș putea* să fac niciun lucru, fie mic, fie mare, împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului meu. (Numeri 22:18)

Noi am aplauda încă o dată poziția îndrăzneată a lui Balaam, de a nu nesocoti Cuvântul lui Dumnezeu nici chiar atunci când i s-a făcut o ofertă mai consistentă. Cu toate acestea, observăm iarăși niște cuvinte cheie care indică îngrădirea căreia se simțea supus profetul. El a spus: „n-aș putea” în loc de „nu vreau”. Nimic nu s-a schimbat. El se simțea în continuare limitat și îngrădit de Cuvântul Domnului, care era pentru el lege. Următoarea lui afirmație confirmă acest fapt:

Totuși, vă rog, rămâneți aici la noapte și voi vedea ce-mi va mai spune Domnul. (Numeri 22:19)

Poftim? Oare o ofertă mai profitabilă avea să-L facă pe Dumnezeu să Se răzgândească? Putea crede cineva că Dumnezeu îi spusese să refuze prima ofertă fiindcă știa că împăratul urma să îi ofere considerabil mai mult prin următorii lui trimiși? Ce gândire ridicolă! Dumnezeu nu îi sugera lui Balaam să rămână pe poziție în așteptarea unui târg mai bun! Deci, dacă Balaam nu avea nevoie să se roage prima oară pentru un răspuns, cu cât mai mult nu avea nevoie să se roage nici a doua oară! Iar Dumnezeu Își făcuse voia foarte clară cu prima ocazie: „Să nu te duci cu ei.”

Cu toate acestea, Balaam a ales să se roage în noaptea aceea. Iată însă care a fost răspunsul Domnului:

Fiindcă oamenii aceștia au venit să te cheme, scoală-te și du-te cu ei; dar să faci numai ce-ți voi spune. (Numeri 22:20)

Stați o clipă! Dumnezeu spune acum: „Du-te cu ei.” Am citit bine? Ce se petrece oare? În mod surprinzător, avem în fața ochilor o răsturnare de situație. Cuvântul Domnului îi spune acum lui Balaam să pornească la drum cu bătrânii și căpeteniile Moabului. Așa că profetul face întocmai ce i-a spus Dumnezeu. Pune șaua pe măgăriță și pleacă împreună cu trimișii din Moab. Profetul ascultă de porunca divină. Cu toate acestea, iată ce se întâmplă în continuare:

Dumnezeu S-a aprins de mânie pentru că plecase. (Numeri 22:22)

Ce se întâmplă aici? Oare suferă Dumnezeu de schizofrenie? Balaam făcea întocmai ce îi spusese Dumnezeu cu o noapte în urmă, dar, cu toate acestea, Domnul S-a mâniat pentru el fiindcă Îi dădea ascultare. Cum putem explica una ca asta?

Există în Scriptură un răspuns logic și lămuritor. El gravitează în jurul adevărului potrivit căruia *păcatul își extrage puterea din lege*. Vom descoperi în următorul capitol de ce.

ACȚIONAȚI

Mulți credincioși au nevoie să audă acest mesaj al speranței: voi vă puteți elibera pe deplin de puterea păcatului.

Da, ați citit bine. Creștinii se pot ridica deasupra păcatului. Isus nu a murit doar ca să vă asigure un bilet spre cer. Când a murit, El v-a eliberat de sub puterea păcatului și a morții. Păcatul nu are putere asupra voastră, ci voi aveți în schimb putere asupra lui.

Faptul acesta este posibil numai prin harul lui Dumnezeu, adică prin puterea Lui divină de a înfăptui ceva ce este imposibil prin forța noastră

omenească. Noi avem acces liber la harul divin și ne putem însuși această putere, însă îi pierdem beneficiile dacă nu o exercităm. Unul dintre modurile cele mai întâlnite în care credincioșii eșuează când vine vorba despre folosirea acestei puteri este acela că nu sunt conștienți de faptul că o au.

Întăriți-vă astăzi pe voi înșivă împotriva păcatului, cugetând la pasajele din Scriptură care vă arată că aveți cu adevărat putere asupra lui. Meditați la acest adevăr până când el devine realitate. Stați de vorbă cu Dumnezeu despre aceasta și pocăiți-vă de orice mod în care ați dat putere păcatului asupra voastră, iar apoi mulțumiți-I că v-a eliberat astăzi de starea aceasta. Iertați-vă pe voi înșivă pentru eșecurile trecute și rugați-L pe Dumnezeu să vă arate cum vede El viitorul vostru. Notați ce vă arată sau ce vă spune Domnul.

PUTEREA PĂCATULUI (PARTEA A II-A)

Să ne întoarcem acolo unde am rămas în capitolul trecut cu povestea profetului Balaam.

După ce a primit din partea lui Dumnezeu instrucțiunea de a nu porni la drum cu primul rând de mesageri veniți din Moab și din Madian, Balaam merge încă o dată înaintea Domnului pentru a-L întreba în legătură cu cel de-al doilea grup de trimiși, care erau mai proeminenți decât cei dintâi. Nădăjduia că va primi un răspuns diferit de data aceasta.

V-ați aflat și voi la un moment dat într-o asemenea situație? Ați știut vreodată în inima voastră ce vă spune Dumnezeu, dar tot v-ați dus înaintea Lui în rugăciune, sperând că vă va da un alt răspuns? Poate că v-ați mascat dorința nepotrivită spunând: „Hai să mă rog în privința aceasta” sau: „Să mă mai rog o dată.”

Nu știu cum stau lucrurile în cazul vostru, dar eu m-am făcut vinovat de păcatul acesta și vă voi împărtăși mai târziu în capitolul de față vreo două dintre experiențele triste de care am avut parte în acest fel.

Balaam a pofțit câștigul și cinstea pe care i le făgăduise acest împărat puternic, dar nu îndrăznește să pășească în afara „limitelor” instrucțiunilor lui Dumnezeu. Era îndeajuns de isteț să știe că nu putea fi binecuvântat dacă era în mod deliberat neascultător. Uneori, cunoașterea acestui fapt este suficientă pentru a deschide ușa unei amăgiri mai mari.

Vă puteți închipui deci surpriza lui Balaam când Dumnezeu îi spune: „Scoală-te și du-te cu ei.” Probabil că profetul și-a zis: „Uimitor! Ce bine că m-am rugat încă o dată!”

Așa că Balaam s-a trezit a doua zi dimineața și a făcut exact ce îi spusese Dumnezeu cu o noapte în urmă. Dar, spre uimirea noastră, iată ce citim

mai departe: „Dumnezeu S-a aprins de mânie pentru că plecase” (Numeri 22:22).

Se purta Dumnezeu ca un schizofrenic? Bineînțeles că întrebarea este retorică, fiindcă știm cu toții că răspunsul este: „În niciun caz!” Atunci de ce S-a mâniat Dumnezeu? Balaam făcuse întocmai ce îi spusese El să facă: s-a dus. Apoi Dumnezeu S-a mâniat fiindcă profetul plecase. Ce se petrecea oare?

În pasajul acesta ni se revelează un adevăr pe care mulți nu îl cunosc și nu îl înțeleg. Și eu a trebuit să trec prin ani de greutate înainte să îl descopăr:

Dacă dorim (poftim) cu adevărat ceva, iar Dumnezeu ne-a spus care este voia Lui în privința aceea (fie prin Cuvântul Său, fie în rugăciune), dar noi continuăm să dorim acel lucru, deseori Dumnezeu ni-l va da, chiar dacă știe că nu e cel mai bun pentru noi și că în cele din urmă vom fi judecați pentru el.

S-ar putea ca afirmația aceasta să vă șocheze, însă este adevărată. Îngăduiți-mi să v-o dovedesc prin câteva exemple biblice.

Cereri împlinite

Poporul Israel și-a dorit un împărat. Mai marii lui s-au dus la Samuel și i-au spus ce le dorea inima. Ei i-au zis: „Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile” (1 Samuel 8:5).

Samuel L-a întrebat pe Domnul cu privire la cererea lor, iar Dumnezeu le-a dat mai marilor un răspuns prin intermediul profetului, un avertisment prin care le arăta de ce nu era bine pentru ei să aibă un împărat. Le-a spus mai dinainte că împăratul urma să le ia fiii pentru a-i face oșteni în armata lui, pentru a-i pune să îi are câmpurile, să îi strângă recoltele și să facă pentru el arme de război și unelte ale carelor lui. Împăratul avea să le ia ficele și să le silească să facă mâncare, curățenie, miresme și să îndeplinească felurite alte slujbe. Pe lângă toate acestea, împăratul urma să le ia cele mai bune ogoare, vii, plantații de măslini, cele mai bune vite și oi, pentru a le da slujitorilor lui. Dumnezeu le-a mai spus că israeliții aveau să ceară stăruitor să li se ușureze traiul pricinuit de alegerea unui împărat, dar că El nu avea să îi ajute.

Textul Scripturii spune astfel mai departe: „Poporul n-a vrut să asculte glasul lui Samuel. «Nu, au zis ei, ci să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile»” (1 Samuel 8:19-20).

Astfel, Samuel a repetat Domnului ce își doreau oamenii cu atâta ardoare. Răspunsul pe care i l-a dat Dumnezeu profetului a fost contrar vocii Lui. El a zis: „Ascultă-le glasul și pune un împărat peste ei” (1 Samuel 8:22). Dumnezeu le-a dat ceea ce poftiseră, deși nu era cel mai bun lucru pentru ei. Israelii și-au primit monarhul dorit, iar el și ceilalți împărați care au urmat la tron au făcut toate lucrurile cu privire la care poporul fusese avertizat.

Iată un alt exemplu. Poporul Israel a ieșit din Egipt și Dumnezeu l-a hrănit cu o mâncare nepământească, numită mană; aceasta era o pâine venită din cer, despre care ni se spune în altă parte în Scriptură că era „hrană îngerească” (vezi Psalmul 78:25, NLT). Era atât de hrănitore încât Ilie a mâncat doar două turte din ea și apoi a alergat fără încetare timp de patruzeci de zile în urma vigoriei primite. Sunt momente în care mi-ar plăcea și mie să am o asemenea hrană!

Cu toate acestea, poporul Israel s-a săturat de pâinea primită și a vrut carne, așa că a venit cu o cerere. Psalmistul spune: „Ei au cerut carne, iar El le-a trimis prepelițe” (Psalmul 105:40, NLT). Dumnezeu a răspuns cererii lor într-un mod cu totul uimitor. Iată ce spune Scriptura despre cele întâmplate:

A pus să sufle în ceruri vântul de răsărit și a adus, *prin puterea Lui [măreață]*, vântul de miazăzi. A plouat peste ei carne ca pulberea și păsări înaripate cât nisipul mării; le-a făcut să cadă în mijlocul taberei lor, de jur împrejurul locuințelor lor. (Psalmul 78:26-28)

Dumnezeu nu doar că a răspuns cererii lor, dar a și făcut-o într-un mod miraculos! Prin *puterea Lui măreață*, El a adus sute de mii de păsări în tabără. Israelii nu au fost nevoiți să le vâneze, nici nu au avut nevoie de câini, de arme, de colivii sau de alte capcane pentru a le prinde. Prepelițele au venit pur și simplu spre tabără, iar oamenii le-au prins din aer sau de pe pământ. Dacă s-ar întâmpla așa ceva astăzi, povestea ar umple rețelele de socializare și ar apărea pretutindeni la știri. Dumnezeu a intervenit în mod spectaculos, dar, cu toate acestea, iată ce scrie psalmistul mai departe:

Ei au mâncat și s-au săturat din destul: Dumnezeu le-a dat *ce doriseră*. Dar n-apucaseră să-și astâmpere bine pofta, mâncarea le era încă în gură, când s-a stârnit mânia lui Dumnezeu împotriva lor, a lovit de moarte pe cei mai tari dintre ei și a doborât pe tinerii lui Israel. (Psalmul 78:29-31)

Dumnezeu, nu un zeu fals sau un demon, le-a dat *ce doriseră* ei și a făcut-o în mod miraculos, însă înainte să fi terminat ei de mâncat, i-a lovit judecata Lui!

Nu trebuie să uităm că Dumnezeu a hotărât dinainte de crearea lumii să ne dea liberul arbitru, deși știa că puteam ajunge să alegem ca urmare lucruri care erau împotriva voii Sale și chiar vătămătoare pentru noi.

Cum rămâne, de exemplu, cu fiul risipitor? El și-a cerut moștenirea, iar tatăl știa că nu era îndeajuns de matur pentru a o folosi bine. Cu toate acestea, fiindcă fiul și-o dorea cu atâta ardoare, tatăl a cedat și i-a dat moștenirea. Rezultatul a fost că fiul a sfârșit într-o cocină de porci, apăsător de părerii de rău.

Găsim și alte exemple în Scriptură, dar cred că ați înțeles adevărul care răzbate din ele. *Ne găsim într-o poziție nefavorabilă și păgubitoare când cerem cu stăruință ceva ce nu este voia lui Dumnezeu.*

O măgăriță isteată

După ce am aflat aceste lucruri, să ne întoarcem la povestea lui Balaam.

Profetul se afla acum pe drum, urmând să îl întâlnească pe împăratul Moabului. Era însoțit de sfetnicii împăratului, dar Dumnezeu era mânios pe el pentru alegerea făcută. Dintr-o dată, un înger i s-a așezat în drum. Nu uitați că îngerii nu sunt niște copilași bucălați cu arcuri și săgeți în mână, ci niște făpturi uriașe, înzestrate cu multă putere. Aș specula că acesta avea între doi metri jumătate și trei metri.

Îngerul s-a așezat în drum, înaintea lui Balaam, cu sabia scoasă, iar Dumnezeu a deschis în mod miraculos ochii *măgăriței* să îl vadă. Odată ce animalul de povară a zărit această făptură impresionantă cu sabia gata să lovească, s-a abătut din drum pentru a se feri de el. Balaam s-a înfuriat, și-a lovit măgărița și a mânat-o înapoi spre drum.

Îngerul s-a mutat apoi într-un loc unde drumul era mărginit pe amândouă părțile de câte un zid. Văzându-l, măgărița a încercat să meargă cât mai departe de el și i-a strâns lui Balaam piciorul între trupul ei și zid. Profetul s-a înfuriat și mai tare și a bătut iarăși măgărița.

Îngerul s-a așezat apoi într-un loc unde drumul era atât de îngust încât animalul nu avea loc să se întoarcă. De data aceasta, când măgărița a văzut îngerul cu sabia scoasă, s-a culcat sub Balaam. Profetul s-a aprins de mânie și a lovit-o din nou.

Atunci Dumnezeu a deschis gura măgăriței și aceasta i-a zis lui Balaam: „Ce ți-am făcut de m-ai bătut de trei ori?” (Numeri 22:28).

Balaam și măgărița au avut un viu schimb de vorbe, iar în cele din urmă Dumnezeu i-a deschis lui Balaam ochii să vadă și el îngerul. Profetul s-a plecat îndată cu fața la pământ.

Până acum m-am referit la acest înger ca la unul dintre miliardele de îngeri care slujesc înaintea Domnului. Este însă vădit că traducătorii versiunii NKJV cred, după cum cred și eu, că acest înger era de fapt Domnul Însuși. Vă voi lăsa însă pe voi să hotărâți în privința aceasta, fiindcă nu caut să vă conving într-o direcție sau în alta.

Îngerul l-a confruntat pe Balaam, zicându-i: „Iată, Eu am ieșit ca să-ți stau împotriva, căci drumul pe care mergi este un drum care duce la pierzare înaintea Mea. Măgărița M-a văzut și s-a abătut de trei ori dinaintea Mea; dacă nu s-ar fi abătut dinaintea Mea, pe tine te-aș fi omorât, iar pe ea aș fi lăsat-o vie” (Numeri 22:32-33).

Această măgăriță i-a salvat lui Balaam viața! Profetul ar fi murit dacă ea nu s-ar fi ferit din drum. După episodul acesta, ne-am aștepta ca Balaam să le fi zis căpeteniilor Moabului și Madianului: „Oameni buni, eu am plecat. Spuneți-i împăratului vostru că-și poate păstra banii.” Dar el nu a spus așa ceva, ci a mărturisit Domnului:

Am păcătuit, căci nu știam că te-ai așezat înaintea mea în drum;
și acum, dacă nu găsești că e bine ce fac eu, mă voi întoarce.
(Numeri 22:34)

Balaam și-a recunoscut păcatul, dar cuvintele pe care le-a spus mai departe îi trădau ipocrizia: „dacă nu găsești că e bine ce fac eu...”

Chiar așa, Balaam? De ce altceva mai e nevoie pentru a te opri? Deși Domnul Însuși i s-a așezat în drum într-un mod atât de dramatic, profetul tot mai încerca să obțină ce își dorea. Tânjea cu atâta patimă după banii și onoarea oferite de împăratul moabit încât nu mai era conștient de disciplinarea divină. Idolatria lui l-a orbit cu totul față de voia lui Dumnezeu.

La fel ni se întâmplă și nouă când dorința noastră cântărește mai mult decât ascultarea față de Dumnezeu, când ne simțim îngrădiți de poruncile Lui. Puterea păcatului sporește prin intermediul amăgirii. Acum nu mai vedem ceea ce este în mod vădit în discordanță cu voia lui Dumnezeu. Cei ascultători văd limpede ce nu e în ordine, dar fiindcă sunt prinși în ghearele idolatriei, până și ei continuă să încerce să obțină aprobarea lui Dumnezeu pentru ceea ce își doresc fierbinte.

Neajunsurile mele

Când aveam treizeci și ceva de ani, Dumnezeu ne-a arătat lămurit mie și soției mele, Lisa, că nu era voia Lui să închei o înțelegere cu o anumită editură bine cunoscută. Când am fost abordat prima oară de aceasta, am respins oferta editorului însărcinat cu selectarea cărților destinate publicării și nu am făcut-o ca Balaam la întâia întâlnire cu trimișii lui Balac.

Editorul a continuat să mă sune aproape zilnic. Mi-a spus că mesajul meu era important pentru trupul lui Cristos și mi-a povestit că și alți autori puțin cunoscuți au ales să lucreze cu editura lor, iar acum erau renumiți. Am căzut în plasa măgulirii lui. În vremea aceea, cele două cărți pe care le scrisesem fuseseră publicate cu resurse proprii și ajunseseră la foarte puțini cititori. Îmi doream sfera națională de influență a acelei edituri. Deși Dumnezeu voia la rândul Lui ca mesajele să se răspândească, nu era momentul hotărât de El, nu era mesajul anume avut de El în vedere și nici editura aleasă de El. În plus, motivațiile mele erau greșite. Dorința mea era de a ajunge cunoscut, păcat care se poate număra între cele catalogate ca aparținând *mândriei vieții* (căutarea statutului și a reputației).

Dorința mea de a-mi fi publicate cărțile de această editură renumită a devenit atât de intensă încât am ignorat îndrumarea clară a Domnului, sfatul soției mele și semnele numeroaselor lucruri care nu au mers bine.

Călăuzirea launtrică a avertismentelor Duhului Sfânt a pălit și a fost înlocuită de amăgirea dorinței care era mai puternică decât toate.

Editura cu pricina se afla în alt stat. Am hotărât ca Lisa să meargă cu avionul până acolo și să semneze contractul în numele organizației noastre, fiindcă programul meu nu îmi permitea să mă duc eu. În dimineața plecării ei, unul dintre fiii noștri a vărsat pe mocheta de pe scările care duceau la etaj, de sus până jos. În timp ce curățam mizeria, Lisa mi-a zis exasperată: „John, nu vezi că Dumnezeu nu vrea să facem asta?”

Am contrazis-o cu îndrăzneală: „Ba nu, vrăjmașul e cel care încearcă să ne descurajeze și să ne oprească!” Dacă acesta ar fi fost singurul incident, era posibil ca eu să fi avut dreptate. Însă atât de multe alte lucruri au mers anapoda încât era nefiresc ce se petrecea, dar eu tot nu puteam vedea mesajul dindărătul piedicilor apărute în drum. Eram amăgit de puterea păcatului meu.

Lisa a călătorit cu avionul și a semnat în aceeași zi contractul. În următoarele trei luni, viața mea a fost supusă unei adevărate invazii a haosului. Pacea m-a părăsit, iar locul ei a fost luat de lupte și caznă. Timp de trei luni bune am fost bolnav din pricina a feluriți viruși, a răcelilor și a altor tulburări fizice. Relația cu editura a fost groaznică, nu reușeam să ne punem de acord cu privire la nimic, iar lucrarea noastră a pierdut mii de dolari.

Situația mea diferea de cea a lui Balaam într-o singură privință: mi-am dat seama în cele din urmă că dorința mea aprinsă îmi orbise ochii față de voia lui Dumnezeu. În tot acel răstimp m-am aflat sub judecata (*disciplinarea*) Domnului. Amintiți-vă cuvintele lui Pavel: „De aceea mulți dintre voi sunt slabi, bolnavi și unii chiar au murit. Dar, dacă ne-am cerceta singuri, nu am mai fi judecați astfel de Dumnezeu. Însă când suntem judecați de Domnul, suntem disciplinați de El” (1 Corinteni 11:30-32, NIV). A trebuit să trec prin multe greutăți de care puteam fi scutit, doar pentru a vedea în cele din urmă idolul pe care mi-l făcusem. M-am pocăit de încăpățânarea mea și situația s-a schimbat aproape îndată. Editura ne-a anunțat la scurt timp după aceea că voia să pună capăt relației noastre de colaborare.

După aproximativ un an, o altă editură cunoscută s-a oferit să tipărească un alt mesaj al meu; era vorba despre eliberarea de sub povara ofensei. Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a zis: „Editura cealaltă a fost ideea ta; editura aceasta e ideea Mea.” Motivațiile mele se schimbaseră și ele în

urma disciplinării de care avusesem parte cu un an în urmă. Acum îmi doream fierbinte să Îl ascult pe Dumnezeu, așa încât oamenii să poată fi cu adevărat eliberați. Acesta era mesajul pe care Îl dorea Dumnezeu, iar până acum cartea în care l-am scris, *Momeala Satanei*, s-a vândut în aproape două milioane de exemplare.

Mi-ar plăcea să vă pot spune că mi-am învățat lecția și că nu am mai repetat niciodată o asemenea neghiobie. Cu toate acestea, pe la patruzeci și ceva de ani am ignorat încă o dată voia pe care Dumnezeu mi-o descoperise foarte lămurit, precum și sfatul insistent al soției mele și pe cel al unuia dintre membrii bordului nostru director. De data aceasta amăgirea a fost mai puternică, iar disciplinarea aplicată prin greutateți, durere și agonie a fost mai intensă și a durat aproape un an și jumătate. Mi-am dat seama din nou care era idolul pe care mi-l făcusem și m-am pocăit, dar nu înainte să am parte de multe suferințe.

Sunt cât se poate de sigur că, dacă Balaam ar fi acceptat voia lui Dumnezeu, ar fi avut de câștigat pe termen lung. Însă el nu a întors niciodată cu adevărat spatele idolatriei lui și din pricina aceasta a murit sub judecata Domnului (vezi Iosua 13:22).

Dragii mei, nu aș dori să învățați lucrurile acestea din proprie experiență, cum mi s-a întâmplat mie. Sper că acest mesaj răspicat vă va face să ocoliți durerea și greutatețile prin care am trecut eu și de care mă puteam feri.

ACȚIONAȚI

Dacă nu vom supune lui Dumnezeu dorințele noastre, ele ne vor duce departe de El și s-ar putea chiar ca Domnul să ne dea pe mâna lor. Vedem de multe ori în Scriptură că Dumnezeu Își descoperise deja lămurit voia, dar când poporul Lui a dorit totuși să acționeze contrar ei, Domnul le-a dat ce au vrut, chiar dacă dorințele lor au adus peste ei greutateți.

Dumnezeu va proceda la fel și astăzi, în viața noastră. El ne va da ceea ce dorim, chiar dacă e ceva potrivnic voii Lui, însă aceasta nu va duce la binecuvântarea pe care am vrut-o, ci la o disciplinare care va fi dureroasă și neplăcută.

Dar noi ne putem feri de asemenea experiențe. Putem alege în schimb să ne punem încrederea în Dumnezeu, ca El să facă pentru noi ce este mai bine. Deseori El a pregătit o cale de a ne dărui într-un mod corect tocmai

lucrurile pe care le dorim. Dacă Îl urmăm, El ne va conduce pe o cale binecuvântată, iar finalul dorit de noi va veni la vremea hotărâtă de El. Încredințați-vă astăzi calea în mâna Domnului. Invitați-L să vă conducă potrivit cu dorințele Lui, nu cu ale voastre. Întrebați-L ce pași puteți începe să faceți azi pentru a-L urma mai îndeaproape. Notați-i și apoi faceți-i.

PE UN DRUM GREȘIT

Pentru a rămâne concentrați asupra subiectului, haideți să recapitulăm pe scurt în ce constă esența idolatriei, care este prezentă atunci când oamenii, fie credincioși, fie necredincioși, dau deoparte ceea ce le descoperă lămurit Dumnezeu, pentru a-și satisface apetitul sau dorințele contrare căilor Lui. De aceea spune Pavel astfel:

Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun *om lacom, care e un idolatru*, nu are vreo moștenire în Împărăția lui Cristos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înșele cu vorbe goale, căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. De aceea să nu vă întovărășiți deloc cu ei. (Efeseni 5:5-7, NKJV)

Mânia lui Dumnezeu vine asupra necredincioșilor, dar El îi disciplinează și pe credincioșii care se fac vinovați de idolatrie (poftă), pentru a-i aduce înapoi pe calea cea bună. Cu toate acestea, în cazul în care credinciosul continuă cu încăpățănare să nu asculte, aidoma lui Balaam, poate avea de suferit consecințe aspre și chiar moartea. Pavel îi avertizează astfel pe credincioși: „Dacă trăiți după îndemnul ei [ale firii], veți muri” (Romani 8:13). Apostolul Iacov ne pune și el în gardă: „Pofta [dorința], când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată înfăptuit, aduce moartea. Nu vă înșelați, preaiubiții mei frați” (Iacov 1:15-16).

Ar trebui să privim idolatria ca pe o otravă cu efect lent; ea este kryptonita spirituală. Nu ne putem permite să flirtăm cu ea. Mrejele idolatriei sunt deopotrivă subtile și puternice; zărim un crâmpei al puterii lor privind la Balaam, dar haideți să facem un pas mai departe. Citiți cu atenție avertismentul dat de Dumnezeu mai marilor lui Israel:

Și Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idolii în inimă și își pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire! Să mă las Eu să fiu întrebat de ei?” (Ezechiel 14:2-3)

Vedem încă o dată foarte limpede că idolatria nu se limitează la statui, altare sau temple. Dumnezeu nu lasă loc de îndoială, arătând foarte clar că oamenii aceia își purtau idolii „în inimă”. Nu era vorba despre statuete ridicate sub copaci, în piața cetății sau în temple. Nu, ci idolii aceștia erau înălțați chiar în inima oamenilor care nutreau dorințe contrare voii lui Dumnezeu. Domnul continuă astfel:

De aceea vorbește-le și spune-le: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Oricărui om din casa lui Israel care își poartă idolii în inimă și care își pironeste privirile spre ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui, dacă va veni să vorbească prorocului, Eu, Domnul îi voi răspunde potrivit cu mulțimea idolilor lui.»” (Ezechiel 14:4, NKJV)

Când un om ajunge prins în lațul idolatriei (ținându-se strâns de dorințe potrivnice voii divine) și când vine înaintea unui slujitor al Domnului cerând îndrumare, sfătuire sau învățătură biblică de orice fel, s-ar putea să primească un răspuns, însă acesta nu va fi în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Va fi un răspuns asemănător celui primit de Balaam. Traducerea *The New American Standard Bible* redă astfel versetul din Ezechiel: „Eu, Domnul, îi voi da un răspuns potrivit cu mulțimea idolilor lui.”

Ascultați acum avertismentul dat liderului din lucrarea creștină care evită să confrunte idolatria celui aflat în căutare de sfat și care îi vorbește mai degrabă ca și cum totul ar fi în ordine (profeții și preoții erau liderii lucrării din vremea Vechiului Testament; de aici înainte voi folosi termenii relevanți pentru liderii lucrării de astăzi):

Dar dacă profetul îi dă omului răspunsul pe care acesta îl dorește [făcându-se astfel parte păcatului acelui om (idolatriei)], Eu, Domnul, Mă voi îngriji ca profetul să fie amăgit în răspunsul pe care îl dă.” (Ezechiel 14:9, AMPC)

Am plâns sau am fost apăsător de o mare tristețe în rugăciune în timp ce mă gândeam la o mare parte a învățaturii răspândite de lucrarea creștină contemporană, mai cu seamă în Apus. Am strigat spre Domnul cerând răspunsuri, vrând să aflu ce stă în spatele mesajelor lipsite de putere care vestesc Evanghelia prin viu grai sau în scris. Ca răspuns, Duhul Domnului m-a îndrumat spre capitolele 13 și 14 din Ezechiel. Ele ne arată ce se află în spatele învățăturilor diluate care neglijează confruntarea trăirii în păcat: *idolatria*. Dacă slujitorul Domnului predică o Evangheliie incompletă, fiindcă nu vrea să își piardă adeptii sau faima, atitudinea lui nu este nimic altceva decât o poftă camuflată. Din pricina aceasta, într-o vreme în care slujirea contrafăcută era înfloritoare, a strigat Ieremia:

Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toți sunt dedați la poftă. Profeții și preoții și toți ceilalți răstălmăcesc cuvintele și denaturează adevărul.” (Ieremia 6:13, NKJV prima propoziție și MSG a doua)

Am început să întrezăresc lucrarea mai profundă a unei evidente slăbiciuni spirituale (a kryptonitei) într-o mare parte a Bisericii contemporane. Puteam vedea nemulțumirea multor oameni care se declarau credincioși, dar, în această stare a inimii, iau naștere dorințe după „ceea ce ne lipsește” (cel mai adesea acestea nu sunt nevoi reale, ci nimic mai mult decât simple dorințe și poftă).

Liderii ajunși pe un drum greșit, abătuți la rândul lor de pe calea cea bună de dorințele pline de poftă, au proclamat texte din Scriptură care par a trece cu vederea sau chiar a sprijini modul de viață păcătos al enoriașilor, ocolind în același timp orice pasaje care ar fi confruntat purtarea lipsită de evlavie. Această trăire în idolatrie deschide atât inima slujitorilor, cât și pe cea a credincioșilor spre a primi mesaje și sfaturi care se adresează direct acestor dorințe și poftă (care sunt niște idoli), întărindu-le.

Aidoma lui Ieremia și Ezechiel, în Noul Testament, Pavel profetește astfel despre o vreme viitoare:

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele [*dorințele*] lor. (2 Timotei 4:3)

Bun venit în acea vreme despre care vorbea apostolul! Pentru a auzi ce le place, credincioșii nu trebuie decât să găsească „slujitori” care se află în aceeași stare condusă de poftă și lăcomie.

Pe de altă parte, un lider evlavios și temător de Dumnezeu nu se va îndepărta de vreun sfat din Cuvântul Lui, ci va fi susținătorul Scripturii în întregime, nu doar al anumitor fragmente selectate din ea. Un asemenea lider nu se teme să corecteze și să confrunte, nici să încurajeze.

Slujitorii despre care vorbește Pavel sunt preocupați de reputația și de înfățișarea lor, de creșterea propriei congregații și de agenda lor. Pot fi convinși cu ajutorul rezultatului sau al recompensei potrivite, astfel că vor vorbi și vor da învățătură în lumina dorințelor ascultătorilor, în loc să proclame cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu, fie că acesta este bine primit sau nu.

Un singur slujitor în slujba adevărului

Iosafat, împăratul lui Iuda, se aliase cu Ahab, împăratul lui Israel, în urma căsătoriei dintre copiii lor. Aceasta nu a fost o mutare bună pentru Iosafat, fiindcă el se temea de Domnul, pe când Ahab era un împărat idolatru. După câțva timp, Iosafat a mers în Samaria să îl vadă pe împăratul lui Israel.

Ahab l-a rugat să intre în război alături de Israel împotriva Siriei. Iosafat a răspuns: „Bineînțeles! Noi doi suntem frați, iar trupele mele sunt gata să intre sub comanda ta. De bună seamă că ne vom alătura ție în luptă.” Dar apoi Iosafat a adăugat: „Dar mai întâi haide să aflăm ce spune Domnul” (vezi 2 Cronici 18, NLT).

Așa că Ahab a chemat patru sute dintre cei mai proeminenți slujitori și lideri din Israel. Aceștia *nu* erau slujitorii lui Baal, ai Stareței, ai lui Chemoș sau ai altei zeități, ci slujitori ai lui Dumnezeu (ei vorbeau în numele lui *Yahwe*). Ahab i-a întrebat dacă putea merge la luptă sau dacă era mai bine să nu facă pasul acesta.

Toți slujitorii Domnului i-au spus într-un glas: „Da, mergi înainte! Dumnezeu va da împăratului biruință” (2 Cronici 18:5, NLT). Acești lideri erau pregătiți să spună doar mesaje pozitive și încurajatoare ascultătorilor, mai cu seamă celor importanți. Cu toate că erau slujitori ai lui *Yahwe*, erau dedați la poftă; căzuseră în capcana idolatriei.

Deși acești slujitori erau cei mai respectați din Israel și mesajul lor era impresionant, Iosafat nu s-a simțit în largul lui auzindu-l. Frica de Domnul din viața lui i-a păstrat discernământul intact. El a întrebă: „Nu mai este aici niciun proroc al Domnului prin care să-L putem întreba?” (versetul 6). Iosafat știa că cei care vorbiseră erau profeții lui *Yahwe*, dar ceva nu era în ordine.

Ahab i-a răspuns: „Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi proorocește niciodată decât rău: este Mica” (versetul 7).

Pentru un idolatru sau pentru o comunitate de credincioși care s-au obișnuit să fie lingușiți, un adevărat slujitor al Evangheliei pare deseori negativ și descurajator.

Mica era diferit de ceilalți, fiindcă nu voia să aibă o mulțime de admiratori, nici nu își dorea să obțină ceva de la Ahab. El se temea de Domnul mai mult decât de oameni și dorea aprobarea divină mai mult decât succesul. Mica știa că *Yahwe* era sursa lui și prefera să Îi fie Lui pe plac decât unui împărat aflat sub influența kryptonitei. Aceasta l-a ajutat să rămână curat și să nu cadă în capcana amăgirii ale cărei victime deveniseră ceilalți slujitori ai Domnului.

Ahab a trimis atunci după Mica. În timp ce așteptau venirea adevăratului om al lui Dumnezeu, slujitorii au continuat să profețească înaintea celor doi împărați. Unul dintre ei, un evreu pe nume Zedechia, din seminția lui Benjamin, și-a făcut niște coarne de fier și a zis: „Așa vorbește Domnul (*Yahwe*): «Cu aceste coarne vei bate pe sirieni până îi vei nimici»” (versetul 10).

Atunci toți ceilalți slujitori l-au îndemnat într-un glas pe împărat: „Suie-te la Ramot în Galaad, căci vei avea izbândă și Domnul o va da în mâinile împăratului” (versetul 11). De bună seamă că mulțimea liderilor conferă siguranță, nu-i așa? Iar faptul cu adevărat încurajator și care părea să ofere siguranță era că mesajele spuneau toate același lucru și confirmau decizia pe care voia să o ia împăratul! Într-adevăr, ele confirmau întocmai *dorințele* inimii lui Ahab și vorbeau direct dorinței lui de a câștiga, adică idolatriei!

Acum, în timp ce slujitorii îi îndemnau într-un glas pe cei doi împărați, trimisul lui Ahab l-a găsit pe Mica și i-a zis: „Iată, prorocii cu un gând prorocesc de bine împăratului; cuvântul tău să fie dar ca și cuvântul fiecăruia dintre ei! Vesteste de bine” (2 Cronici 18:12).

Am auzit și eu cuvinte asemănătoare când am fost invitat la câteva biserici bine cunoscute: „John, încurajează-i pe oameni. Predică mesaje pozitive. Zidește-i și mângâie-i. Vom sfârși serviciul cu un cântec ritmat, ca să poți încheia într-o notă veselă. Vrem ca oamenii să plece simțindu-se bine.” De parcă un simplu mesager ar putea schimba după bunul plac mesajul Împăratului! Dacă îl schimbăm, nu mai suntem ambasadori care vorbesc în calitate de profeți ai lui Dumnezeu, ci doar niște oameni care rostesc cuvinte pozitive găsite în diferite părți ale Noului Testament, pentru a obține drept rezultat ceea ce își doresc ei.

Răspunsul lui Mica a fost unul lipsit de menajamente, fiindcă profetul nu putea fi cumpărat cu lingușeli: „Viu este Domnul că voi vesti ce va spune Dumnezeul meu” (versetul 13).

O, Tată, trimite-ne lideri care fac la fel și astăzi!

Când Mica a sosit înaintea lui Ahab, i s-a pus aceeași întrebare la care răspunsese deja mulțimea slujitorilor Domnului. Mica a răspuns sarcastic: „Suiți-vă, căci veți avea izbândă și vor fi dați în mâinile voastre” (versetul 14).

Ahab s-a supărat văzând că Mica îl ia în derâdere. Apoi Mica a rostit cuvintele Domnului privitoare la situația aceea: „Văd tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor; și Domnul a zis: «Oamenii aceștia n-au stăpân [stăpânul lor a fost ucis], fiecare să se întoarcă în pace acasă»” (versetul 16).

Ahab s-a întors spre Iosafat și i-a zis: „Nu ți-am spus eu? El nu-mi prorocește nimic bun, nu-mi prorocește decât rău” (versetul 17).

Apoi Mica a început să îi spună lui Ahab ce se petrecea de fapt și ce urma să se întâmple:

Ascultați dar Cuvântul Domnului! Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui. Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie la Ramot în Galaad și să piară acolo?” Au răspuns unul într-un fel, altul într-altul. Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „Eu îl voi amăgi.” Domnul i-a zis: „Cum?” „Voi ieși”, a răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.” Domnul a zis: „Îl vei amăgi și vei izbuti; ieși și fă așa.” Și acum iată că Domnul a pus

un duh de minciună în gura prorocilor tăi care sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta. (versetele 18-22)

Dumnezeu i-a răspuns lui Ahab potrivit cu idolatria (pofța) inimii lui. Găsim ilustrat aici adevărul despre care scrie Ezechiel. Dumnezeu nu a vorbit direct doar idolatriei din inima lui Balaam, după cum am văzut în ultimul capitol, și celei din inima lui Ahab, despre care am vorbit în capitolul de față, ci El a lucrat în mod asemănător și în cazul celor care au rostit mesajul.

Ahab a primit mesajul pe care voia să îl audă, însă a refuzat adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu, care i-ar fi adus protecție și izbăvire. Împăratul lui Israel s-a dus la luptă. Cu toate că a încercat să se apere îmbrăcându-se în așa fel încât să nu fie recunoscut de sirieni, Ahab a fost lovit de o săgeată trasă la întâmplare și a murit înainte de sfârșitul zilei. Ne putem ascunde de oameni, dar nu ne putem ascunde niciodată de Dumnezeu!

Oare cum stau lucrurile astăzi? Dorim protecția, purtarea de grijă și izbăvirea pe care ni le promite Dumnezeu? Sau dorim să fim măguliți? Vrem să auzim: „Pace” când în realitate necazul bate la ușă din pricina amăgirii în plasa căreia am căzut?

Putem analiza lucrurile în lumina Scripturii? Ce e de preferat: protecția pe termen lung, prin supunerea față de întreg sfatul cuvântului lui Dumnezeu, sau binecuvântarea superficială, pe termen scurt, în vreme ce ne paște disciplinarea sau judecata iminentă?

ACȚIONAȚI

Mulți oameni care se declară creștini vor doar să audă cuvinte care să îi facă să se simtă bine, iar din pricina poftei și a fricii de oameni, numeroși slujitori sunt gata să spună doar cuvinte de încurajare celor din congregația lor. În aceste cazuri, toate cuvintele dulci rostite de ei sună minunat, însă lasă de dorit și îi vor duce pe o cale nedorită atât pe lideri, cât și pe cei conduși de ei.

Avem nevoie să auzim adevărul, chiar dacă acesta doare la început. Oricât de dureros ar fi să ne fie spus, el este mult mai puțin neplăcut decât dificultățile spre care ne îndreptăm când trăim în mrejele amăgirii.

Voi puteți fi oameni care caută adevărul.

Începeți cerându-I lui Dumnezeu să vă spună adevărul despre viața voastră, invitându-L să vă descopere orice domeniu în care ați fost amăgiți fără știrea voastră. Notați adevărurile pe care vi le spune, ca să puteți medita asupra lor în zilele și săptămânile următoare. Rugați-L apoi pe Dumnezeu să vă întărească să spuneți și voi adevărul, chiar dacă nu vă veți bucura de popularitate rostindu-l și nici nu veți fi incluși în categoria celor care adoptă corectitudinea politică. Nu e nevoie să mergeți să iscați luptele, dar puteți spune, ca și Mica: „Viu este Domnul că voi vesti doar ce va spune Dumnezeuul meu!”

O IMITAȚIE A LUI ISUS

Vă întrebați cumva: „*O imitație a lui Isus... despre ce o fi vorba?*” Capitolul acesta conține un subtil element cheie care îi atrage pe credincioși spre idolatrie. Analizarea acestui subiect ne va ajuta să dezlegăm misterul și să înțelegem de ce atât de mulți dintre creștinii de astăzi cad pradă cu ușurință kryptonitei spirituală, care ne răpește puterea, ca biserică și ca indivizi deopotrivă.

Aduși la Mine

După cum am menționat deja, ieșirea poporului Israel din Egipt reprezintă un simbol al mântuirii noastre, al ieșirii noastre din lume. Moise i-a condus pe israeliți la Sinai, locul unde el Îl întâlnise pe Domnul în rugul aprins. Moise a vrut ca poporul lui să aibă parte de o întâlnire asemănătoare. De ce să-i fi condus direct în Țara Promisă înainte să li-L prezinte pe Autorul promisiunilor? Odată ajunși la Sinai, textul Scripturii spune astfel:

Moise s-a suit la Dumnezeu. Și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel: «Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și *v-am adus aici, la Mine.*»” (Exod 19:3-4)

Priviți la cuvintele Domnului: „V-am adus la Mine.” Această declarație rezumă motivația divină din spatele mântuirii noastre din mijlocul lumii. Dumnezeu v-a adus la Mine. El vă dorește, tânjește după părtașia cu voi și vrea să aveți o relație Tată-fiu.

Vă închipuiți cât de entuziasmat a fost Dumnezeu să întâlnească acest popor care fusese înrobit timp de sute de ani? Țin minte perioadele când Lisa a fost însărcinată cu fiecare dintre cei patru băieți ai noștri. De-abia așteptam să se nască. Am avut de așteptat timp de nouă luni lungi. Voiam să îi țin în brațe, să îi văd crescând, să le aud glasul, să le cunosc personalitatea și să dezvolt cu ei o relație de tată-fiu. Mai simplu spus, tânjeam după ei.

Aceasta a fost atitudinea lui Dumnezeu, doar că El a avut de așteptat mai mult de nouă luni!

Poporul trebuia să facă anumite pregătiri în vederea unei întâlniri reușite. Dumnezeu a zis: „Pregătește poporul pentru sosirea Mea. Sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele. Să fie gata a treia zi, căci atunci Domnul Se va coborî pe Muntele Sinai, în fața întregului popor” (Exod 19:10-11, NLT).

Dumnezeu spunea poporului Său: „Tânjesc după voi, dar ca să avem o întâlnire veritabilă, trebuie să spălați întâi mizeria Egiptului de pe veșmintele voastre. Eu sunt Tatăl vostru, dar sunt totodată un Dumnezeu sfânt și nu voi avea o relație superficială cu voi.”

Este cu neputință să avem o relație profundă și plină de semnificație cu niște persoane egoiste. Dumnezeu S-a dat pe Sine pe deplin nouă; El nu acceptă ca noi să ne purtăm la fel ca lumea, folosindu-i pe cei cu care avem relații doar pentru a ne satisface dorințele sau eul propriu.

La Sinai, au trecut două zile și la începutul celei de-a treia, Domnul a coborât să Se prezinte. În clipele acelea, poporul s-a dat înapoi, tremurând de frică. Israelii i-au spus lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu ca să nu murim” (Exod 20:19).

Moise a fost tulburat. Cum se puteau da înapoi, îndepărtându-se de Cel care îi salvase din robie? Cum puteau oare să nu-și dorească să audă glasul Creatorului lor? Dar vă puteți închipui dezamăgirea lui Dumnezeu? El tânjise după momentul acela. Fusese cuprins de dorul de a-i cunoaște așa cum ajunsese să îl cunoască pe Moise. Însă ei au respins prezența Lui.

Nu-mi pot imagina cum m-aș simți eu dacă unul dintre fiii mei mi-ar spune: „Tată, nu vreau să îmi vorbești direct. Vreau doar să aud mesajele tale transmise prin unul dintre frații mei.” Ce tulburător!

Instituirea preoției

Dumnezeu a hotărât instituirea unei preoții, din moment ce poporul nu voia să interacționeze direct cu El. Un preot este o persoană care vorbește cu Dumnezeu în numele poporului. Evreii aveau deja un profet, pe Moise, care le vorbea din partea Domnului. Însă Dumnezeu a trebuit să instituie o preoție pentru a păstra numeroasele relații de părtășie cu cei ce alcătuiau poporul.

Apoi Dumnezeu a spus: „Du-te, coboară-te și suie-te apoi iarăși cu Aaron” (Exod 19:24). Aaron avea să devină primul preot al lui Dumnezeu, însă nu acesta a fost planul inițial al Domnului. El dorise la început ca toți israeliții să fie preoți. Când au sosit la Muntele Sinai, El le-a spus: „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.» Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel.” (Exod 19:6). Dumnezeu a vrut ca toți membrii poporului Israel să aibă abilitatea de a comunica cu El.

Dumnezeu i-a cerut lui Moise să îl aducă pe Aaron cu el, pe munte. Nu avem însă nicio consemnare în Scriptură cum că Aaron ar fi ajuns acolo. Nu știm din ce pricini, îl găsim tot jos, în tabără, în mijlocul poporului, în vreme ce Moise ajunge sus, pe munte, unde rămâne timp de patruzeci de zile și patruzeci de noți. De ce nu s-a dus Aaron? Se simțea mai în largul lui în prezența oamenilor decât în cea a lui Dumnezeu? Se temea să rămână singur cu Dumnezeu? Nu cunoaștem răspunsul, dar știm că ceea ce avea să facă Aaron e de-a dreptul cutremurător.

O imitație a lui Yahwe

Poporul, văzând că Moise zăbovește să se coboare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron. (Exod 32:1)

Ce se petrecea oare? În primul rând, israeliții aveau dorințe cu privire la ceea ce voiau să se întâmple și aveau nevoie de un om al lui Dumnezeu care să îi ajute. În al doilea rând, Aaron avea un dar al cârmuirii, iar un astfel de dar atrage oamenii. Aspectul acesta este unul important, fiindcă oamenii sunt atrași spre un lider puternic, fie că acesta este sau nu ascultător de Dumnezeu. Simplul fapt că un lider atrage în jurul lui un număr însemnat

de oameni nu înseamnă neapărat că el este pe aceeași lungime de undă cu Dumnezeu. Ascultați ce îi spun oamenii lui Aaron:

Haide! Fă-ne niște dumnezei care să meargă înaintea noastră; *cât despre* Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a ales de el. (Exod 32:1, NKJV)

Observați mai întâi că poporul nu a spus: „Cât despre Dumnezeu, nu știm ce s-a ales de El.” Aspectul acesta este unul important, pe care îl vom discuta îndată.

În al doilea rând, observați că israeliții au zis: „Fă-ne niște dumnezei”. Cuvântul ebraic pentru *dumnezei* este *elohiym*. Termenul acesta se întâlnește de peste două mii șase sute de ori în Vechiul Testament. În peste două mii două sute cincizeci dintre cazuri, el se referă la Dumnezeul cel Atotputernic. De exemplu, cuvântul apare de treizeci și două de ori numai în primul capitol din Geneza. Cel dintâi verset din Scriptură spune: „La început *elohiym* a făcut cerurile și pământul”

Alt exemplu se găsește în Deuteronom 13:4: „Voi să mergeți după Domnul (*Yahwe*), Dumnezeul (*elohiym*) vostru, și de El să vă temeți; poruncile Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-I sluiți și de El să vă alipiți.” Puteți vedea în Scriptură că se folosește întâi numele Domnului, cel de „Yahwe”, după care El este identificat drept *elohiym* al nostru. El este Dumnezeu, autoritatea absolută și sursa supremă.

Cu toate acestea, termenul *elohiym* este folosit de peste două sute cincizeci de ori în Vechiul Testament pentru a desemna un dumnezeu fals, cum era Dagon (1 Samuel 5:7) sau Baal (1 Împărați 18:21). De aceea trebuie să citim întotdeauna acest cuvânt în context pentru a ne da seama despre cine se vorbește.

Aaron răspunde solicitării poporului cerând aurul din care le erau făcuți cerceii. Topește aurul și făurește apoi vițelul cel abominabil. Odată terminat, poporul a zis: „Israele, iată [acesta este] *dumnezeul* tău care te-a scos din țara Egiptului!” (Exod 32:4). Cuvântul evreiesc pentru dumnezeu este iarăși cel de *elohiym*. Însă începem să ne dăm seama despre cine vorbeau israeliții aici, citind cuvintele lor: „care te-a scos din țara Egiptului”. Ei știau cine îi scosese din Egipt, nu erau încuiați. Indiciul descoperit în expresia citată anterior ne este confirmat și în versetul următor:

Când Aaron l-a văzut, a zidit un altar înaintea lui și a strigat:
„Mâine este o sărbătoare în cinstea Domnului!” (Exod 32:5,
NKJV)

Cuvântul „Domnul” din versetul acesta este *Yahwe*. Aplicația Complete Word Study Bible spune următoarele:

„Cuvântul se referă la numele propriu al Dumnezeuului lui Israel, îndeosebi la numele cu care i S-a revelat El lui Moise (Exod 6:2, 3). În mod tradițional, acest nume divin nu se pronunța, mai cu seamă din respect față de caracterul lui sacru. Până în epoca Renașterii, era scris fără vocale în textul ebraic al Vechiului Testament, fiind redat în forma YHWH.”

Cuvântul acesta, cu excepția referinței de față, nu este folosit niciodată în Scriptură pentru a desemna un zeu fals. Nu încapă nicio îndoială cu privire la ce se petrecea acolo. Deși este greu de crezut, Aaron și poporul au privit vițelul și l-au numit *Yahwe*. Ei nu au numit vițelul Baal, Dagon, Astarteea, Ra, Neftis, nici nu i-au dat numele altei zeități egiptene. Ei nu spuneau: „Iată-l pe Ra, cel care ne-a scos din Egipt.”

Amintiți-vă că ei spusese: „Nu știm ce s-a ales de Moise.” Ei nu au zis: „Nu știm ce s-a ales de Dumnezeu.” Israeliții nu tăgăduiau existența lui *Yahwe* sau implicarea Lui în viața lor. Ei continuau să Îl recunoască drept Iehova (sau *Yahwe*) care îi salvase, îi izbăvise, îi vindecase și le purtase de grijă. Ei doar i-au schimbat adevărata imagine în una accesibilă lor, a unui *Yahwe* care avea să le dea ce doreau.

Iată cum ar arăta un exemplu contemporan al celor petrecute atunci: eu și Lisa călătorim mult și avem o echipă excelentă cu care lucrăm în organizația noastră, Messenger International. Ceea ce urmează să scriu este un caz strict ipotetic, fiindcă membrii echipei noastre nu ar face niciodată așa ceva. Să zicem că noi, ca lideri, ținem la câteva principii operaționale și culturale pe care le subliniem mereu, fiindcă sunt importante pentru noi. Iată câteva dintre ele: cerem echipei noastre să obțină o productivitate de nouă ore în opt ore de muncă. Vrem un mediu de lucru plăcut, dorim ca totul să fie făcut cu excelență, vrem ca fiecare persoană, partener sau lider care ne contactează să fie iubit și slujit, pretindem ca toți membrii echipei

să depună zilnic și săptămânal un anumit volum de muncă și lista continuă. Este responsabilitatea directorului nostru executiv, căruia îi voi da numele fictiv de Tim, să se asigure că standardele operaționale și culturale pe care le pretindem sunt respectate.

Să zicem că Lisa și cu mine suntem plecați într-o călătorie, dar nu lipsim doar noi de acasă, ci și directorul executiv. Următorul în ierarhie este directorul economic, Jordan (alt nume fictiv). Odată ce Tim pleacă, Jordan adună echipa și anunță: „Hei, oameni buni, John și Lisa vor să ne bucurăm de o atmosferă amuzantă. Haideti să angajăm un DJ, să instalăm aici un ring de dans, cu lumini și fum, iar apoi să încingem o petrecere pentru următoarele câteva zile.”

În tot răstimpul cât se desfășoară petrecerea, echipa „mărturisește” că face întocmai ce i-am cerut. Membrii ei recunosc în mod repetat standardele noastre, spunând: „Aceasta este dorința lui John și a Lisei; ei vor să avem un mediu de lucru plăcut.” Apoi unul dintre membrii echipei strigă: „Hei, e John la telefon! I-am spus despre petrecere și e foarte mulțumit de noi.” Desigur că aceasta ar fi o minciună, fiindcă, dacă eram eu la telefon și dacă știam ce se petrecea, aș fi fost foarte supărat pe echipa mea.

Să zicem că directorul executiv se întoarce la birou înaintea noastră. Și el ar fi foarte supărat, ar opri muzica, ar returna sistemul de lumini și de fum firmei de unde a fost adus, după care ar muștrului zdravăn echipa: „Nu așa ceva vor John și Lisa”, le-ar spune el. „Voi ați denaturat imaginea lor!” După aceea, i-ar concedia pe cei care au fost capul răutăților, care au creat cultura aceea contrafăcută.

Priviți acum care a fost purtarea poporului Israel după plămădirea acestui „*Yahwe*” pe înțelesul lor:

A doua zi s-au sculat dis de dimineață și au adus arderi de tot și jertfe de mulțumire. Poporul a șezut de a mâncat și a băut; apoi s-au sculat să joace. (Exod 32:6).

Aceasta era o zi de sărbătoare în cinstea lui *Yahwe*. Mai marii și poporul aduc jertfe, după care își dau frâu liber imaginației. S-au convins pe ei înșiși că *Yahwe* al lor nu avea nimic împotriva acestei purtări sau că era mulțumit de ea. Ei cred că El nu e deranjat de îmbuibarea, distracția și benchetuirea lor (care ne putem închipui că includea și imoralitatea

sexuală). Au considerat că o purtare care, în realitate, nu Îi e câtuși de puțin plăcută lui Dumnezeu (*Yahwe*) era acceptabilă în ochii Lui.

Israelii au căzut astfel în plasa celei mai amăgitoare forme de idolatrie. Și-au creat o imitație a lui *Yahwe*, una care diferea de adevăratul Dumnezeu. Ea le dădea voie să trăiască după bunul plac, având în continuare aprobarea Lui. Starea lor nu diferea cu mai nimic de cea a popoarelor păgâne care refuzau să se închine (să Îi dea ascultare) lui Dumnezeu. Pavel spune iarăși: „Au început să aibă idei nesăbuite despre cine este Dumnezeu” (Romani 1:21, NLT). Singura diferență este că popoarele păgâne își numeau zeii Dagon, Baal, Hapi, Amit, Sopdu sau altfel, în vreme ce Israelul își numea divinitatea *Yahwe*.

Dumnezeu îi spune apoi directorului executiv, Moise: „Repede! Coboară de pe munte! Poporul tău pe care l-ai adus din țara Egiptului s-a stricat. Cât de curând s-au abătut de la felul în care le poruncisem Eu să trăiască!” (Exod 32:7-8, NLT)

Moise s-a întors și a urmat după aceea momentul tragerii la socoteală, mai întâi a lui Aaron, cel care rămăsese răspunzător de ceea ce se petecea în tabără, apoi a căpeteniilor și în cele din urmă a poporului. Iată ce spune textul biblic: „Moise a văzut că poporul era fără frâu, căci Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmașilor săi; s-a așezat la ușa taberei și a zis: «Cine este pentru Domnul să vină la mine!»” (Exod 32:25-26). Israelii, ca și noi, nu erau de partea Domnului prin simplul fapt că Îi rosteau Numele sau că Îi cântau cântece. Noi alegem să fim de partea Lui alegând să trăim potrivit poruncilor Sale.

Aceasta ne aduce în fața câtorva întrebări foarte importante:

În epoca noastră, am creat cumva un „Isus” care să ne dea orice doresc poftele noastre greșite?

Recunoaștem faptul că El Și-a vărsat sângele pentru noi, ne-a mântuit și ne-a izbăvit din lume?

Cântăm cântece lui Dumnezeu și despre El, precum și despre faptul că ne-a deschis cerul, când adevărul este că „Isus al nostru” nu este Cel așezat la dreapta Tatălui?

Am creat cumva o imitație a lui Isus?

Sunt amăgiți mulți oameni din biserică, așa cum au fost și israelii care ieșiseră din Egipt?

Și o ultimă întrebare: cine sunt directorii executivi, de felul lui Moise, care vor coborî de pe muntele lui Dumnezeu și îi vor confrunta cu o inimă plină de foc și dragoste pe cei căzuți în capcana amăgirii?

Dacă ei nu se ridică, amăgirea noastră va spori cu și mai multă putere. Iar kryptonita va continua să ne exploateze slăbiciunea, ducându-ne chiar la moarte.

ACTIONAȚI

În lumea vestică este ușor să ne declarăm credința în Isus. Cu toate acestea, o mare parte a Occidentului este dezamăgită de creștinism, fiindcă este mică diferența dintre acesta și lume. Creștinii proclamă Numele lui Isus și apoi afirmă că Îl onorează pe Dumnezeu în timp ce trăiesc o viață păcătoasă pe care este limpede că El o condamnă. După cum spunea Moise când a chemat poporul Israel să dea socoteală: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” E vremea ca adevărații creștini să se ridice și să își cheme frații și surorile să trăiască în adevăr. Hotărârea de a-L urma pe Isus ne costă totul. Viața noastră nu ne aparține. Voia noastră este supusă lui Dumnezeu; altminteri, El nu este cu adevărat Domnul nostru. Credința noastră este că El Se va îngriji de toate nevoile noastre. Aceasta este chemarea creștinismului: da, veniți și fiți mântuiți, dar apoi trebuie să muriți față de vechiul vostru eu și să deveniți oameni noi.

Meditați la adevărata chemare a creștinismului. Notați-vă dacă mesajul de mai sus este identic sau diferit de învățătura pe care ați primit-o până acum. Găsiți apoi o persoană din familia sau din biserica voastră cu care să stați de vorbă pe această temă. Împărtășiți-i adevărul acesta.

PUNCTUL DE PORNIRE

Este evident că, atunci când Moise a coborât de pe muntele Domnului, poporul Israel se găsea în mrejele idolatriei, deși încă recunoștea că *Yahwe* era Cel care îl salvase și îl eliberase din Egipt. După cum am văzut, idolatria își are rădăcina în neascultarea față de ceea ce Dumnezeu ne-a revelat în mod lămurit. Dacă Îl mărturisim pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al nostru, dar suntem în mod vădit neascultători față de autoritatea Lui, aceasta devine forma cea mai amăgitoare de idolatrie.

Să ne întoarcem la exemplul ipotetic al echipei organizației noastre, Messenger International. Odată ce directorul nostru executiv, Tim, se întoarce la birou și vede dezordinea distracției în toi, se înfurie pe directorul economic, Jordan. Însă acesta îi spune lui Tim: „Dar noi facem exact ce ne-au cerut John și Lisa! Am creat un mediu de muncă plăcut!”

Cum ar răspunde Tim? „Da, John și Lisa vor un mediu plăcut, dar cum rămâne cu toate celelalte directive pe care ni le-au dat? Cu cele opt ore de muncă în care se atinge eficiența a nouă ore de lucru, cu disponibilitatea pentru orice persoană care ne contactează, cu realizarea volumului zilnic de muncă și cu toate celelalte? Ați izolat și v-ați concentrat asupra unui singur aspect al celor cerute și ați neglijat toate celelalte instrucțiuni.”

Am procedat și noi în mod asemănător în Biserica zilelor noastre? Înclin să cred că noi am găsit în Noul Testament anumite instrucțiuni care ni se par atrăgătoare. Am proclamat faptul că suntem mântuiți prin har, prin credință, și că nu putem câștiga prin merite proprii harul acesta, fiindcă el este favoarea pe care ne-o face Dumnezeu. Am pus accentul pe dragostea față de semenii, pe slujirea reciprocă, pe savurarea vieții, pe cântarea de cântece noi de laudă și închinare, pe relevanța în societate, pe prestarea unei conduceri bune și pe crearea unei comunități sănătoase.

Proclamăm cele de mai sus cu multă pasiune. Toate acestea sunt practici bune și își găsesc suportul în Noul Testament.

Dar nu neglijăm oare importanța blândeții, a sfințeniei, a purității sexuale, a abstenenței de la alte păcate, cum ar fi pornografia?

I-am avertizat pe cei pe care îi iubim să fugă de homosexualitate, de curvie, beție, glume proaste, vorbe goale și nesăbuite, neiertare, amărăciune și bârfă? Le-am atras noi atenția asupra multor altor porunci, instrucțiuni și avertismente care se găsesc în Noul Testament?

Ne putem concentra numai asupra anumitor aspecte ale învățării lui Isus care nu intră în conflict cu standardele acceptate de societatea noastră și cu perversiunile ei?

Putem crea un Isus care nu confruntă căile păcătoase ale culturii noastre?

Putem evita să vorbim despre ceea ce El urăște, proclamând în schimb numai cuvintele Lui pe care societatea le socotește admirabile?

Putem lărgi calea și poarta spre viață?

Putem crede că e suficient ca un om să recite câteva cuvinte magice pentru a fi mântuit în mod automat?

Am creat cumva o imitație a lui Isus, una diferită de Cel revelat de întreg Cuvântul Scripturii și ignorăm cu bună știință subiectele provocatoare ale Noului Testament? Pavel face o afirmație pe care nu ar trebui să o ignore niciunul dintre noi:

Declar astăzi că am fost credincios. Dacă cineva va suferi moartea veșnică, nu este din vina mea, căci eu nu m-am dat înapoi de la a vă *vesti tot* ce vrea Dumnezeu să știți. (Fapte 20:26-27, NLT)

Pavel nu a proclamat doar cuvintele plăcute ale Evangheliei, ci s-a asigurat că *a propovăduit tot* ce dorește Dumnezeu să știm. Nu s-a purtat ca directorul nostru economic din scenariul imaginar prezentat mai sus, care a vorbit echipei noastre doar despre partea relaxantă a dorințelor mele și ale Lisei. În versiunea NKJV, cuvintele lui Pavel sunt redată astfel: „Nu m-am ferit să vă vestesc *întreg sfatul* lui Dumnezeu.” În traducerea *Amplified Classic*, textul sună în felul următor: „Nu m-am dat niciodată înapoi sau nu am ascuns sau nu am evitat să vă vestesc *întreg scopul și planul și sfatul* lui Dumnezeu.”

Dacă evităm să împărtășim învățăturile incomode ale Noului Testament, nu putem spune, aidoma lui Pavel: „Dacă va avea cineva de suferit moartea veșnică, nu este din vina mea.” De fapt, nu s-ar putea oare ca opusul să fie valabil, dacă noi ascundem părți cheie ale adevărului Noului Testament? A stat în puterea noastră să împărtășim tot adevărul, însă noi ne-am ferit să o facem? Am fost preocupați doar ca oamenii aflați în căutarea lui Dumnezeu să revină și la serviciul următor al bisericii, la adunarea sau la întâlnirea următoare a grupului mic?

Acum, când au trecut ani buni de când cultura noastră creștină evită să abordeze unele subiecte importante legate de caracter, prezente în Scriptură, secerăm roadele neglijenței noastre. Din păcate, mulți oameni se află pe o cale greșită. Pot fi date nenumărate exemple în privința aceasta. Unul dintre cele care îmi vin în minte este cel al unei slujitoare foarte influente, o autoare cu un public larg și o vorbitoare populară la conferințele creștine. În anul 2016 a declarat că mariajul ei era încheiat (orice o fi însemnat aceasta). A divorțat de soțul ei și, la ora scrierii acestei cărți, trăiește cu o femeie cu care este și logodită.

Postează cu regularitate vești despre viața ei de cuplu pentru cei care o urmăresc. În una dintre postări, apare o poză în care este sărutată cu pasiune de partenera ei de viață și scrie la comentarii despre modul în care călătoria vieții ei a dus-o spre relația aceasta, care este în întregime una „sfântă”. Nu așa ar descrie-o Scriptura. Inima mea se frânge pentru ea. Iată o „slujitoare a Evangheliei” care chiar crede că este într-o relație corectă cu Dumnezeu și care are dorința de a ajuta, de a sluji și de a iubi oamenii, dar care este cu adevărat amăgită.

Ceea ce e mai îngrijorător sunt nenumăratele comentarii favorabile care exprimă sprijinul, venite din parte sutelor și miilor de oameni care îi urmăresc postările. Comentariile ei spun că ea Îl reprezintă pe Dumnezeu, iar cei ce o urmăresc sunt de acord cu afirmația aceasta. Pe parcursul acestei călătorii, popularitatea ei a sporit, nu a scăzut. Faptul acesta este sfâșietor, dureros, tragic și înspăimântător în același timp.

În altă situație tragică, unul dintre cei mai bine cunoscuți lideri evanghelici din America a anunțat de curând pentru toți cei ce îl urmăresc și pentru biserică în ansamblul ei că ar trebui să acceptăm pe deplin cuplurile de homosexuali ca pe niște ucenici autentici ai lui Isus. El a afirmat că a ajuns la această concluzie după ce a petrecut mult timp împreună cu cupluri de homosexuali și a descoperit că relația lor funcționează întocmai

ca una dintre un soț și o soție. Singurul mod în care se poate ajunge la o asemenea concluzie este eliminând cu bună știință anumite pasaje din Noul Testament și ignorând întreaga narațiune biblică. La fel ca și în cazul lui Aaron și al vițelului de aur, mulțimi de oameni vor ajunge departe de adevăr din pricina anunțului acestui lider.

Este tragică această amăgire. Din pricina unei imitații a lui Isus care a fost dezvoltată în filozofia noastră occidentală de lucrare, adevăratul Mântuitor este tot mai greu de găsit de către cei pierduți. Trebuie să ne întrebăm: „Este acesta adevăratul Isus? Este aceasta dragostea lui Dumnezeu? Dragostea autentică înseamnă numai bunătate, răbdare și a dărui altora?” Toate aceste atribute sunt valide și totodată populare în societatea noastră. Dar putem ignora atunci pur și simplu modul clar în care este definită dragostea în Scriptură: „Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3)?

Ne-am mulțumit doar cu o parte a spuselor Noului Testament pentru a găsi definiția dragostei?

Necesitatea pocăinței

Este această Evanghelie eronată rezultatul absenței pocăinței? Li s-a spus vreodată acelei autoare implicate în slujire, păstorului amintit și multor altora că trebuie să se îndepărteze de păcat ca să Îl urmeze pe Isus? Sau li s-a spus doar să rostească rugăciunea devenită standard pentru noi: „Isuse, vino în viața mea și fă-mă creștin”?

Ascultați cuvintele lui Pavel:

Nu m-am dat niciodată înapoi de la a vă spune ce aveți nevoie să auziți, fie public, fie în case. Am avut un singur mesaj pentru iudei și greci deopotrivă: *necesitatea* pocăinței de păcat, a întoarcerii la Dumnezeu și a credinței în Domnul nostru Isus. (Fapte 20:20-21, NLT)

Un singur mesaj! Primul pas este *necesitatea* pocăinței de păcat! Pentru a deveni un copil al lui Dumnezeu, pocăința este *obligatorie*, nu opțională. Cu toate acestea, deseori ea nu este menționată în explicațiile și în invitația tipică la mântuire.

Cu câțiva ani în urmă, în cea dintâi zi a unei perioade de post, am auzit glasul Duhului Sfânt spunându-mi: „Citește primul capitol din Marcu.” Am citit cu nerăbdare întregul capitol și nu am descoperit nimic nou în el. Duhul Sfânt mi-a zis: „Citește-l încă o dată.” L-am citit, dar tot nimic. Mi-a spus a treia oară aceleași cuvinte, apoi a patra și a cincea oară. Am recitat textul de câteva ori... fără să descopăr nimic neobișnuit. Lucrul acesta s-a repetat de vreo șapte ori. În cele din urmă, în timp ce citeam cu viteza melcului, mi-a sărit în ochi, desprinzându-se parcă din pagină, declarația cu care începe capitolul:

Începutul Evangheliei lui Isus Cristos... (Marcu 1:1)

Următoarele cuvinte constituiau cheia: „...iată, trimit înaintea Ta pe solul Meu, care Îți va pregăti calea.” Solul acesta a fost Ioan Botezătorul. Lucrarea lui a fost una a „botezului pocăinței”. Botez înseamnă scufundare totală, nu parțială. Mesajul lui Ioan, care propovăduia pocăința deplină, constituia începutul sau punctul de pornire al Evangheliei. Nimeni nu poate intra într-o relație veritabilă cu Isus fără să pornească la drum cu o pocăință autentică.

Duhul Sfânt mi-a zis apoi: „Lucrarea lui Ioan se află chiar la începutul fiecăreia dintre Evangheliile. Povestea lui nu se găsește într-o carte a Vechiului Testament, fiindcă mesajul său reprezintă o parte vitală a Evangheliei Noului Testament.”

Apoi Duhul Domnului m-a îndrumat spre cuvintele lui Isus:

Căci toți prorocii și Legea au profetizat până la Ioan. (Matei 11:13, NKJV)

Am sărit de pe scaun și am strigat: „O, așa este!” Isus nu a spus: „Căci toți prorocii și Legea au profetizat până la Mine (până la Isus Cristos).” Nu, fiindcă mesajul pocăinței depline vestit de Ioan este punctul de pornire al Evangheliei Noului Testament. Nu ați intrat într-o relație cu Isus dacă nu v-ați pocăit pe deplin de tiparele păcatului.

Pocăința este ușa de la intrare!

Amintiți-vă povestea lui Justin și a Angelei, și ideea ei ciudată privitoare la căsătorie. Ea nu renunțase niciodată la foștii ei curtezani. Îl iubea

profund pe Justin, el era preferatul ei și își petrecea cu el cea mai mare parte a timpului. Cu toate acestea, ei nu i se spusese niciodată că, pentru a intra într-un legământ de căsătorie cu Justin, era *necesar* să taie legăturile (mentale, emoționale și fizice) cu toți foștii ei iubiți. Această hotărâre ar fi fost *punctul de pornire* sau *începutul* abilității ei de a intra într-un legământ cu Justin.

Angela a fost șocată văzând că el s-a înfuriat auzind despre planurile ei de a ieși în oraș cu Tony. *De ce e atât de supărat?* se întreba ea. *Să fie gelos?* Da, el era foarte gelos, cum era și firesc. Dumnezeu este gelos în relația cu noi și pe bună dreptate. Noi am intrat într-un legământ cu El; cum putem aduce alți pretendenți în această relație?

Să fie o coincidență faptul că primele cuvinte rostite de Ioan în Scriptură sunt: „*Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape*” (Matei 3:2)?

Oare Ioan este singurul care a spus cuvintele acestea? Mesajul lui este izolat, nefiind repetat de alți mesageri ai Noului Testament? Nici pe departe! Primele îndemnuri rostite de Isus au fost:

Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape. (Matei 4:17)

Domnul și Împăratul nostru știa că pocăința este pasul necesar și critic pentru ca relația noastră cu Dumnezeu să fie trainică. În mod uimitor, acesta este criteriul folosit de El pentru a hotărî dacă oamenii Îi aparțin sau nu lui Dumnezeu.

Apoi Isus a învinuit orașele în care făcuse atât de multe minuni, pentru că nu s-au *pocăit de păcatele lor* și nu s-au întors la Dumnezeu (vezi Matei 11:20).

Dacă tot ce trebuie să facă un om pentru a fi mântuit este „să se întoarcă la Dumnezeu”, atunci Isus ar fi vorbit numai despre aspectul acesta. Însă, așa cum Angela trebuia să renunțe la vechii ei iubiți pentru a se dărui pe deplin lui Justin, tot așa trebuie să ne pocăim și noi de păcatele noastre pentru a ne dărui lui Isus.

Întâlnim mesajul acesta în repetate rânduri, fiindcă el constituie esența misiunii lui Isus. El declara: „Eu am venit să-i chem... pe cei care știu că sunt păcătoși și care *au nevoie de pocăință*” (Luca 5:32, NLT). Priviți la cuvântul „au nevoie”. Pocăința nu este opțională. Isus a făcut, de asemenea,

afirmația următoare: „Și voi veți pieri la fel dacă nu vă *pocăiți de păcatele voastre* și nu vă întoarceți la Dumnezeu” (Luca 13:3, NLT).

Iată care este adevărul: *nu există întoarcere la Dumnezeu fără pocăință.*

Hai-deți să trecem mai departe și să vedem cum au privit ucenicii propovăduirea Evangheliei. Iată ce au declarat ei când au fost trimiși pentru prima oară singuri în misiune: „Ucenicii au plecat și au spus tuturor celor pe care îi întâlneau *să se pocăiască de păcatele lor* și să se întoarcă la Dumnezeu” (Marcu 6:12, NLT).

Textul folosește cuvintele „tuturor celor pe care îi întâlneau”. Fiindcă nu există mântuire fără pocăință, trebuie să le spuneți tuturor! Până și bogatul care ardea în iad cunoștea importanța pocăinței de păcate:

Bogatul a răspuns: „Nu, părinte Avraame, ci dacă este trimis la ei cineva din morți, atunci se vor *pocăi de păcatele lor* și se vor întoarce la Dumnezeu.” (Luca 16:30, NLT)

Ce s-a întâmplat însă după înviere? S-a schimbat cumva mesajul? În cartea Luca avem consemnată arătarea lui Isus înaintea ucenicilor. El îi muștră pentru împietrirea inimii lor și apoi le deschide mintea să înțeleagă. După aceea citează ce au prevestit prorocii cu privire la El:

Este scris, de asemenea, că mesajul acesta va fi propovăduit în autoritatea Numelui Său tuturor popoarelor, începând din Ierusalim: „Există iertare de păcate pentru *toți cei ce se pocăiesc.*” (Luca 24:47, NLT)

Profeții au prevestit că iertarea putea fi găsită numai în Salvatorul trimis, dacă exista întâi pocăința de păcate, iar apostolul Petru continuă aceeași idee. Ascultați primele cuvinte spuse de el în ziua Cincizecimii oamenilor nerăbdători să afle cum puteau fi mântuiți:

Fiecare dintre voi trebuie *să se pocăiască de păcatele lui*, să se întoarcă la Dumnezeu și să fie botezat în Numele lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre. (Fapte 2:38, NLT)

Vedem din nou că nu există întoarcere la Dumnezeu fără pasul premergător al pocăinței. Ce putem spune însă despre Pavel? A schimbat el mesajul acesta când a vorbit neamurilor? Cătuși de puțin:

Am dat ascultare vedeniei cerești. Am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudeea și la *neamuri*, că toți trebuie să se *pocăiască de păcatele lor* și să se întoarcă la Dumnezeu, dovedind că s-au schimbat prin faptele bune pe care le fac. (Fapte 26:19-20, NLT)

Uitați-vă la cuvintele: „toți trebuie”, nu „ar trebui” sau „ar fi o idee bună”. Nici vorbă, ci Pavel spune: „toți trebuie să se pocăiască de păcatele lor”.

Pavel a arătat că Dumnezeu Însuși a stabilit cerința aceasta pentru toată lumea, fie iudei, fie oameni dintre neamuri, pentru a veni la mântuire:

Dumnezeu a trecut cu vederea neștiința dinainte a oamenilor cu privire la aceste lucruri, dar acum poruncește tuturor oamenilor de pretutindenă să se *pocăiască de păcatele lor* și să se întoarcă la Dumnezeu.” (Fapte 17:30, NLT)

Dacă priviți la învățăturile de bază ale lui Isus Cristos, care credeți că se află în capul listei?

De aceea, să nu mai recapitulăm iarăși și iarăși *învățăturile de bază* ale lui Cristos. Să trecem în schimb mai departe și să ajungem la o cunoaștere matură. De bună seamă că nu mai e nevoie să începem din nou cu importanța fundamentală a *pocăinței de faptele rele* și a credinței în Dumnezeu. (Evrei 6:1, NLT)

Nu am amintit toate referințele din Noul Testament în care apare porunca aceasta, însă am enumerat suficiente dintre ele pentru a arăta importanța pocăinței de păcate. Nu putem avea credință în Domnul Isus Cristos dacă nu ne pocăim mai întâi de neascultarea față de Dumnezeu de care suntem conștienți.

Așadar, nu putem deveni creștini dacă persistăm voit în păcatul pornografiei.

Nu putem deveni credincioși dacă nu încetăm a mai întreține relații sexuale cu prietenul sau cu prietena.

Nu putem deveni creștini dacă refuzăm să întoarcem spatele homosexualității.

Nu putem deveni credincioși dacă refuzăm să mai facem mișmașuri când vine vorba despre achitarea impozitelor.

Nu putem deveni ucenici ai lui Isus dacă nu renunțăm la perversiunea legată de identitatea de gen.

Nu putem deveni creștini dacă refuzăm să lăsăm în urmă neiertarea. Și lista este departe de a fi una exhaustivă.

Dacă insistăm să ne agățăm doar de anumite părți din ceea ce ne poruncește Noul Testament, atunci am creat „o imitație a lui Isus”. Inima ne-a căzut în plasa amăgirii și credința noastră este bazată pe imaginație. Scriptura ne îndeamnă astfel prin Iacov: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22).

Cum vor cunoaște oamenii aflați în căutarea lui Isus adevărurile acestea dacă noi nu le proclamăm? Ca lideri, pornim de la prezumția că își vor da seama singuri? Dacă unicul apel pe care li-l adresăm acestor oameni spune: „Ești departe de Dumnezeu? El te așteaptă să vii acasă. Rostește doar această rugăciune împreună cu mine”, așa arătăm oare că îi iubim cu adevărat?

Dacă aceasta este abordarea noastră, procedăm la fel ca familia Angelei sau ca alții care i-au dat învățături privitoare la căsnicie. Ei au neglijat un aspect important: nu i-au spus că, pentru a se căsători cu Justin, trebuia să se despartă de vechii ei iubiți. Oare presupuseseră că ea își va da seama și singură în cele din urmă? Acum Angela a ajuns confuză și derutată. Iar Justin, cel care o iubește și e cu adevărat consacrat legământului lor, e furios.

Indiferent care ne este audiența, există o singură Evanghelia adevărată, iar ea trebuie prezentată astfel: întâi are loc *pocăința* de toate păcatele cunoscute și apoi întoarcerea la Dumnezeu. Nu există credință adevărată dacă nu a avut loc mai întâi *pocăința*.

Modul contemporan în care este vestită Evanghelia este acela de a-i îndruma pe oamenii aflați în căutarea lui Dumnezeu să creadă și să se roage, pentru ca apoi, la câteva săptămâni, luni sau chiar ani după aceea, să

întoarce spatele păcatelor pe care le cunosc. Dar nu se poate oare să nu mai existe ulterior motivație ca omul să se pocăiască, din moment ce el crede că este deja mântuit?

Angela a regretat că nu i s-a spus adevărul înainte să ia decizia de a se căsători cu Justin. La rândul nostru, noi nu facem decât să contribuim la înmulțirea numărului enoriașilor derutați când nu le spunem adevărul despre ceea ce le cere Scriptura să facă pentru a fi mântuiți.

ACȚIONAȚI

Noul Testament prezintă un mesaj foarte clar: nu există mântuire fără pocăința de păcate. Nu ne putem căsători cu Isus în timp ce păstrăm încă relația cu lumea. Trebuie să muriți față de vechiul vostru mod de viață pentru a începe să-l trăiți pe cel nou.

Dacă aveți oricât de puțină experiență în domeniul comunicării, ați învățat repede că trebuie să comunicați cât se poate de limpede punctele cele mai importante ale mesajului. Altminteri, se prea poate ca publicul să vă înțeleagă greșit, iar obiectivul comunicării voastre să nu fie atins. Dumnezeu cunoaște lucrul acesta. De aceea ne-a arătat foarte clar adevărul acesta: noi trebuie să ne pocăim!

Probabil că deja v-ați pocăit de câteva ori de când ați început să citiți cartea, dar în ce mod consolidează capitolul de față importanța pocăinței? Ce se schimbă în viața voastră acum, când cunoașteți adevărul acesta? Cum schimbă el modul în care interacționați cu lumea, cu cei dragi sau cu cei pierduți? Rugați-L pe Dumnezeu să vă arate o acțiune anume pe care o puteți include în viața voastră ca răspuns față de importanța pocăinței. Ca întotdeauna, notați ce vă spune El, inclusiv planul vostru privitor la felul în care veți transpune în practică acele acțiuni.

POCĂINȚA

În capitolul anterior am auzit în repetate rânduri porunca Scripturii: „Pocăiți-vă de păcatele voastre și întoarceți-vă la Dumnezeu!” Întrucât pocăința nu este opțională, ci *necesară* pentru primirea vieții veșnice, haideți să discutăm subiectul acesta mai amănunțit. Analizând acest adevăr vom descoperi într-un capitol ulterior că, pentru noi, creștinii, *pocăința* este esențială pentru păstrarea părții strânse cu Dumnezeu.

În primul rând, este esențial să înțelegem că pocăința diferă în Noul Testament de cea din Vechiul Testament. Când se pocăiau, oamenii din vremurile Vechiului Testament se îmbrăcau în saci și stăteau în cenușă. Se jeleau, stăteau prosternați la pământ și deseori vărsau lacrimi pentru a-și arăta pocăința. Deseori, aceasta presupunea o manifestare exterioară a regretului și o întoarcere la ascultarea evlavioasă. Vom descoperi că, în Noul Testament, accentul nu cade pe manifestarea exterioară, ci pe ceea ce se petrece în inimă.

Pocăința în Noul Testament

În Noul Testament, substantivul „pocăință” (*metanoia*) și verbul „a se pocăi” (*metanoeo*) se întâlnesc de douăzeci și patru, respectiv de treizeci și patru de ori. Definiția cea mai răspândită și mai larg acceptată a termenului este cea de „schimbare a minții”. Dar, dacă ne oprim la atât, pierdem din vedere forța adevăratei definiții.

Enciclopedia biblică Baker afirmă că pocăința este „literalmente o schimbare a minții, nu cu privire la planurile, intențiile sau crezurile

individuale, ci mai degrabă o schimbare a *întregii personalități*, o trecere de la un mod păcătos de acțiune la Dumnezeu” (sublinierea autorului).

Îmi plac mult cuvintele *întreaga personalitate*. Eu îmi pot schimba gândirea, fără a fi însă pe deplin convins. Folosind cuvintele amintite, cercetătorii Scripturii ne arată că pocăința implică mai mult decât o schimbare a minții sau a intelectului. *Concordanța teologică Lexham* merge mai departe, afirmând că pocăința este „un proces prin care individul își reorientează mintea și voința, îndepărtându-se de păcat și apropiindu-se de Dumnezeu.”

Pocăința implică, fără îndoială, mintea, dar este mai profundă decât atât; ea implică totodată voința și emoțiile noastre. Ea pătrunde până în adâncul inimii noastre, acolo unde suntem ferm convinși, până în străfundul ființei. Isus spune:

Căci *din inimă* ies gândurile rele,uciderea, adulterul, toată imoralitatea sexuală, furtul, minciuna și defăimarea. Iată lucrurile care vă întinează. (Matei 15:19-20, NLT)

Purtarea noastră, fie ea spontană sau izvorâtă din obiceiurile deprinse, își are originea în adâncul ființei noastre. Dacă pentru adevărata pocăință nu ar fi nevoie decât de o schimbare la nivelul intelectului, atunci Isus ne-ar fi spus că aceste tipuri de comportament își au rădăcina în minte. Scriptura declară: „Cum gândește un om în inima lui, așa este el” (Proverbe 23:7). Modul în care percepem viața în adâncul nostru ne dictează acțiunile sau reacțiile, iar acestea ne definesc.

Poate vă spuneți: „Eu nu vreau să fiu definit de purtarea mea.” Sunt de acord cu voi, adevărul acesta nu este unul plăcut, însă nu putem trece cu vederea cuvintele lui Isus: „Îi puteți identifica după roadele lor, adică după felul în care se poartă” (Matei 7:16, NLT). Adevărul este că noi suntem definiți de acțiunile, nu de intențiile noastre.

Cunoașterea acestui fapt ilustrează singură puterea Evangheliei, căci ea conține abilitatea de a schimba aceste gânduri ascunse înăuntrul nostru, ducând ca urmare la schimbarea comportamentului. Pentru ca Evanghelia să își producă într-adevăr efectul asupra noastră, nu este suficient un nou mod de gândire sau o reacție stârnită de sentimente, ci o schimbare

profundă a modului de a percepe lucrurile și a convingerilor, însoțită de o purtare transformată în mod autentic.

Pocăința survine când ne trezim față de adevăr și suntem convinși până în adâncul ființei noastre că filozofia și purtarea noastră sunt contrare voci Creatorului. Conștientizarea sinceră a acestui fapt determină nu doar o schimbare a perspectivei, ci și a dorințelor și a conduitei noastre. Atunci luăm decizia fermă să schimbăm în adâncul ființei noastre ceea ce dorim și iubim împotriva voci lui Dumnezeu, precum și să ne îndepărtăm de aceste lucruri, ba chiar să le urâm. Pocăința înseamnă smerenie autentică, iar smerenia deschide ușa harului nemeritat al lui Dumnezeu, care ne dă puterea să trăim o viață evlavioasă.

Necredinciosul

Pocăința se aplică deopotrivă celui credincios și celui necredincios, dar în moduri ușor diferite. Haideti să ne ocupăm întâi de cel necredincios.

În capitolul anterior am auzit în repetate rânduri din partea lui Ioan Botezătorul, a lui Isus și a ucenicilor Lui cuvintele: „Pocăiți-vă de păcatele voastre și întoarceți-vă la Dumnezeu.” Aceste două porunci sunt strâns legate și interdependente. Cu alte cuvinte, nu o putem avea pe una fără cealaltă, fiindcă cele două sunt ca fețele aceleiași monede. Pocăința biblică înseamnă întoarcerea la Dumnezeu în toate aspectele vieții. Cel care vine cu adevărat la Cristos declară: „Am trăit ca unul care judeca singur ce este mai bine pentru el, însă acum știu că greșeam amarnic. De acum înainte, indiferent ce spune Dumnezeu că este mai bine, eu voi crede și voi accepta cu toată inima, mintea și purtarea mea.”

Un asemenea om decide din toată inima (care include intelectul, emoțiile și voința) să facă voia lui Dumnezeu. Binecuvântarea care însoțește pasul acesta este că el sau ea va continua să audă glasul lui Dumnezeu. Ca să nu uităm, Isus ne spune: „Dacă *vrea* cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu” (Ioan 7:17). Prin pocăință, un necredincios se întoarce de la autoguvernare la supunerea absolută față de Dumnezeu, iar aceasta îi deschide inima să audă vocea Domnului.

Când necredincioșii se pocăiesc cu adevărat, ei se îndepărtează de idolatrie și adoptă o atitudine de supunere și ascultare deplină față de autoritatea lui Dumnezeu. În esență, ei declară: „Nu voi mai primi

gânduri, convingeri, raționamente sau argumente care se înalță pe ele însele deasupra Cuvântului lui Dumnezeu.” Pavel declară cu îndrăzneală:

Noi folosim armele puternice ale lui Dumnezeu, nu arme lumești, pentru a *dărâma* întăriturile judecății omenești și pentru a *distruge* argumentele false. Noi *nimicim* orice obstacol al mândriei care îi împiedică pe oameni să Îl cunoască pe Dumnezeu. Luăm captive gândurile lor răzvrătite și îi învățăm să Îl asculte pe Cristos. (2 Corinteni 10:4-5, NLT)

Armele lui Dumnezeu sunt Cuvântul, înțelepciunea și sfatul Lui. Armele lumești sunt filozofia, cultura, obiceiurile, legile și modul de viață al societății, care sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Poate că vă întrebați: „Lumea are arme?” O, da; iadul a dezlănțuit un asalt neconținut, prin intermediul sistemului lumii noastre, pentru a-i compromite pe creștini și pe necredincioși deopotrivă.

Observați în pasajul din Scriptură citat mai sus termenii „a dărâma” și „a distruge”. Acestea sunt și cuvintele folosite frecvent în Vechiul Testament când oamenii întorceau spatele idolatriei. Poporul Israel dărâma, sfârâma, demola sau distrugea idolii pe care și-i ridicase. (Nu uitați ce făceau ei de fapt: rădăcina idolatriei stă în tiparele păcatului conștientizat care au devenit un obicei, astfel că pe acestea le distrugeau de fapt israeliții, nu doar statuile.)

Acest principiu despre care vorbește Pavel nu este cu nimic diferit. Noi folosim Cuvântul lui Dumnezeu pentru a confrunta aceste gânduri idolatre ale oamenilor care sunt departe de Cristos. În felul acesta, cei ce ne aud se pocăiesc (dărâma și distrug) de toate raționamentele și argumentele lor omenești, de toată neascultarea lor față de autoritatea lui Dumnezeu. În esență, în aceasta stă pocăința omului de păcatul în care a trăit. Făcând astfel, el se întoarce la Dumnezeu și este eliberat.

Deosebirea filozofică

Cele discutate până acum ne conduc la subiectul deosebirilor filozofice uriașe existente în lucrarea creștină contemporană, mai cu seamă în Occident. Un mare număr de lideri au adoptat modul de gândire potrivit

căruia, pentru a-i câștiga pe cei pierduți, trebuie să ne concentrăm mesajele asupra aspectelor Evangheliei care nu îi confruntă cu starea lor. Cu alte cuvinte, rămâneți pozitivi și feriviți-vă să identificați păcatele care necesită pocăință. Adoptând această abordare, am devenit fără să ne dăm seama sau cu bună știință aidoma unui agent de vânzări care caută să îl convingă pe client de avantajele mărfii, evitând să îi spună care e reversul. Din păcate, acest mod de gândire a devenit aproape standardul în materia metodelor de evanghelizare a celor pierduți.

Această filozofie greșită de lucrare pare a conține două beneficii. În primul rând, eliminăm orice ocazie de a-i ciomăgi pe oameni. Legalismului îi lipsește compasiunea și se concentrează mai mult asupra literei legii, din pricina dorinței unora de a avea dreptate, de a controla purtarea altora și de a li se recunoaște autoritatea. Din cauza durității lui, legalismul lasă în urmă suflete rănite care nu au unde să Îl mai caute pe Dumnezeu, din moment ce individul sau instituția care Îl reprezintă pe El au fost cei care l-au lovit. S-ar putea ca legalismul să fie principalul motiv pentru care oamenii se îndepărtează de o relație adevărată cu Dumnezeu.

Isus identifică urmările „slujirii” legaliste: „Voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre” (Matei 23:13).

Așadar, dorința noastră de a elimina legalismul este justă, însă nu putem balansa pendulul până în cealaltă extremă. Ar trebui să evităm adevărata slujire nou testamentară de teamă să nu alunecăm înapoi spre ceea ce i-a rănit pe oameni cândva? Ne ferim să confruntăm păcatul și să chemăm oamenii la pocăință pentru a evita orice posibilă asemănare cu legalismul? Aruncăm bebelușul odată cu apa murdară din covată?

Trebuie să abordăm aceste întrebări, pentru că ceea ce a devenit acum norma în sfera evanghelizării nu mai este în conformitate cu Scriptura. Cum putem oferi mântuire fără pocăință, dacă Biblia arată limpede că pocăința este *necesară*? Și sunt cu adevărat mântuiți cei la care ajungem cu o Evanghelie atât de trunchiată?

Al doilea „beneficiu” al lăsării pocăinței deoparte este că putem câștiga convertiți cu mai multă ușurință și putem clădi astfel o lucrare, o biserică sau un grup mai mare. Dar am uitat oare că majoritatea l-a urmat pe Aaron în greșeala lui? Mărimea numărului celor care ne urmează nu stabilește dacă starea noastră este sau nu în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Adevărul, nu cifrele, este factorul determinant.

Am uitat care e prețul de plătit pentru a-L urma pe Isus? Am trecut cu vederea instrucțiunile Lui repetate de a părăsi păcatul (de a ne lepăda de noi înșine) și de a ne lua crucea (fiind întru totul gata să Îi dăm ascultare)?

Dacă noi nu confruntăm păcatul în care trăiește omul, persoana care Îl primește pe Isus va continua să își ducă viața potrivit standardelor stabilite de societate, nu de Cuvântul lui Dumnezeu. În societatea noastră, este perfect normal să trăim și să ne culcăm cu persoana pe care o iubim, dar cu care nu suntem căsătoriți, să practicăm homosexualitatea până în punctul în care aceasta a ajuns să fie incorect etichetată drept *căsătorie*, să bem în exces, să ne drogăm cu marijuana și cu alte stupefiante, să ne distrăm urmărind programe sau filme obscene, indecente și destrăbălate, iar lista mea e departe de a fi completă. Cu toate acestea, comportamentele amintite mai sus contravin flagrant poruncilor Noului Testament.

Standardele cerului

Dar chiar există porunci în Noul Testament? O, da; de fapt, pe paginile lui întâlnim peste cinci sute de porunci de a ne feri de diferite gânduri sau comportamente. Apostolul Pavel, omul care a primit cea mai mare revelație a harului divin, scrie: „Tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 7:19).

De exemplu, Dumnezeu arată lămurit că relațiile sexuale în afara căsătoriei nu sunt doar interzise, ci vor fi și judecate. În pasajul următor nu citim simple cuvinte goale:

Fiți siguri de aceasta: niciun om care practică viciile sexuale sau necurăția la nivelul gândului sau al faptei... nu va avea parte de moștenire în Împărăția lui Cristos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă amăgească și să nu vă înșele cu scuze goale și cu argumente fără temeii [pentru aceste păcate], căci prin lucrurile acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii răzvrătirii și ai neascultării. (Efeseni 5:5-6, AMPC)

Iată ce citim în altă parte:

Căci Dumnezeu îi va judeca fără îndoială pe oamenii imorali și pe cei ce comit adulter. (Evrei 13:4, NLT)

Cuvintele pe care tocmai le-am citit nu abordează doar subiectul relațiilor sexuale din afara căsătoriei, ci aici sunt incluse, cu siguranță, pornografia sau alte necurății sexuale. Cum vor ști oamenii aflați în căutarea lui Dumnezeu aceste lucruri dacă noi ne ferim să li le spunem? Îi iubim cu adevărat pe cei pe care vrem să îi câștigăm dacă le ascundem aceste adevăruri?

Dumnezeu spune foarte clar că oamenii care practică adulterul, homosexualitatea, furtul, beția (aici se include și folosirea drogurilor) și alte comportamente acceptabile astăzi din punct de vedere social pentru mulți, nu vor moșteni Împărăția Lui:

Nu știți că cei ce fac răul nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați singuri. Cei ce se complac în păcate sexuale, cei ce se închină la idoli, care săvârșesc adulter, bărbații care practică prostituția sau homosexualitatea, hoții, cei lacomi, bețivi, oamenii samavolnici sau cei care îi înșală pe alții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. (1 Corinteni 6:9-10, NLT)

Legalistii au făcut mult rău prin lipsa lor de dragoste autentică și de compasiune. Au folosit cuvintele Noului Testament, însoțite de propriile convingeri și reguli, ca instrumente cu ajutorul cărora să îi facă pe oameni să se conformeze purtării aprobate de ei. Dar oare nu am reacționat față de ei până în punctul în care ne-am îndepărtat cu totul de proclamarea poruncilor lui Isus, fie că vin direct din gura Lui, fie din scrierile apostolilor Săi?

Am predicat de curând despre acest pasaj din 1 Corinteni într-o biserică mare, foarte cunoscută. După ce am vorbit la primele dintre cele câteva servicii, păstorul mi-a spus să nu mai pomenesc subiectul homosexualității în cadrul serviciilor care mai rămăseseră. În mod ironic, tot atunci, o polițistă care fusese implicată peste de douăzeci de ani într-o relație lesbiană, a venit la standul nostru cu resurse având ochii în lacrimi și a zis: „Am nevoie de cartea din care ne-a împărtășit predicatorul astăseară, *Bine sau dumnezeiesc?* John chiar mi-a vorbit astăzi.”

Cum va fi cunoscut standardul cerului dacă noi mergem înainte cu filozofia actuală de lucrare? Gândiți-vă la mesajul lui Ioan Botezătorul. Învățătura lui confrunta păcatele care dominau societatea vremii lui. Le-a spus celor care strângeau bogății să dea și celor săraci, celor care furau să nu mai fure, celor care îi intimidau pe alții să înceteze să o mai facă, iar lucrătorilor să fie mulțumiți cu plata lor (vezi Luca 3:10-14). Oamenii veneau cale lungă până în pustie să îl audă, fiindcă tânjeau după adevăr. Când auzeau ce avea el de spus, ei răspundeau mesajului și își mărturiseau păcatele. Nu erau cu nimic diferiți de polițista care a venit după acel serviciu la noi și care nu era conștientă de consecințele grave ale alegerilor pe care le făcuse cu privire la modul ei de viață.

Ioan Botezătorul i-a spus public lui Irod, regele Iudeii, că se făcea vinovat de încălcarea Cuvântului lui Dumnezeu prin faptul că trăia cu soția fratelui său, iar mai târziu Ioan și-a pierdut capul, fiind executat, fiindcă a spus adevărul acesta. Ioan nu căuta să fie pe plac influentului cârmuitor, dar și-a câștigat respectul prin poziția lui. Dacă Ioan ar fi evitat confruntarea publică a păcatului lui Irod, ar fi trăit mai mult. Însă gândiți-vă la rezultatul pe care l-a obținut astfel pe termen lung: mai târziu, Isus l-a onorat în fața unei mari mulțimi (vezi Matei 11:7-15) și putem doar să ne închipuim răsplătirile veșnice pe care le va primi Ioan în ziua judecății. El a fost credincios proclamării standardului creștin, de dragul celor pierduți.

Pavel i-a călcat pe urme, scriind și predicând aceleași lucruri. Mesajul lui pentru cei pierduți a fost clar: „*toți trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să se întoarcă la Dumnezeu, dovedind că s-au schimbat prin faptele bune pe care le fac.* (Fapte 26:20, NLT). El i-a poruncit lui Timotei: „*Ca predicator al Cuvântului, tu trebuie să le arăți oamenilor în ce fel greșesc*” (2 Timotei 4:2, AMPC). Pavel i-a spus altui slujitor să mustre cu toată autoritatea (vezi Tit 2:15).

Pavel nu a lăsat loc de compromisuri. Într-o împrejurare, a avut ocazia uimitoare de a predica Evanghelia unui lider bogat și influent, de talie națională, pe nume Felix, și soției acestuia, Drusilla. Mesajul marelui apostol nu a fost unul înălțător, lipsit de confruntări. Iată ce spune Scriptura:

...a chemat pe Pavel și l-a ascultat despre credința în Cristos Isus. Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: „De astă-dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.” (Fapte 24:24-25)

Traducerea AMPC este și mai clară: „Dar, în timp ce a continuat să vorbească despre neprihănire, despre curăția vieții (despre stăpânirea poftelor) și despre judecata viitoare, Felix s-a tulburat și s-a îngrozit și i-a zis: «Pleacă.»”

Atunci când citim relatarea în întregime, descoperim că Felix a trimis după Pavel fiindcă voia să audă despre Dumnezeu și despre viața de apoi. Este limpede că acest dregător voia o relație cu Creatorul. L-am putea compara cu un om interesat de Dumnezeu, cu un musafir nemântuit care ne vizitează biserica. Predicarea lui Pavel a confruntat în mod vădit păcatele la care Felix nu voia să renunțe, fiindcă omul *s-a îngrozit* și i-a spus apostolului să plece.

Astăzi, am putea compara situația cu cea a unui necredincios influent care pleacă de la una dintre întâlnirile noastre zicând: „Nu mai vin aici. Mesajul ăsta m-a speriat!” De ce s-ar speria omul? Să fie din pricină că nu vrea să renunțe la păcatul confruntat de mesaj?

Dacă Pavel ar fi vorbit în concordanță cu filozofia apuseană contemporană, mesajul adresat de el lui Felix ar fi sunat astfel: „Felix, Dumnezeu te iubește. El L-a trimis pe Isus să moară pentru tine, ca să poți fi salvat. Ai vrea să Îl primești în inima ta? Dacă vrei, repetă după mine rugăciunea aceasta: «Isuse, vino în inima mea și fă-mă copilul lui Dumnezeu.»” Și așa s-ar încheia mesajul.

Dar cuvintele lui Pavel l-au înspăimântat pe Felix. Apostolul știa că Felix nu putea deveni creștin decât dacă se pocăia de păcatele lui. Dacă Pavel ar fi rostit „rugăciunea păcătosului” împreună cu Felix, după ce i-ar fi prezentat un mesaj lipsit de orice confruntare, dregătorul ar fi fost *amăgit*. Ar fi crezut că era născut din nou, dar în realitate ar fi rămas un *idolatra nemântuit*. De fapt, Pavel ar fi făcut astfel loc kryptonitei să se infiltreze în Biserică. Însă apostolul, care era un slujitor credincios al lui Isus Cristos, nu a vrut să aibă nimic de-a face cu așa ceva.

Știi că toate acestea ne vor pune pe gânduri și ne vor face să ne cutremurăm, însă la fel ar trebui să acționăm și noi azi, ca ambasadori ai Evangheliei.

ACȚIONAȚI

Cele mai multe dintre bisericile contemporane au fost înființate prin invitarea oamenilor la a repeta „rugăciunea păcătosului”, ca o simplă recitare care recunoaște jertfa lui Isus pentru păcatele noastre și Îl invită pe El în inima noastră. Gândiți-vă cum ar fi biserica voastră dacă liderii ei ar începe să invite oamenii să se pocăiască de păcatele lor și să se întoarcă la Dumnezeu. Câți credeți că ar mai rămâne?

Idea ar fi destul de puțin plăcută, mai cu seamă pentru liderii bisericilor. Dar, cu toate acestea, imaginați-vă cum ar fi acei oameni care ar rămâne. Prima Mare Trezire s-a remarcat prin felul în care predicatorii trezirii călătoreau prin *biserici* și propovăduiau pocăința, iar cei care auzeau mesajul se țineau de scaune și cădeau de pe bănci, strigând și plângând cu amar lacrimi de pocăință, implorându-L pe Dumnezeu să îi mântuiască. Cei care s-au pocăit și care au numărat mii și mii au fost cei care au schimbat lumea. Orașe întregi s-au întors de la păcat la Dumnezeu.

Predicarea pocăinței ar putea să ne golească bisericile sau, mai probabil, ar putea să le umple. Cereți-I lui Dumnezeu să vă arate potențialul pocăinței și apoi rugați-vă Lui să îl lase să se reverse în viața și în biserica voastră.

CEI TREI ÎMPĂRAȚI

Scrierea acestei cărți a fost inspirată de recitirea a șase cărți din Vechiul Testament.

În ultimii patruzeci de ani, am citit și am studiat cu multe ocazii cărțile Samuel, Împărați și Cronici. Însă de curând am început să mă rog și să le citesc metodic, așa cum nu mai făcusem niciodată înainte. Am rămas uimit când Dumnezeu mi-a deschis ochii să văd ceva ce nu mai observasem până atunci.

Partea care urmează s-ar putea să vi se pară puțin mai academică, ba chiar anostă, dar dacă aș prezenta doar concluzia celor descoperite, s-ar diminua impactul ei în absența trecerii pe scurt în revistă a succesiunii împăraților din Vechiul Testament. Rezumarea vieții lor va scoate la iveală un adevăr plin de putere, care nu este atât de vădit în urma citirii în întregime a celor șase cărți, din pricina tuturor narațiunilor care se împletesc în ele.

Întotdeauna când am citit aceste cărți am pornit de la prezumția că au existat două categorii mari de împărați: cei care au făcut ce este bine înaintea Domnului și cei idolatri. Între timp, mi-am dat seama însă că există de fapt *trei* categorii de împărați.

Adevărul este că niciunul dintre împărații lui Israel nu a făcut ce era bine înaintea Domnului, cu excepția lui Iehu, dar din păcate și acesta s-a îndepărtat de Dumnezeu spre finalul vieții. Să privim, deci, la situația din regatul lui Iuda. Acesta a fost cârmuit de douăzeci de împărați, fără a-i pune la socoteală pe Saul, David și Solomon. Împărații idolatri au fost Roboam, Abia, Ioram, Ahazia, Atalia (împărăteasă), Ahaz, Manase, Amon, Ioahoaz, Ioiachim și Zedechia. Sub conducerea acestor lideri, Iuda a avut de suferit mari dificultăți și atacuri din partea adversarilor, care deseori nu au putut fi biruiți și care au provocat pierderi însemnate poporului.

Au fost apoi împărații care au făcut ce era bine. (David și Solomon au făcut ce era bine, cu toate că Solomon s-a poticnit și el pe cale în ultimii ani de viață). După împărțirea regatului, au urmat Asa, Iosafat, Ioas, Amația, Ozia, Iotam, Ezechia și Iosia. Însă acești opt împărați pot fi împărțiți și ei în două categorii. Prima îi include pe cei care au făcut ce este plăcut înaintea Domnului în viața lor personală, dar care nu au dărâmat înălțimile unde se desfășura închinarea idolatră a poporului pe care îl conduceau.

Spre deosebire de ei, cei din al doilea grup sunt împărații care nu doar au făcut ce este bine înaintea Domnului în viața personală, ci au și dărâmat înălțimile unde se aduceau jertfe idolilor. Succesul poporului a fost considerabil mai însemnat sub cârmuirea acestora decât sub conducerea celor care nu au confruntat problema înălțimilor. Haideți să privim la fiecare dintre ei.

1. David. În timpul domniei lui, în țară nu s-a practicat idolatria. El a încurajat cu feroare poporul să Îl slujească pe Domnul din toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu tot trupul. Nu a pierdut războaie și împărăția lui a devenit foarte prosperă. Ca urmare, fiul lui și-a putut începe domnia de pe o poziție foarte avantajoasă.
2. Solomon. Pentru o bună bucată a domniei lui, Solomon a călcat pe urmele pașilor tatălui său, David. Roadele ascultării lui au fost remarcabile nu doar în propria viață, ci și în cea a poporului condus de el. Iată ce citim în Scriptură: „În timpul vieții lui Solomon, întreg Iuda și Israelul trăiau în pace și siguranță. Și de la Dan, din nord, până la Beer-Șeba, în sud, fiecare familie avea casa și grădina ei” (1 Împărați 4:25, NLT). Gândiți-vă numai: nimeni nu avea nevoie de sprijin din partea serviciilor sociale ale statului, fiindcă națiunea se bucura în întregul ei de prosperitate. Cârmuirea acestui împărat era atât de minunată încât „împărați din toate țările își trimiteau ambasadorii să asculte înțelepciunea lui Solomon” (1 Împărați 4:34, NLT). De fapt, mai târziu citim că „oameni din toate popoarele veneau să îl consulte și să audă înțelepciunea pe care i-o dăduse Dumnezeu” (1 Împărați 10:24, NLT) și că „a izbutit în toate și tot Israelul îl asculta” (1 Cronici 29:23, NLT). Poporul a prosperat într-un mod deosebit: „Împăratul a făcut argintul și aurul tot atât de obișnuite la Ierusalim ca pietrele, și cedrii tot atât de obișnuiți ca sicomorii care cresc în câmpie” (2 Cronici 1:15).

Însă, odată cu trecerea timpului, Solomon s-a dovedit neascultător de Dumnezeu și s-a căsătorit cu multe femei străine. Ele i-au întors inima spre alți dumnezei (spre trăirea cu bună știință în păcat) și, în consecință, Domnul a ridicat împotriva lui dușmani care au pus piedici progresului lui Solomon și au început să facă necazuri împărăției (vezi 1 Împărați 11:14, 23). Rezultatul acestei neascultări voite a fost divizarea regatului, astfel că fiul lui a păstrat doar două seminții și le-a pierdut pe celelalte zece.

De aici înainte îi voi enumera doar pe cârmuitorii lui Iuda:

3. Roboam. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
4. Abia. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
5. Asa. L-a urmat pe Dumnezeu cu ardoare. Nu doar că a făcut ce este bine înaintea Domnului în viața lui personală, ci a și căutat din toate puterile să pună capăt idolatriei în sânul poporului condus de el. I-a alungat pe cei dedați prostituției sacre, bărbați și femei, a îndepărtat toți idoli și a lipsit-o chiar pe bunica lui, Maaca, de poziția de regină mamă, fiindcă ridicase un stâlp Stareței (vezi 1 Împărați 15:11-13). A îndepărtat și altarele străine și sanctuarele păgâne, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat stâlpii închinați Stareței și a dărâmat altarele păgâne și pe cele unde se ardea tămâie din toate orașele din Iuda. În esență, Asa a chemat poporul lui Iuda să se pocăiască de păcatul în care trăia. Le-a poruncit supușilor lui să Îl caute pe Domnul și să Îi păzească legile și poruncile (vezi 2 Cronici 14:2-4).

Cerința lui ca poporul să se îndepărteze de păcat a fost urmată de binecuvântări: „Împărăția a avut pace sub el” (1 Cronici 14:5). În timpul acelor ani de pace, împăratul a putut zidi cetăți întărite în Iuda. Nimeni nu a încercat să pornească război împotriva lui în perioada aceea. Mai târziu, o oaste care număra un milion de soldați i-a atacat pe împăratul Asa și țara lui Iuda, dar Scriptura ne spune că dușmanii „au căzut fără să-și poată scăpa viața, căci au fost nimiciți de Dumnezeu și de oștirea Lui. Asa și poporul lui au făcut o pradă mare” (1 Cronici 14:13). Pe lângă faptul că vrăjmașii au fost învinși, Iuda s-a ales cu multe bogății în urma atacului.

Vedem lămurit binecuvântarea revărsată asupra unui lider care nu doar că L-a ascultat în viața personală pe Dumnezeu și s-a

îndepărtat de păcat, ci care a chemat și poporul pe care îl conducea să facă la fel.

6. Iosafat. Și el a fost un împărat care a făcut ce este bine înaintea Domnului, atât în viața personală, cât și la nivelul conducerii exercitate asupra lui Iuda. Iosafat a chemat poporul să se pocăiască de idolatrie (păcatul în care trăiau iudeii). I-a alungat din țară pe restul celor care practicau prostituția sacră (vezi 1 Împărați 22:46). A îndepărtat altarele păgâne și stâlpii Stareței din Iuda (vezi 2 Cronici 17:6). În al treilea an al domniei lui, și-a trimis căpeteniile să îi învețe pe oameni în cetățile lui Iuda. Mai marii lui au dus cu ei copii ale Legii Domnului și au călătorit prin toate orașele din Iuda, dând învățătură poporului.

Care au fost rezultatele conducerii lui Iosafat? „Groaza Domnului a apucat toate împărățiile țărilor dimprejurul lui Iuda și n-au făcut război împotriva lui Iosafat. Niște filistenii au adus lui Iosafat daruri... Iosafat se ridicase la cea mai înaltă treaptă de mărire.” (2 Cronici 17:10-12). Apoi citim: „Iosafat a avut bogății și slavă din belșug” (2 Cronici 18:1). Când oștirile străine au venit împotriva lui și a lui Iuda, Dumnezeu le-a făcut să se nimicească unele pe altele, iar lui Iuda nu i-a rămas decât să strângă prada de război.

Scriptura ne spune apoi: „Domnul a întărit domnia în mâinile lui Iosafat... Și a avut o mulțime de bogății și slavă. Inima lui s-a întărit din ce în ce mai mult în căile Domnului” (2 Cronici 17:5-6).

Marea lui greșală a fost aceea de a se alia cu familia lui Ahab, care era dedată cu totul idolatriei. Aceasta aproape că i-a adus sfârșitul și a ajuns să îi strice fiul. Un profet pe nume Iehu a venit și l-a confruntat: „Cum de ai ajutat tu pe cel rău și ai iubit pe cei ce urăsc pe Domnul?” (2 Cronici 19:1-2). Cu toate acestea, privind în ansamblu domnia lui, Iosafat și Iuda au propășit mult în urma ascultării acestui împărat, care a inclus, fără îndoială, confruntarea practicii păcătoase a idolatriei.

7. Ioram. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
8. Ahazia. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
9. Atalia (împărăteasă). Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
10. Ioas. Despre el ni se spune, în 2 Cronici 24:2, că „a făcut ce este bine înaintea Domnului.” Însă, în ce privește cârmuirea exercitată

asupra țării, lucrurile stau altfel. Ioas nu a dărâmat înălțimile idolatre. Cu alte cuvinte, nu a chemat poporul să se pocăiască de păcatul în care trăia. În cele din urmă, citim despre el următoarele: „Căpeteniile lui Iuda... l-au convins să le asculte sfatul. Au hotărât să abandoneze templul Domnului... și s-au închinat înaintea stâlpilor Stareței și înaintea idolilor” (2 Cronici 24:17-18, NLT).

Poporul pe care ar fi trebuit să îl influențeze Ioas a ajuns în cele din urmă să îl influențeze pe el; citim în textul Scripturii că, „din pricina acestui păcat, mânia Domnului s-a abătut peste Iuda și peste Ierusalim” (versetul 18, NLT). Un profet a venit la el și i-a spus: „Pentru ce călcați poruncile Domnului? Nu veți propăși” (versetul 20). Apoi, în final, „În primăvara aceluia an... o oaste a arameilor a venit împotriva lui Ioas. ...au omorât toate căpeteniile poporului... au dus prada înapoi la Damasc. ...Arameii au atacat cu o oștire mică. Domnul i-a ajutat să învingă oștirea mult mai numeroasă a lui Iuda... Astfel a fost dusă la îndeplinire judecata împotriva lui Ioas” (versetele 23-24, NLT). Împăratul a fost rănit de aramei, iar apoi asasinat. Domnia lui Iosia este un exemplu în care vedem un lider care nu confruntă păcatul în care trăiește poporul și apoi consecințele inevitabile și teribile ale atitudinii lui.

11. Amația. Despre acest împărat citim: „El a făcut ce este bine înaintea Domnului, dar cu o inimă care nu era în totul dată Lui” (2 Cronici 25:2). „Înălțimile nu le-a stricat; poporul tot mai aducea jertfe și tămâie pe înălțimi” (2 Împărați 14:4). Consecințele nu au fost bune pentru împărăție. Amația a învins Edomul, ispravă de care a fost foarte mândru. Aceasta l-a făcut să îl provoace pe împăratul lui Israel, Ioas, la luptă. Ioas l-a avertizat să nu își facă de lucru cu țara lui. Însă Amația nu l-a ascultat și a fost pus pe fugă și apoi prins de armata lui Israel. După aceea, oștirea învingătoare a făcut o spărtură de patru sute de coți în zidul Ierusalimului și a luat cu ea tot aurul, argintul și toate vasele care se aflau în Casa Domnului. Israelul a pus mâna pe vistieriile casei împăratului și a luat prinși de război. Amația a fost asasinat (vezi 2 Cronici 25:11-28). Vedem din nou că lucrurile nu au mers bine pentru liderul care a început făcând ce era plăcut Domnului, dar care nu a confruntat păcatul în care trăia poporul în timpul domniei lui.

12. Ozia. A făcut ce e plăcut înaintea Domnului și, câtă vreme l-a căutat pe Dumnezeu, Domnul l-a făcut să propășească. A devenit foarte puternic și s-a bucurat de succes. Deși Scriptura nu consemnează nimic despre ce a făcut cu privire la locurile idolatre de închinare, știm că el însuși a murit de lepră din pricina mândriei.
13. Iotam. Nu sunt scrise prea multe despre acest împărat. A făcut ce era plăcut înaintea Domnului, însă poporul a continuat să meargă pe căile lui rele. Din păcate, „înălțimile nu le-a stricat; poporul tot mai aducea jertfe și tămâie pe înălțimi” (2 Împărați 15:35). Consecințele au fost următoarele: „În vremea aceea, Domnul a început să trimită împotriva lui Iuda pe Rețin, împăratul Siriei, și pe Pecah, fiul lui Remalia” (2 Împărați 15:37).
14. Ahaz. Nu a făcut ce era bine înaintea Domnului.
15. Ezechia. Tatăl lui Ezechia, Ahaz, a fost un rege foarte rău. A închis ușile templului și a pus capăt închinării adevărate. Primul lucru pe care l-a făcut Ezechia a fost să redeschidă ușile templului Domnului, să sfințească toate uneltele întinate ale casei Domnului și să repare clădirea. Scriptura spune despre Ezechia: „El a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, întocmai cum făcuse tatăl său, David. A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat Astarteele și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui” (2 Împărați 18:3-4). Apoi a reinstituit sărbătoarea Paștelui. A fost un eveniment de proporții, iar când oamenii au plecat de la Ierusalim, s-au întors „în cetățile lui Iuda și au sfărâmat stâlpii idolești, au tăiat Astarteele și au surpat de tot înălțimile și altarele din tot Iuda și Beniamin și din Efraim și Manase” (2 Cronici 31:1).
- Despre Ezechia este scris: „El s-a alipit de Domnul, nu s-a abătut de la El și a păzit poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul. Și Domnul a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut” (2 Împărați 18:6-7). Asirienii au venit împotriva lui, dar în final îngerul Domnului a trecut prin tabăra asiriană și a ucis 185.000 de soldați. Fiindcă Ezechia s-a ocupat de problema păcatului în care trăia poporul în timpul domniei lui, le-a mers bine lui și poporului deopotrivă.
16. Manase. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
17. Amon. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.

18. Iosia. A dat dovadă de o ascultare radicală atât în viața personală, cât și în cea de cârmuitor al poporului. Este scris despre el: „[Împăratul] a citit înaintea lor [înaintea tuturor locuitorilor Ierusalimului și a bărbaților din Iuda] toate cuvintele din cartea legământului pe care o găsiseră în Casa Domnului” (2 Împărați 23:2). Apoi a înnoit legământul și le-a cerut preoților să îndepărteze din templul Domnului toate uneltele care fuseseră folosite în închinarea adusă lui Baal, Stareței și oștirii cerului. Le-a ars și a presărat cenușa peste mormintele oamenilor care se dedaseră la idolatrie.

Sunt multe de spus despre tot ce a făcut acest lider pentru a îndepărta neascultarea în care trăia poporul. Am încercuit în Biblie fiecare verset care spune că Iosia: „a scos afară, a ars, a scăpat de, a pângărit, a dărâmat, a sfărâmat, a tăiat, a nimicit” și alte asemenea cuvinte folosite pentru a descrie confruntarea păcatului în care trăia cu bună știință Iuda. Cuvintele acestea apar de douăzeci și cinci de ori numai în capitolul 23 din 2 Împărați. Iată ce ne spune textul Scripturii despre acest împărat: „Înainte de Iosia n-a fost niciun împăcat care să se întoarcă la Domnul ca el, din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea lui, întocmai după toată legea lui Moise; și chiar după el, n-a fost niciunul ca el” (2 Împărați 23:25). În timpul vieții sale le-a mers bine atât lui, cât și poporului condus de el.

19. Ioahaz. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
20. Ioiachim. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
21. Ioiachin. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.
22. Zedechia. Nu a făcut ce este bine înaintea Domnului.

Să rezumăm istoria acestor împărați: pe termen lung, le-a mers bine acelor lideri care au dus o viață evlavioasă la nivel personal și care au confruntat păcatul idolatriei în care trăiau supușii lor. Acest scenariu plăcut nu a fost valabil pentru popor când liderul a dus o viață evlavioasă, dar a evitat să confrunte păcatul practicat de popor.

Ar trebui să învățăm ceva din experiența aceasta și în Biserica de astăzi. Ne îndreptăm spre necaz când le oferim celor aflați în căutarea lui Dumnezeu doar o invitație de a rosti rugăciunea păcătosului, fără a-i chema la adevărata pocăință. Ce se întâmplă dacă „noii convertiți” nu au de gând să își lase în urmă păcatele? Atunci nu facem decât să invităm niște idolatri în comunitatea noastră.

Noi, liderii, putem trăi la nivel individual o viață evlavioasă, dar dacă nu confruntăm înălțimile păcatului oamenilor din congregație, vor urma consecințele, iar rezultatul va fi asemănător celui trăit de împărații enumerați mai sus. S-ar putea să avem succes pe termen scurt, dar finalul nu va fi pozitiv. În prima parte a domniei, le-a mers bine mai multor împărați care nu au confruntat neascultarea poporului, însă lipsa exercitării corecte a conducerii i-a ajuns în cele din urmă.

Dacă alegem această cale a împărtășirii Evangheliei fără confruntarea păcatului, vom sfârși înconjurându-ne de oameni idolatri care cred că au o relație bună cu Dumnezeu. În esență, nu facem decât să expunem comunitatea noastră kryptonitei spirituale.

ACȚIONAȚI

Se întâmplă atât de des să pierdem din vedere imaginea de ansamblu în timp ce privim la toate detaliile, încât avem o zicală pentru aceasta: „Nu vedem pădurea din cauza copacilor.” Putem face aceasta chiar și atunci când studiem Cuvântul lui Dumnezeu, mai cu seamă când parcurgem perioade mari ale istoriei. Însă, identificarea unor teme prin intermediul unei cronologii de felul celei din capitolul de față scoate la iveală tipare pe care altminteri nu le-am observa, iar ele ne arată imaginea de ansamblu.

În istoria lui Israel și a lui Iuda, imaginea de ansamblu este aceea că Dumnezeu i-a făcut să propășească pe lideri când au trecut dincolo de punerea în rânduială a propriei vieți, asumându-și adevărata responsabilitate pentru toate lucrurile asupra cărora le-a dat Dumnezeu autoritate.

Poate că voi nu sunteți împărați sau împărătese și nici măcar manageri sau șefi de echipă la locul de muncă. Însă aveți o sferă asupra căreia v-a dat Dumnezeu autoritate. Modul în care vă asumați responsabilitatea asupra acelei sfere, nu doar asupra vieții personale, va avea o influență semnificativă asupra felului în care acționează Dumnezeu în dreptul vostru. Cereți-I lui Dumnezeu să vă descopere care este sfera voastră de autoritate și să vă dea înțelepciune să știți cum să vă asumați responsabilitatea pentru instaurarea neprihănirii în acea sferă. Notați ce vă spune El și apoi faceți un plan pentru a trece la acțiune.

CONFRUNTAREA

Haideti să începem călătoria eliminării kryptonitei, atât la nivel individual, cât și la nivelul comunității, confruntându-ne mai întâi cu consecințele neglijării eradicării acestei substanțe ucigătoare.

Când eram în primii ani de liceu, ni s-a cerut să participăm la un curs de două zile menit să ne conștientizeze cu privire la pericolele stupefiantelor. Cursul acesta ne-a arătat consecințele teribile ale consumului de droguri. În toți anii presărați cu petreceri sălbatice dinaintea întoarcerii mele la Cristos, am stat departe de droguri; m-a păzit teama de consecințele lor.

Fără îndoială că există o frică nesănătoasă, iar Isus ne-a eliberat de ea. Există însă și o teamă evlavioasă, asemănătoare cu cea trăită de mine în școală vizavi de droguri, teamă care ne ține departe de ceea ce ne-ar lua viața. Scriptura declară: „Fiindcă rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, să *ne temem* ca niciunul dintre noi să nu se trezească lipsit de ea” (Evrei 4:1, NKJV). Și „prin frica de Domnul se abate [omul] de la rău” (Proverbe 16:6, NKJV).

În capitolul de față mă voi adresa din nou liderilor. Însă mesajul acesta ar trebui să ne trezească pe toți, fiindcă un credincios este „cap și nu coadă” (Deuteronom 28:13). Noi toți suntem chemați să fim ambasadori ai Împărăției lui Dumnezeu, iar aceasta este o poziție importantă de conducere.

Ne-am analizat în lumina Scripturii strategia actuală de lucrare? De ce ezităm să confruntăm înălțimile păcatului? Oamenii care doresc să Îl cunoască pe Dumnezeu contează pe noi să le spunem adevărul. Cu toate acestea, noi omitem să vorbim despre ceea ce îi împiedică să aibă o relație veritabilă cu Dumnezeu. Oare îi protejăm în felul acesta? Ne-am gândit la faptul că, pe termen lung, prin faptul că ocolim adevărul le facem de fapt

rău celor aflați în căutarea lui Dumnezeu? De ce să îi amăgim pe cei care vin să audă despre viața veșnică?

Situația nu diferă cu nimic de cea a Angelei care, fiindcă nu i s-a spus deschis adevărul, a ajuns într-o stare dificilă și nesigură în căsnicie. De ce am vrea ca cineva să creadă că poate aduce în relația cu Isus practicarea păcatului, ceea ce nu e cu puțință? Oferim atunci o relație care de fapt nu există?

Să privim situația din toate unghiurile. Vom analiza rezultatul din perspectiva căutătorilor lui Dumnezeu, a liderilor care se feresc să abordeze problema kryptonitei și, în cele din urmă, a rezultatelor prezente în comunitatea bisericii. Consecințele pe termen lung sunt devastatoare pentru toate cele trei categorii.

Căutătorii

Trebuie să ne amintim că nu puțini, nu unii, ci *mulți* vor veni la Isus în ziua judecății, crezând pe deplin că vor putea intra în Împărăția lui Dumnezeu, dar vor auzi în schimb cuvintele: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (Matei 7:23, NKJV).

Cine sunt acești oameni? Sunt spiritiști? Sunt oameni de alte religii? Sunt cumva oameni prinși în mrejele sectelor? Dacă vom cerceta cuvintele lui Isus, vom descoperi că ei se află chiar în mijlocul nostru; ei vin la bisericile noastre și se declară creștini. Isus spune: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21, NKJV). Isus Se referă aici la oameni care declară că El este Domnul lor. Nu vorbește despre Joseph Smith, despre Mohamed, Buda, Hare Krishna, Confucius, Ra, Sikh sau alți profeți mincinoși sau zei. Nu, oamenii aceștia, cărora le este interzis accesul în Împărăție, Îl numesc pe Isus „Domnul” lor și o fac plini de pasiune.

De ce este repetat cuvântul „Doamne”? După cum am mai spus, dacă un termen sau o propoziție se repetă de două ori în Scriptură, faptul acesta nu este întâmplător. Autorul comunică accentuarea ideii. Însă, în cazuri precum cel de față, nu este vorba doar despre o accentuare, ci despre intensitatea emoției.

De exemplu, când a ajuns la urechile lui David vestea despre executarea fiului său de către armata lui Ioab, răspunsul lui a fost unul cu puternică

încărcătură emoțională: „Împăratul își acoperise fața și *striga în gura mare*: «O, fiul meu Absalom! O, Absalom, fiul meu, fiul meu!»” (2 Samuel 19:4, NKJV). După toate probabilitățile, David nu a rostit de două ori cuvintele: „fiul meu”, ci strigătul care dădea glas suferinței lui era încărcat de atâta agonie încât autorul a repetat cuvintele pentru ca cititorii să sesizeze accentul pus pe emoțiile personajului.

Tot astfel, Stăpânul recunoaște sentimentele puternice ale acestor oameni față de El. Pe lângă faptul că ei sunt de acord cu învățătura că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu, sunt implicați emoțional și fervenți în convingerile lor. Vorbim despre oameni care sunt încântați să fie creștini, probabil despre unii care vorbesc cu entuziasm despre credința lor.

Ei nu doar simt din toată inima pentru cauza lui Cristos, ci sunt și implicați în a-L sluji: „Văd cum la judecata de pe urmă mii de oameni vor pași șațoș spre Mine spunând: «Stăpâne, noi am predicat Mesajul, am alungat demoni și toată lumea a vorbit despre proiectele pe care le-am făcut în slujba Ta»” (Matei 7:22, MSG).

Traducerea parafrazată *The Message* surprinde cel mai bine faptul că oamenii în cauză nu erau outsiders. Ei au fost implicați direct în sprijinirea lucrării din bisericile lor. În același timp, sunt oameni care și-au făcut auzit crezul: „Noi am predicat Mesajul”. În esență, au luat parte la schimbarea din viața altora. Această versiune parafrazată folosește cuvântul „mii”, în vreme ce majoritatea celorlalte traduceri întrebuițează termenul „mulți”. Cuvântul grecesc este *polus*; el este definit drept „mare la număr sau cantitativ” și e folosit deseori cu sensul de „în general”. În orice caz, Isus nu Se referă aici la un mic număr de oameni, ci la un grup larg; de fapt, se prea poate să fie vorba despre majoritatea celor prezenți.

Să rezumăm așadar: Isus vorbește despre oameni care cred în învățătura Evangheliei: Îl numesc pe El Domn, sunt implicați emoțional, dau glas mesajului Său și sunt activi în slujirea creștină. Noi i-am identifica pe acești oameni cu ușurință drept creștini adevărați. Care este atunci factorul care îi separă de cei aleși? Cum se diferențiază de credincioșii autentici? Isus ne zice: „Atunci le voi spune: «Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, voi care practicați fărădelegea!»” (Matei 7:23, NKJV).

Cheia evidentă a textului este alcătuită din cuvintele „practicați fărădelegea”. Mai întâi, ce este fărădelegea? Cuvântul grecesc este *anomia*. *Dicționarul grecesc Thayer* îl definește drept „starea în care omul este lipsit de lege, din pricina ignorării sau a încălcării ei.” Mai simplu spus, un om nelegiuit nu aderă la autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. El păcătuiește cu regularitate, fără să se pocăiască în mod autentic; este un idolatru al zilelor noastre. Prin urmare, fărădelegea este o formă a *kryptonitei*.

Acești oameni nu se poticnesc *din când în când*, ci mai degrabă evită, ignoră, neglijează sau nu ascultă în mod obișnuit de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei fac o practică din trăirea nelegiuită, unii ca urmare a convingerii că anumite pasaje din Scriptură nu vor să spună ceea ce spun, alții întrucât cred că unele texte din Biblie nu sunt relevante pentru astăzi, iar majoritatea din pricina convingerii că sunt acoperiți de un har care nu are fundament biblic.

Înclin să cred că unul dintre motivele pentru care ei continuă să trăiască în păcat este acela că nu au fost niciodată confrunțați de lideri și chemați la o pocăință autentică. Nu li s-a spus că e cu neputință să își aducă pasiunile idolatre într-o relație de legământ cu Isus Cristos. Dacă ar fi cu adevărat salvați prin har, nu doar că ar disprețui un asemenea gând, dar ar și alege să se îndepărteze de orice păcat repetat. Și-ar răstigni firea cu patimile și poftele ei, și ar urmări caracterul evlavios și rodirea. Acesta este semnul distinctiv al unui credincios adevărat.

Este interesant de observat că Isus spune: „Niciodată nu v-am cunoscut.” Cuvântul „a cunoaște” din limba greacă este *ginosko*; el înseamnă „a cunoaște în mod intim”. Ei nu avuseseră niciodată o relație adevărată cu Isus. Deși Îl numeau „Stăpân” și „Domn”, acesta era doar un titlu, fiindcă ei nu Îi dădeau ascultare. Dovada faptului că un om are într-adevăr o relație cu Dumnezeu este aceea că Îi păzește Cuvântul:

Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. (1 Ioan 2:3-4)

Această declarație este în concordanță deplină cu modul în care Își începe Isus cuvântarea: „Puteți identifica oamenii după faptele lor” (Matei 7:20, NLT). Acțiunile despre care vorbește Isus nu sunt slujirea creștină,

propovăduirea mesajului sau mersul la biserică, fiindcă cei cărora nu li se va permite să intre în cer vor avea aceste calități. Astăzi am considera că un om care Îl numește pe Isus „Domn”, care crede învățătura Lui, e implicat emoțional și participă activ la slujirea creștină este un copil al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cuvintele lui Isus ne arată lămurit că nu aceștia sunt factorii hotărâtori în identificarea unui credincios adevărat.

Dați-mi voie să vă spun următoarele: cu siguranță că veți găsi aceste calități la un credincios adevărat. De fapt, un om nu poate fi credincios adevărat în absența lor. Însă faptul că cineva are aceste calități nu înseamnă că el este un copil autentic al lui Dumnezeu. Întrebarea hotărâtoare este aceasta: s-a pocăit omul cu pricina de practicarea păcatului și caută cu ardoare să Îl asculte pe Dumnezeu? Un test grăitor este acesta: *tratează omul acela cuvintele: „Du-te și nu mai păcătu!” ca pe unele opționale sau obligatorii (vezi Ioan 5:14)?*

Mesagerii

Să privim acum la consecințele pe termen lung cu care se vor confrunta liderii sau mesagerii Evangheliei. Judecata pronunțată în Scriptură cu privire la cel căruia îi este încredințat Cuvântul lui Dumnezeu, dar care se ferește să transmită aspectele adevărului care confruntă păcatul este una cutremurătoare. Citiți cu atenție acest avertisment rostit de Dumnezeu pentru mesagerii Lui:

Dacă Eu îi *avertizez* pe cei răi, zicându-le: „Vă așteaptă pedeapsa cu moartea”, dar tu nu le transmiți *avertismentul*, ei vor muri în păcatele lor. Și *te voi trage pe tine la răspundere* pentru moartea lor. Dar, dacă îi *avertizezi*, iar ei refuză să se pocăiască și continuă să trăiască în păcat, vor muri în păcatele lor. Însă tu te vei fi *salvat pe tine însuți*, fiindcă M-ai ascultat. Dacă cei neprihăniți se abat de la neprihănirea lor și ignoră obstacolele pe care li pe pun în cale, vor muri. Și, dacă tu nu îi *avertizezi*, vor muri în păcatele lor. Niciuna dintre faptele lor neprihănite nu li se va mai pomeni, iar pe tine *te voi trage la răspundere* pentru moartea lor. Însă, dacă îi *avertizezi* pe cei neprihăniți să nu păcătuiască și dacă îți dau ascultare și nu mai păcătuiesc, vor trăi, iar tu *te vei fi salvat și pe tine*. (Ezechiel 3:18-21, NLT)

Observați, vă rog, frecvența cu care apare cuvântul „a avertiza” în versetele de mai sus. Dați-mi voie să pun o întrebare sinceră păstorilor, liderilor și tuturor credincioșilor, căci toți suntem însărcinați să ducem celor pierduți Evanghelia și să îi confruntăm cu dragoste pe cei ce trăiesc în păcat. Vreți să fiți trași la răspundere pentru cei pe care i-ați făcut să creadă că sunt într-o relație bună cu Dumnezeu, fără să fie de fapt, pentru că nu i-ați *avertizat* să se întoarcă de la păcatele în care trăiau? Asemenea oameni trăiesc având impresia greșită că sunt mântuiți, dar, nefiind *avertizați*, continuă să păcătuiască, iar în ziua judecății vor auzi cuvintele: „Depărtați-vă de la Mine.”

Oare de aceea predicarea corectă a Evangheliei presupune *avertizarea* și învățarea tuturor oamenilor, în toată înțelepciunea, ca să îi putem înfățișa desăvârșiți în Isus Cristos (vezi Coloseni 1:28)? Noi nu suntem chemați doar să dăm învățatură, ci și să *avertizăm*.

Gândiți-vă la ce a arătat limpede Dumnezeu în versetele de mai sus: „Te voi trage pe tine la răspundere pentru moartea lor.” V-ați gândit vreodată la faptul că vom fi conștienți pentru veșnicie de neglijența noastră? Iată ce ne spune Isaia despre cerul și pământul cel nou:

Toată omenirea va veni să Mi se închine, săptămână după săptămână și lună după lună. Și, când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale celor care s-au răzvrătit împotriva Mea. Căci viermii care îi devorează nu vor muri niciodată, iar focul care îi arde nu se va stinge. Toți cei ce vor trece pe alături îi vor privi cu groază cumplită. (Isaia 66:23-24, NLT)

Credeți că cei care sunt „trași la răspundere” vor uita pur și simplu că oamenii care ard în iazul de foc se află acolo fiindcă ei au neglijat să îi avertizeze?

Dacă filozofia noastră este doar de a-i accepta pe oameni așa cum sunt, oferindu-le mântuirea în urma rostirii „rugăciunii păcătoșului”, în lipsa pocăinței, dându-le astfel speranța falsă că vor ajunge în cer, care credem că va fi rezultatul? Noi le-am oferit ascultătorilor noștri o siguranță contrafăcută și le-am răpit motivația de care aveau nevoie pentru a se pocăi cu adevărat. E de la sine înțeles că îi vom privi „cu groază cumplită” pe cei pe care i-am condus pe un drum greșit.

Amintiți-vă cuvintele remarcabile ale lui Pavel: „Dacă va avea cineva de suferit moartea veșnică, *nu este din vina mea*, căci eu nu m-am dat înapoi de la a vă vesti tot ce vrea Dumnezeu să știți” (Fapte 20:26-27, NLT). Apostolul era foarte conștient de cele spuse de Dumnezeu prin Ezechiel oricărui mesager al Cuvântului Său. Dacă ne ferim să vestim căile Lui, vom fi răspunzători și va fi vina noastră. Poate că de aceea ne scrie Iacov astfel:

Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră. (Iacov 3:1)

Cuvintele acestea nu se găsesc în Scriptură ca să le ignorăm sau să le privim cu ușurățate. Dumnezeu ne îndeamnă să nu simplificăm cuvintele Lui, să nu tratăm cu ușurățate chemarea Lui de a ne pocăi de practicarea păcatului. El spune acestea atât de dragul liderului, cât și al omului aflat în căutarea Sa. Domnul ne iubește, însă El este un Dumnezeu sfânt și nu poate îngădui în prezența Lui natura păcatului. El a pregătit o cale pentru a ne scăpa de păcat: a plătit un preț mare pentru a ne izbăvi și a ne împuternici să trăim eliberați de păcat. Cum vom scăpa de judecată dacă neglijăm fie să dăm altora o învățătură corectă, fie să primim o mântuire atât de mare?

Oare chiar merită să ometem din chemarea la mântuire ceea ce Noul Testament ne cere în mod clar? Cuvintele cu care se încheie, ca o concluzie, ultima carte a Noului Testament, spun: „Dacă *scoate cineva ceva din cuvintele cărții* acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta” (Apocalipsa 22:19). Cum putem ignora acest avertisment? Cum putem să nu împărtășim primul pas al adevăratei mântuirii, adică pocăința de păcat, cu cei care caută să afle adevărul de la noi?

Credem că știm mai multe decât Dumnezeu? Credem că e mai important să facem un căutător al lui Dumnezeu să revină la biserică și, poate, în viitor să fie convins să se îndepărteze de păcat? Realitatea este că, dacă unui om i s-a spus deja că este mântuit doar fiindcă a rostit rugăciunea potrivită și dacă a fost primit deja „în familie”, de ce ar mai simți ulterior nevoia presantă de a se pocăi? Doar el se află deja „înăuntru” și e „acoperit de har”.

Charles G. Finney a fost un mare evanghelist. Lucrarea lui a fost atât de puternică încât în mai multe împrejurări s-a întâmplat ca orașele întregi

sau, într-un caz, un oraș mare, cum era Rochester din statul New York, să-și întrerupă activitatea zilnică în urma efectului întâlnirilor lui. Au fost momente în care a predicat în fața ascultătorilor pocăința de păcat și i-a îndemnat să vină la mântuire seară după seară, până când oamenii de-abia mai puteau sta pe scaune, fiind gata să vină în față. Încă nu se rugase pentru mântuirea celor ce Îl căutau pe Dumnezeu. În cele din urmă, după câteva întâlniri, spunea ceva de felul următor: „Dacă vă gândiți că vreți să deveniți creștini, după întâlnirea din seara aceasta ne vom întâlni în «colțul căutătorilor.»”

Multe mii de oameni au fost mântuite în cadrul întâlnirilor organizate de el, iar istoria arată că nouăzeci la sută dintre convertiții lui au rămas pe calea credinței. Statisticile de astăzi prezintă procente mult mai scăzute decât cele de atunci. Finney s-a bucurat de un mare succes fiindcă a rămas la învățătura Noului Testament; el știa că metodele acestuia sunt cele mai bune!

Comunitatea

Acum iese la lumină importanța celor discutate la începutul acestei cărți. Dacă oferim mântuirea celor care continuă să practice păcatul, ne deschidem comunitățile pentru drojdia păcatului, iar păcatul săvârșit cu voia se răspândește cu repeziciune și afectează deopotrivă individul și comunitatea, la fel cum l-a afectat kryptonita pe Superman.

Neglijând să confruntăm păcatul, ne-am slăbit bisericile și comunitățile, iar consecința este că satele, orașele și națiunile noastre nu văd slava Domnului. Biserica Primară a transformat sate și orașe întregi, ba chiar și regiuni ca urmare a tăriei pe care i-o dădea slava lui Dumnezeu. De ce noi încă nu schimbăm comunitățile noastre în secolul al XXI-lea? Tehnologia noastră cu care putem intra eficient în legătură cu oamenii este mult mai avansată decât cea a Bisericii primare.

De ce avortul, adulterul, imoralitatea sexuală, homosexualitatea și confuzia privitoare la gen au înflorit în America și în restul lumii apusene? Nu pentru că societățile noastre devin mai progresiste. Aceași tendință spre sporirea nelegiuirii s-a observat în secolele al IV-lea și al V-lea, când Biserica s-a răcit. Pe măsură ce creștinismul a devenit mai popular în societatea romană, Biserica a început să se omogenizeze cu mediul,

iar eficiența ei a pălit, până când a alunecat în ceea ce este cunoscut sub numele de epoca întunecată a Evului Mediu.

În ce mă privește, eu unul nu sunt dispus să văd același lucru întâmplându-se din nou și știu că sunt mulți alți lideri care îmi împărtășesc poziția. Nu vom da înapoi, ci vom declara întregul adevăr cu dragoste și compasiune.

Vă rog să vă alăturați nouă și să hotărâți să vestiți adevărul, fie că este popular sau nu, bine primit sau respins. Rostiți Cuvântul lui Dumnezeu care va aduce schimbări în viața, comunitățile, orașele și țările voastre. Orice altă opțiune echivalează cu refuzul de a vă iubi aproapele.

ACȚIONAȚI

Nu există vreun loc în trupul lui Cristos unde să poată fi ascunse efectele păcatului. El nu îi vatămă doar pe cei aflați în poziții de conducere, ci se poate răspândi, pornind de la un singur om care îl primește în viața lui. Tăcerea noastră, când vine vorba despre păcat, poate trimite oamenii spre pierzare, făcându-ne răspunzători de moartea lor.

Recitați ultima frază, personalizând-o: tăcerea mea, când vine vorba despre păcat, poate trimite oamenii spre pierzare, făcându-mă răspunzător de moartea lor. Repetați cu voce tare cuvintele acestea de câteva ori, ca să pătrundă în mintea voastră. Lăsați greutatea acestui adevăr să se odihnească în inima și în mintea voastră.

Dumnezeu vă va trage la răspundere în privința aceasta. Nu putem trata cu superficialitate păcatul. Cum credeți că ar trebui să arate înțelegerea acestui adevăr în viața voastră? Cum schimbă el căsnicia voastră și modul în care vă creșteți copiii? Cum va schimba felul în care vorbiți cu oamenii din biserica voastră? Cereți-I lui Dumnezeu răspunsuri la aceste întrebări, până când ajungeți să aveți o înțelegere clară a modului în care trebuie să trăiți în concordanță cu acest adevăr. Găsiți apoi un prieten de încredere și stați de vorbă cu el despre planul vostru de a-l aplica.

ELIMINAREA KRYPTONITEI

「 SECTIUNEA 4 」

TOLERANȚA

Să ne întoarcem la niște cuvinte rostite de Însuși Împăratul nostru cel înviat.

În ultima carte a Bibliei, Isus rostește șapte mesaje pentru șapte biserici din Asia. Dacă vorbele Lui ar fi fost adresate numai acestor biserici istorice, nu s-ar găsi în Scriptură. Faptul că sunt incluse în ea înseamnă că au o aplicație profetică. Altfel spus, ele ni se aplică și nouă astăzi, ca atunci când au fost rostite întâia oară.

Cuvântul lui Dumnezeu este viu; prin urmare, vom privi la afirmațiile lui Isus ca la unele care ni se adresează nouă, tuturor, la timpul prezent și le vom trata ca atare, fiind întăriți de laudele Lui sau muștrați de corectarea Lui plină de dragoste.

Cine este Izabela?

Biserica istorică asupra căreia ne vom concentra este cea din Tiatira. Isus Își începe mesajul referindu-se la Sine ca la „Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă” (Apocalipsa 2:18). Am putea interpreta aceste afirmații ca însemnând că ochii Lui sunt ca razele laser care văd până în miezul problemelor, iar picioarele Lui ca bronzul curat, care descrie măreția tăriei Lui.

În mod minunat, El Își începe mesajul laudându-ne: „Cunosc toate lucrurile pe care le faci. Ți-am văzut dragostea, credința, slujirea și răbdarea. Și văd o îmbunătățire neconținută în toate aceste lucruri” (Apocalipsa 2:19, NLT). Este cât se poate de limpede: El nu Se adresează unei biserici moarte, ci uneia vii, care crește.

Isus începe recunoscând și apreciind dragostea noastră. Când se stinge o biserică sau o lucrare, de obicei dragostea este cea care scade și se răcește la început, atât cea pentru Dumnezeu, cât și cea pentru oameni. Această stare tragică face în cele din urmă ca și alte roade ale neprihănirii să piară una câte una.

Deloc surprinzător, acesta este elementul asupra căruia se concentrează corectarea Domnului în cazul primei biserici din Efes, care își părăsise dragostea dintâi. Însă nu la fel stăteau lucrurile în cazul Tiatirei. Isus laudă dragostea acestei biserici. El identifică o comunitate de credincioși care se îngrijesc de alții, fapt foarte important în ochii lui Dumnezeu. În ce mă privește, cred că acesta este motivul pentru care Isus laudă dragostea noastră înainte de a vorbi despre orice altceva, chiar și despre credință, slujire sau răbdare.

Cealaltă realitate uimitoare privitoare la această biserică este că ea *crește* în dragoste, credință, slujire și răbdare. Remarcabil! Nu „conservarea” este cuvântul care descrie acest trup de credincioși; ei progresează în mod semnificativ în domeniile importante. Traducerea parafrazată *The Message* evidențiază frumos acest lucru: „Eu văd tot ce faci pentru Mine. E impresionant! Dragostea și credința, slujirea și perseverența. Da, foarte impresionant! Devii tot mai bun în privința aceasta în fiecare zi.” Orice lider sau membru al unei biserici ar fi încântat să audă aceste cuvinte rostite de Domnul Însuși.

Dar laudele Lui lasă loc, în mod neașteptat, muștrării:

Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. (Apocalipsa 2:20)

Sunt multe aspecte importante pe care trebuie să le înțelegem din cuvintele acestea. Mai întâi de toate, să ne oprim asupra numelui de *Izabela*. Este el numele real al unei femei din vremea aceea? Cele mai multe comentarii ale Scripturii sunt de părere că nu. *The New American Commentary: Revelation* spune: „Nu există nicio mențiune a numelui *Izabela* în literatura greco-romană a vremii... Este improbabil ca vreun iudeu să își fi numit fiica *Izabela*, așa cum e improbabil ca un creștin să își

fi numit fiul *Iuda* sau un iudeu să îi fi pus fiului său numele *Isus*, în epoca subsecventă primului secol.” Traducătorii versiunii NLT sunt de acord, în mod vădit, cu ideea aceasta, întrucât cuvintele lui Isus sunt traduse prin „acea Izabelă”. Rostirea unui nume în felul acesta seamănă cu situația în care faceți referire la un om care e mereu amuzant cu cuvintele: „comicul acela”. Acesta nu este numele omului cu pricina, ci mai degrabă o descriere a tiparului său obișnuit de comportament.

Putem afirma fără a greși că avem de-a face cu o femeie influentă, care a trăit în carne și oase, etichetată drept o „Izabelă”, fără ca acesta să fie efectiv numele ei. Aceasta avea o influență puternică și, în cele din urmă, un grup întreg de lideri a ajuns să îi răspândească mesajul. În lumea de astăzi putem avea de-a face cu un bărbat, cu o femeie sau mai probabil cu un grup de lideri care propagă aceleași învățături. În orice caz, important este că această filozofie de lucrare afecta întreaga biserică.

De ce a etichetat-o Domnul astfel? Rodul ei este, după toate probabilitățile, asemănător cu al Izabelei, soția împăratului Ahab din Israelul antic, despre care citim în cărțile 1 și 2 Împărați. Se pot spune multe despre această împărăteasă istorică, dar haideți să privim la impactul ei asupra poporului Israel în ansamblul lui. Ea a perpetuat idolatria, astfel încât Cuvântul Domnului a fost redus la tăcere în comunitate, în sânul poporului Israel. La fel s-a întâmplat și cu liderii, iar restul poporului a devenit indolent, până acolo încât l-a cuprins amorțeala. Un singur om, Ilie, a avut curajul să vorbească împotriva celor ce se petreceau.

Influența Izabelei este evidentă când Ilie confruntă națiunea și îi cere să aleagă între ascultarea de Dumnezeu și practicarea păcatului. Profetul face astfel în fața slujitorilor care trăiau pe socoteala împărătesei, profeții lui Baal și ai Stareței. Ei reprezentau media, grupurile de interese, legiuitorii, avocații etc. din vremea lui Ilie. Națiunea se strânsese laolaltă și, în fața acestei „elite”, Ilie a provocat poporul:

Cât timp veți mai aștepta să vedeți dincotro bate vântul? Dacă Dumnezeu este adevăratul Dumnezeu, urmați-L; dacă Baal [*păcatul practicat*] este, urmați-l pe el. Hotărâți-vă odată! (1 Împărați 18:21, MSG)

A-L urma pe Dumnezeu înseamnă mai mult decât a crede în tăcere. Noi suntem chemați să rostim Cuvântul Lui, să fim ambasadori ai Săi. Cum se poate face aceasta? Pavel ne arată limpede:

Vestește și predică Cuvântul! Rămâi conștient de spiritul grabnic al sarcinii [nu da înapoi, fii gata întotdeauna], fie că oportunitatea pare favorabilă sau nefavorabilă. [Fie că e comod sau incomod, fie că mesajul este primit sau respins, ca predicator al Cuvântului, tu trebuie să le arăți oamenilor în ce fel greșesc.] (2 Timotei 4:2, AMPC)

Ilie a fost singurul om din Israel care i-a iubit îndeajuns pe alții pentru a arăta poporului în ce fel greșea.

Influența Izabelei a sădit frica în inima liderilor și a comunității, reducându-i la tăcere și făcându-i să cadă pradă letargiei și intimidării, astfel încât nu mai îndrăzneau să vorbească în Numele lui *Yahwe*. Trăirea în păcat ajunsese să domine, în vreme ce Cuvântul lui Dumnezeu era ignorat. În Noul Testament, un efect asemănător începe să se resimtă în Biserică. Isus nu-l lasă să se extindă, ci găsește un slujitor, pe apostolul Ioan care, asemenea lui Ilie, e gata să își înalțe glasul.

O problemă reală

Trebuie să ne întrebăm acum dacă, în cazul bisericii din Tiatira, muștrarea lui Isus avea de-a face cu membrii care se implicau în mod fizic în imoralitatea sexuală și în consumarea mâncărilor jertfite idolilor. Se poate, însă eu înclin să dau crezare altei interpretări, întrucât consumarea hranei jertfite idolilor nu este condamnată de Pavel în scrisorile trimise la două biserici (vezi Romani 14 și 1 Corinteni 10). De ce ar identifica Isus drept rău ceva ce Pavel, sub inspirația Duhului Sfânt, îngăduie? Un comentariu apreciat spune astfel: „În ce privește ademenirea oamenilor spre păcatul imoralității sexuale, o serie de comentatori au sugerat că promiscuitatea sexuală efectivă este improbabilă, fiindcă ar fi fost de bună seamă intolerabilă în biserică. Referința este mai degrabă la lipsa credințioșiei spirituale și/sau doctrinare” (*The New American Commentary: Revelation*).

Indiferent care este realitatea, niciunul dintre aceste aspecte nu constituie elementul central al muștrării lui Isus. Acțiunea sau mai degrabă inacțiunea pe care o are El în vedere este problema căreia trebuie să îi acordăm și noi atenție, iar aceasta poartă numele de *toleranță*. El spune: „Tu lași [*permiți*]”. Cuvântul din limba greacă este *eao*. Comentariul *A Handbook on the Revelation to John* definește acest cuvânt astfel: „Sensul lui poate fi unul pozitiv: «îngădui, permiți» sau negativ: «nu interzici, nu pui capăt, nu împiedici.»”

Când stăm să ne gândim, este uimitor ce descoperim. Isus a trecut de etapa abordării vinovatului care răspândește o învățătură ce ademenește oamenii spre imoralitate (trăirea în păcat). El spune lămurit: „I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se oprească” (Apocalipsa 2:21, NLT). Este vădit că au existat avertismente anterioare, dar din păcate nu au fost luate în seamă.

Isus corectează în schimb cu asprime pe toți cei care îngăduie situației să continue. Cu alte cuvinte, noi nu confruntăm problema, ci continuăm să dăm învățătură doar din părțile plăcute, încurajatoare și înălțătoare ale Noului Testament. Altfel spus, am fost reduși la tăcere, întocmai ca poporul Israel în vremea Izabelei. Am putea compara situația cu una de felul următor: suntem blocați cu toții într-o clădire în flăcări, dar niciunul dintre noi nu face nimic pentru a scăpa sau pentru a-i ajuta pe alții să se salveze. Continuăm doar să ne încurajăm unii pe alții spunându-ne cât de binecuvântați suntem și să ne exprimăm dragostea unii pentru alții în vreme ce acoperișul și zidurile se prăbușesc.

Dileme similare

Apostolul Iuda s-a confruntat cu o dilemă asemănătoare. Avusese de gând să le scrie celorlalți credincioși pentru a-i încuraja să privească împreună la minunea salvării, însă nu a putut. Casa era cuprinsă de flăcări. S-a văzut nevoit să confrunte problema kryptonitei care se strecura în biserici. Priviți cuvintele scrise de el:

Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată

pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeuului nostru. (Iuda 3-4)

Acest om al lui Dumnezeu a dorit cu ardoare să scrie celor pe care îi iubea despre beneficiile, binecuvântările și promisiunile care însoțesc viața noastră în Cristos. El a vrut să rămână în sfera aspectelor înălțătoare și încurajatoare, cum ar face majoritatea.

Îi pot înțelege cu ușurință dilema. Una dintre marile lupte emoționale cu care mă confrunt deseori când scriu sau dau învățătură este dorința de a rămâne doar în sfera „încurajării”. Îmi place ca mesajul meu să fie unul înălțător; cui nu îi place? Cu toate acestea, există o constrângere a Duhului care ne mână să vorbim despre ceea ce caută să îi distrugă pe copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu.

Astfel, dragostea autentică a apostolului Iuda îl constrânge să scrie cuvinte de avertizare, menite să îi protejeze pe credincioși. Care era contextul? Situația diferea puțin de cea din Tiatira. Acești făptași nelegiuți, deghizați ca păstori, lideri sau credincioși, fie dau învățătură, fie mai degrabă oferă un model prin trăirea lor, pe care apostolul îl identifică drept „harul permisiv”, mai degrabă decât adevăratul „har care împuternicește”. Cu alte cuvinte, harul permisiv propovăduit astfel nu ne pune în gardă și nu dă puterea de a ne îndepărta de kryptonită, ci ne îngăduie să trăim o viață cu puține granițe evlavioase sau lipsită cu totul de ele. Aceasta creează condițiile necesare pentru ca societatea să ne dicteze modul de viață, fiindcă harul a fost redus la o simplă învelitoare care ne acoperă și nu mai este privit ca o forță care ne dă putere. Astfel, în esență, credincioșii vulnerabili sunt liberi să își urmeze dorințele naturii lor căzute, după modelul prezentat de cultura societății lor, devenind astfel o pradă ușoară a kryptonitei. Nu acesta este scopul harului lui Dumnezeu.

Iuda nu se mulțumește cu *tolerarea* drojdiei care își croiește drum în biserici. Ca un adevărat tată, își protejează copiii de modul denaturat de viață care îi îndepărtează de viața divină. Isus nu l-ar mustra, ca pe liderii din Tiatira, ci mai degrabă l-ar lăuda pe Iuda.

Pavel, un alt părinte plin de grijă față de copiii săi, nu a păstrat nici el tăcerea când a avut de-a face cu dezbinări, lupte, imoralitate, judecăți, lăcomie și alte fapte lipsite de evlavie strecurate în sânul Bisericii. El îi iubea

prea mult pe credincioși pentru a evita să ia măsuri împotriva drojdiei care avea să se răspândească altminteri cu repeziciune în trupul lui Cristos. Iacov și Petru au procedat la fel.

Dacă citiți mesajele părinților Bisericii, ei au urmat același model, folosind ca armă Cuvântul scris și proclamat al lui Dumnezeu, pentru a confrunta practicarea păcatului în rândul poporului Domnului. Ei și-au ridicat glasul și au descurajat ideile și justificările formulate de cultura vremii, care contraveneau învățaturii sănătoase. Cei aflați în slujba Izabelei nu i-au intimidat pe acești lideri în timp ce dărau idolii culturali ai vremii!

Tăcerea exprimă consimțământul

Când vine vorba despre conducere, tăcerea este o comunicare nonverbală. Ea transmite consimțământul și permisiunea, spunând: „E bine ceea ce faci.” Există un proverb latin care spune: „Tăcerea exprimă consimțământul; omul trebuia să vorbească atunci când a avut ocazia.” Niciunul dintre părinții Bisericii sau liderii din vremea aceea nu a păstrat tăcerea în timp ce kryptonita își croia drum în viața celor pe care îi iubeau și pentru care erau răspunzători. Ei și-au făcut auzit glasul, fiindcă au înțeles că păcatul era distructiv, otrăvitor și ucigător, având potențialul de a-și face resimțite efectele întocmai ca drojdia.

Apostolul Ioan afirmă că toată lumea zace sub stăpânirea celui rău (vezi 1 Ioan 5:19). În societate există un curent continuu al răului, cel mai vătămător fiind *răul ascuns*. Da, acesta este camuflat sub masca *binelui*. Curentul lui amăgitor este identificat drept „mersul lumii acesteia” (Efeseni 2:2).

Puteți privi situația astfel: când sunteți pe un râu, trebuie să văslăți împotriva curentului pentru a merge în amonte. Noi trăim într-o lume care are cursul ei, iar curenții săi sunt opuși Împărăției lui Dumnezeu; însă ce este mai periculos este faptul că sunt mascați cu viclenie sub aparența *binelui*. Dacă nu ne ridicăm glasul, e ca și cum ne-am ridica vâslele în barcă și ne-am lăsa purtați de curent. Vârful bărcii noastre poate fi încă îndreptat spre amonte, încă arătăm și vorbim ca niște creștini, dar noi urmăm etica socială a zilei și ne pierdem eficiența.

Când ne ridicăm vâslele din apă, evităm temuta confruntare, însă ceea ce nu confruntăm nu se va schimba. Edmund Burke scria: „Pentru ca răul să triumfe nu e nevoie decât ca oamenii buni să nu facă nimic.” Idolii culturali din inima și din mintea credincioșilor au ajuns să își întetească influența când liderii păstrează tăcerea.

Pe măsură ce amăgirea sporește, ceea ce tolerăm ajunge în final să ne sedeze. Acum empatizăm și chiar ne aliniem cu ceea ce ne vlăguiește puterea spirituală. Nu mai reprezentăm o contracultură, ci o subkultură. Purtăm eticheta „creștinismului”, dar nu suntem *ambasadori ai puterii*, ci mai degrabă *agenți ai confuziei*. Lumea din jur ne spune: „Vă vedem bisericile, vă auzim muzica și învățătura despre dragoste și har, dar unde este dovada prezenței Dumnezeului vostru Atotputernic?”

Pavel declară cu îndrăzneală că oamenii care se numesc creștini, dar se aliniază cursului lumii, sunt de fapt vrăjmași ai crucii. Da, vrăjmași!

Căci v-am spus de multe ori și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos. (Filipeni 3:18-20)

Citiți cu atenție primul verset. Observăm mai întâi cuvântul „mulți”. În al doilea rând, nu cuvintele oamenilor în cauză arată că sunt vrăjmași, căci ei Îl recunosc pe Isus cu vorba. „Ei se laudă că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc” (Tit 1:16). Se camuflează, dând impresia că sunt evlavioși, dar arată că sunt vrăjmași prin purtarea lor; sunt mânați de dorințele firii: poftă, plăcere, statut, popularitate, vicii sexuale, bârfă și altele.

Pavel își ridică glasul, îi confruntă și nu tolerează situația. Citiți-i epistolele și vedeți cât de des avertizează și corectează purtarea lumească, lipsită de evlavie. Dar nu uitați că acesta este de fapt Cuvântul lui Dumnezeu, ajuns la noi prin condeiul lui Pavel.

Confruntarea directă, prin proclamarea afirmațiilor Cuvântului lui Dumnezeu, este singurul mod în care pot fi dărâmate întăriturile. Dacă nu ne împotrivim lor direct, cu Scriptura, îngăduim acestor fortărețe filozofice să continue să-și sporească puterea în inima și în mintea credincioșilor,

ca și în a celor pierduți. Refuzul nostru de a vorbi răspicat deschide ușa influenței kryptonitei.

Rezultate contrastante

Care sunt cuvintele cu care concluzionează Isus mesajul adresat bisericii noastre? Ele nu sunt pentru cei slabi de inimă. Cristos afirmă lămurit că aceia care vor accepta învățătura falsă vor „suferi teribil” dacă nu se pocăiesc. Acesta va fi un semn și toate bisericile vor ști că El ne cercetează gândurile, intențiile și că va da fiecăruia dintre noi ceea ce merită (vezi Apocalipsa 2:22-23).

Dar iată care este vestea cea mare: El spune că aceluia care nu acceptă kryptonita, care se țin strâns de Duhul și de Cuvântul Lui, li se va da autoritate peste popoare... aceeași autoritate dată lui Isus de către Tatăl.

Rezultatele sunt contrastante: consecințele de care vor avea parte primii sunt rău prevestitoare, pe când ceilalți se vor bucura de răsplătiri de neînchipuit. Ne putem permite să nu luăm aminte la aceste instrucțiuni, mai cu seamă când ele vin tocmai din gura Împăratului nostru cel înviat?

ACȚIONAȚI

Presiunile exercitate de Izabela i-au redus pe profeții Domnului la tăcere, mulți dintre ei fiind chiar uciși. Unul singur mai era gata să vorbească în Numele Domnului, dar iată ce a fost Dumnezeu gata să facă pentru el: l-a protejat, i-a purtat de grijă, l-a sprijinit intervenind pentru el cu semne și minuni care ne stârnesc și astăzi uimirea.

Dumnezeu îi caută încă pe aceia care sunt gata să se ridice și să vorbească în numele adevărului. Nu este vorba despre încercarea de a fi critici. Nu suntem vânători de păcătoși. Dar, în același timp, nu ne putem lăsa intimidați căzând pradă tăcerii, de teamă că oamenii ne vor considera înapoiați, intoleranți sau ne vor eticheta în alte feluri.

Primul pas este să dați ascultare acestui avertisment în propria viață. Indiferent ce presupune aceasta, eliberați-vă de păcatele la care v-ați datat în trecut. Odată deveniți liberi, treceți la treabă și eliberați-i pe alții, avertizându-i cu sânguință despre pericolele păcatului; Pavel scrie astfel:

„Îndată ce se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră, suntem gata să pedepsim orice neascultare” (2 Corinteni 10:6).

Dacă nu vă place confruntarea, rugați-L pe Dumnezeu să vă dea multă dragoste pentru alții, iar ea vă va constrânge să îi confrunțați. Faceți din aceasta următoarea țintă de atins. Apoi, prin harul lui Dumnezeu, îi veți putea ajuta și pe alții să depășească reținerile pe care le au cu privire la confruntare.

DRAGOSTE ȘI ADEVĂR

Am ajuns acum la aspectul cel mai critic pentru anihilarea kryptonitei, la motivul aflat în spatele nimicirii ei. Lipsa unei forțe puternice care să distrugă kryptonita este după toate probabilitățile motivația din spatele pendulării în cealaltă parte a modului în care prezentăm Evanghelia și filozofia noastră de lucrare. Forța despre care vorbesc nu este alta decât *dragostea lui Dumnezeu*. Pavel spune următoarele cuvinte pline de putere:

Nu ne vom lăsa influențați când oamenii încearcă să ne tragă pe sfoară cu minciuni atât de dibace încât sună ca adevărul. În schimb, vom *spune adevărul în dragoste*, crescând în toate privințele tot mai mult, ca și Cristos. (Efeseni 4:14-15, NLT)

Învățăturile false, de felul celei combătute de Isus în Tiatira și a celor descrise în epistolele lui Iuda, Petru, Ioan și Pavel, sunt toate atât de dibace încât pot fi confundate cu ușurință cu adevărul. Vrăjmașul este mult mai isteț decât credem noi. Dacă a putut-o păcăli pe Eva, care trăia într-un mediu perfect, îmbibat de prezența lui Dumnezeu, cu cât mai ușor îi este să ne amăgească pe noi, care trăim într-un mediu depravat? Și ce ne-ar putea apăra pe noi de amăgirea acestor învățături false?

Răspunsul este: adevărul, însă nu doar adevărul singur, ci adevărul *rostit în dragoste*. Despărțit de dragoste, adevărul ne coboară pe drumul „literei legii”, pe drumul care ucide al *legalismului*. Acesta nu face decât să alimenteze și să susțină amăgirea, fiind pricina pentru care au ajuns să fie evitate și chiar eliminate avertismentele Scripturii, care sunt atât de importante pentru sănătatea Bisericii.

Legalismul stâlcește în bătaie pentru că este răutăcios, crud și dușmănos. Pentru a-i contracara brutalitatea, noi punem accentul pe dragoste. Însă dragostea exprimată fără adevăr nu este câtuși de puțin dragoste. Este o imitație. Este o formă a bunătății, compasiunii, tandreții și răbdării, toate acestea dând impresia că reprezintă dragostea evlavioasă. Însă dacă aceste virtuți sunt în afara adevărului, vom sfârși inevitabil tot pe drumul amăgirii.

Haideti să fim sinceri: ne ferim să spunem anumite adevăruri din Scriptură, fiindcă le considerăm aflate în afara perimetrului dragostei pe care o dorim atât de mult? Adevărul pe care îl ocolim îi cheamă pe oameni să nu rămână așa cum sunt, ci să facă schimbări în modul lor de viață. Noi privim chemarea oamenilor la pocăință ca pe o lipsă a compasiunii, tandreții, bunătății și dragostei. Dar gândiți-vă la următoarea scenă: văd un om orb îndreptându-se spre marginea prăpastiei în care, dacă va cădea, își va găsi cu siguranță sfârșitul. Aș putea lăsa dezastrul să se întâmple, fiindcă intervenția mea ar putea fi percepută drept una negativă sau intolerantă în raport cu alegerea propriei direcții de către acel om. Dacă nu îl fac să se oprească și să își schimbe direcția, va muri. Dacă eu doar îl încurajez, făcând comentarii pozitive și înălțătoare, dar fără a-l îndemna să își schimbe direcția, doar îi voi face ultimii pași mai plăcuți, însă el tot va sfârși pe fundul prăpastiei. Este purtarea aceasta o manifestare a dragostei adevărate?

În societatea noastră și în viața multor oameni din biserică, dragostea autentică este percepută drept o dovadă a bigotismului și a dușmăniei. Această întăritură și-a făcut loc în mintea multor credincioși, fiindcă ei privesc viața din perspectiva a șaptezeci sau optzeci de ani, nu prin lentilele veșniciei. Gândiți-vă la exemplul următor: dacă perspectiva mea legată de fericire este raportată la intervalul unei singure zile, pot merge la o nuntă unde dau peste o masă plină de deserturi și să le mănânc pe toate. Voi avea o zi plăcută, fericită. Dar, dacă perspectiva mea privitoare la fericire se raportează la un interval de șase luni, voi trata altfel masa cu pricina. Voi servi un singur desert sau, mai probabil, niciunul. Nu voi vrea să sufăr a doua zi de dureri de stomac, nici să pun pe mine încă vreo cinci kilograme în câteva zile, ca urmare a atâtor dulciuri consumate, nici să îmi compromit pe termen lung sănătatea.

Trebuie să privim viața din perspectiva veșniciei pentru a înțelege adevărata dragoste. Privită doar din perspectiva vieții pământești,

dragostea îi va îmbrățișa pe oameni așa cum sunt și nu îi va chema la o schimbare a modului de viață. Vrem doar ca ei să se bucure de pașii care le mai rămân de făcut înainte să cadă în hăul veșnic. Adevărata dragoste, cea care are perspectiva eternă, spune: „Îmi pasă de tine suficient de mult pentru a te face să te simți incomod câteva momente, ca să te salvez de o veșnicie de chin, agonie și suferință nespusă.”

Iadul există cu adevărat. Nu este o metaforă sau o figură de stil ori un loc temporar de pedeapsă, ci oamenii care vor sfârși acolo „vor fi chinuți zi și nopți, în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10, NKJV). Putem ignora cuvintele lui Isus: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică” (Matei 25:46) sau cuvintele lui Pavel: „Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului” (2 Tesaloniceni 1:9)?

Veșnic înseamnă *pentru totdeauna*; nu există altă interpretare. Chinul, durerea și pedeapsa nu pot fi descrise în cuvinte și nu se sfârșesc niciodată. Însă ce face mai cu seamă ca această experiență să fie îngrozitoare este faptul că ea presupune îndepărtarea totală din prezența lui Dumnezeu. Această îndepărtare nu are loc doar în viața viitoare, ci și în cea de aici. Voi vorbi imediat despre aspectul acesta.

Dumnezeu nu a creat iadul pentru oameni, ci pentru Diavol și îngerii lui (vezi Matei 25:41). Satana a amăgit omenirea și a făcut din noi prinși de război care îi împărtășesc soarta. Mănat de dragoste, Isus a venit să ne izbăvească de pedeapsa la care ne condamnaserăm singuri. Dacă El ne-a făcut parte de o salvare atât de măreață, cum am putea privi cu ușurătate calea deschisă de El pentru a scăpa de o soartă atât de cumplită?

Să revenim acum la ilustrația ospățului de nuntă. Decizia mea de a servi doar un desert sau niciunul s-ar putea să atragă după sine critici. Unii vor spune: „Ei, haide, John, deserturile sunt bune, sunt delicioase, te fac să te simți fericit; hai să ne bucurăm de viață!”

Afirmările acestea sunt departe de a fi adevărate și mă vor conduce pe un drum greșit.

Îndemnul real nu este: „Hai să ne bucurăm de viață”, ci: „Hai să ne bucurăm de ziua de azi!” Iată realitatea: mă voi bucura mult mai mult de viață având o perspectivă pe termen lung. Același lucru este adevărat și în ce privește Împărăția lui Dumnezeu.

De ce credeți că apostolul Pavel a răbdat să fie împrorcat cu pietre, biciuit de cinci ori cu câte treizeci și nouă de lovituri, bătut de trei ori cu nuiele, de ce a îndurat zile și nopți chinuitoare de greutăți și multe alte

necazuri? Credeți că a trecut prin acestea ca să-și facă un nume, să devină un vorbitor apreciat la conferințe, să atragă mari mulțimi ori să fie un autor bine cunoscut? Nu, ci dragostea lui Dumnezeu l-a constrâns, ea a fost cea care l-a împins înainte. El a privit viața din perspectiva veșnică și a iubit neînfricat. Fiindcă îi iubea pe oamenii la care a fost trimis pentru a-i aduce la Cristos, el nu s-a mulțumit cu popularitatea, sacrificând adevărul.

Ce este dragostea adevărată?

„Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). El nu *are* pur și simplu dragoste, ci El *este* însăși esența dragostei. Cum ar trebui atunci să definim această dragoste?

De curând eram adâncit în rugăciune și Domnul a vorbit inimii mele: „Fiule, poporul Meu se concentrează asupra aspectelor periferice ale dragostei, nu asupra definiției esenței ei.”

În minte mi-a venit citatul: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu este mândră, nu este necuviincioasă, nu pretinde să se facă doar ce dorește ea”, împreună cu multe alte descrieri ale dragostei din 1 Corinteni și din întreaga Scriptură. Dar Duhul Sfânt mi-a arătat cum am proceda în cazul în care l-am învăța pe un copilăș să distingă bărbații de femei. Dacă l-am învăța doar că o femeie are două picioare, doi ochi, un nas, o gură, două brațe și două palme, ar fi aceasta o descriere adecvată?

În urma unei descrieri atât de generale, copilul s-ar putea uita la un bărbat și ar putea spune apoi: „Iată o femeie.” S-ar putea întâmpla așa, fiindcă nu i-am descris în mod specific în ce constă distincția dintre un bărbat și o femeie. Nu i-am spus: „Iată ce face ca un bărbat să difere de o femeie...”

Există o „dragoste” care place și lumii; și aceasta este răbdătoare, bună, cuviincioasă și prezintă multe alte similitudini cu dragostea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, definiția care face în cele din urmă distincția între dragostea lui Dumnezeu și cea a lumii se găsește în cuvintele următoare: „Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3).

În cazul în care ne-a scăpat această definiție vitală din prima lui epistolă, Ioan, cunoscut drept apostolul dragostei, o reia în cea de-a doua: „Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui” (2 Ioan 6).

Definiția aceasta diferă de cele scrise de apostolul Pavel despre dragoste în 1 Corinteni, sub forma „dragostea este...” Ioan nu ne prezintă aspectele descriptive ale dragostei, ci ne oferă însăși definiția esenței ei, și anume ceea ce distinge dragostea lui Dumnezeu de toate celelalte forme ale dragostei. Dragostea este păzirea poruncilor lui Isus. Domnul arată lămurit acest lucru cu ocazia Cinei de taină:

Cei ce acceptă poruncile Mele și le păzesc sunt cei ce Mă iubesc.
(Ioan 14:21, NLT)

Prin urmare, dacă sunt bun, răbdător, blând, cuviincios, deloc lăudăros sau arțăgos, dar nu sunt credincios soției mele și înșel statul în privința achitării impozitelor, nu umblu în dragostea lui Dumnezeu.

Dacă sunt bun, răbdător, lipsit de gelozie, de necuviință, de lăudăroșie, dar sunt de acord și tolerez imoralitatea sexuală, cum ar fi homosexualitatea, care ajunge să fie acceptată și încurajată în tot mai mare măsură chiar și de guvernele multor țări, atunci nu umblu în dragostea lui Dumnezeu.

De fapt, sunt amăgit și mă aflu într-o stare chiar mai periculoasă decât omul necuviincios, invidios, lăudăros și arțăgos, fiindcă el știe probabil că se află departe de Dumnezeu. Pe de altă parte, eu s-ar putea să mă înșel că sunt într-o relație bună cu Dumnezeu, fiindcă m-a condus cineva în „rugăciunea păcătosului”, dar nu m-am pocăit niciodată de trăirea în păcat. Altfel spus, nu urmez poruncile lui Isus.

Dacă am ajuns aici, îngăduiți-mi să menționez un punct foarte important: eu nu respect poruncile lui Dumnezeu ca să fiu mântuit, ci umblu în ele fiindcă sunt mântuit și dragostea Lui locuiește în mine. Ascultarea mea față de ele este dovada faptului că mi-am predat Lui cu adevărat inima și viața.

Din nou, adevărul este că orice formă de dragoste care contrazice Cuvântul și căile lui Dumnezeu nu este dragostea care dăinuie veșnic. Este una vremelnică. Ea îi va face pe oameni să se simtă bine, ba chiar să se sacrifice; dragostea aceasta va oferi integrare și acceptare, dar nu va fi veșnică. Ea nu duce la viața veșnică. Într-o zi, se va prăbuși în prăpastia hăului etern al iazului de foc.

Oare este cu adevărat dragoste aceasta care pare atât de bună când e privită din perspectivă temporară? Adam și Eva au socotit rodul pomului cunoștinței binelui și răului ca unul bun, care îi va face înțelepți.

Femeia a văzut că pomul era *bun...* și de dorit *ca să deschidă cuiva mintea*. (Geneza 3:6)

Probabil că Eva s-a gândit cam așa: „*De ce ne-ar spune un Dumnezeu iubitor să nu mâncăm din ce este «bun» pentru noi? Nu are nicio logică.*” Ea a ales să accepte ceva aflat în afara sfatului lui Dumnezeu și care părea a fi o alegere „bună” și „înțeleaptă”. Noi vrem să știm „de ce”, dar haideți să spunem lucrurilor pe nume: sunt unele aspecte cu privire la care Dumnezeu vrea să ascultăm chiar dacă nu înțelegem motivul din spatele lor. Putem crede că El ne iubește când ne spune să stăm departe de ceva ce nouă ni se pare bun pentru noi? Putem avea încredere în caracterul Lui? Sau devenim judecătorii Lui și Îi spunem ce este bine pentru noi, aidoma cuplului din grădina Eden?

Pot fi date atât de multe exemple privitoare la tainele lui Dumnezeu sau la motivele din spatele poruncilor Lui, însă îngăduiți-mi să vă dau doar unul. După aproape patruzeci de ani, încă nu am întâlnit un om care să îmi poată spune motivul pentru care Dumnezeu i-a zis unui profet: „Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă și nici să nu te întorci pe drumul pe care te vei duce” (1 Împărați 13:9). Profetul nu a dat ascultare unei porunci *în aparență lipsite de sens*, dar în final și-a pierdut viața din pricina neascultării.

Dacă e să fim sinceri, dragostea adevărată pare să contrazică uneori ceea ce simțim noi că este dragostea. De ce ar spune Pavel bisericii din Corint: „Și eu mă voi cheltui bucuros pe mine însumi și tot ce am de dragul vostru, deși, după câte s-ar părea, cu cât eu vă iubesc mai mult, cu atât voi mă iubiți mai puțin” (2 Corinteni 12:15, NLT). Pare greu de înțeles că această comunitate de credincioși îl considera pe Pavel un om lipsit de dragoste! În ce mă privește, cred că răspunsul evident este că ei îl priveau drept un lider dogmatic, legalist, drept unul care voia să îi țină sub apăsarea regulilor, ca să spunem așa. Poate că ajunseseră chiar să îl considere pe Pavel un bigot. Însă nu acesta era adevărul. Apostolul îi iubea cu o *dragoste veșnică*, nu cu versiunea lumească a dragostei. El i-a confruntat cu adevărul, i-a avertizat și i-a chemat la pocăință, acțiuni care se poate să fi părut lipsite de dragoste

ascultătorilor lui. Însă cuvintele apostolului erau saturate cu adevărata dragoste a lui Dumnezeu.

Rostirea adevărului în dragoste

Toate acestea fiind spuse, haideți să ne întoarcem acum să discutăm importanța dragostei adevărate. Să recapitulăm întâi descrierea dragostei:

Dragostea este răbdătoare.

Dragostea este plină de bunătate.

Dragostea nu este invidioasă.

Dragostea nu este mândră.

Dragostea nu este lăudăroasă.

Dragostea nu este necuviincioasă.

Dragostea nu pretinde să se facă doar ce dorește ea.

Dragostea nu este arțăgoasă.

Dragostea nu ține socoteala greșelilor care i s-au făcut.

Dragostea nu se bucură de nedreptate.

Dragostea nu renunță niciodată.

Dragostea stă în păzirea poruncilor Lui.

Dacă spunem adevărul, dar nu suntem plini de bunătate, nici răbdători, ci mai degrabă invidioși, lăudăroși, mândri, necuviincioși, dacă pretendem să se facă așa cum vrem noi, dacă suntem arțăgoși, dacă ținem socoteala greșelilor care ne-au fost făcute, dacă suntem neiertători, dacă ne bucurăm de nedreptate și renunțăm la oameni, atunci nu păzim poruncile Lui. Prin urmare, putem predica pocăința, credința în Isus Cristos și tot ce se găsește în Scriptură, dar noi nu trăim în adevărata dragoste. Am intrat pe tărâmul legalismului și îi vom răni pe cei din jur, în loc să îi aducem la Dumnezeu.

Într-o zi, m-a abordat un tânăr care mi-a zis:

- Eu sunt chemat la lucrarea pe care o faci tu. Sunt chemat să aduc muștrare trupului lui Cristos!

Când mi-a spus cuvintele acestea, am știut în inima mea că motivația lui era greșită. Duhul Sfânt mi-a dat următorul răspuns pentru el:

- Vrei să știi cum să lucrezi în adevărata slujire profetică?

Chipul i s-a luminat și a răspuns îndată:

- Da, mi-ar plăcea mult să știu.

- În tot răstimpul în care rostești vreo formă de corectare sau un avertisment, inima trebuie să îți ardă de dragoste pentru oamenii cărora le vorbești, i-am zis.

A rămas fără cuvinte timp de câteva clipe.

- O, Dumnezeu mai are de lucrat în mine.

I-am spus:

- Sunt mândru de tine. Doar un om smerit poate da un astfel de răspuns. Ești mai aproape decât crezi de starea aceasta. Ai inima sensibilă.

Dragostei îi pasă mai mult de celălalt decât de propria persoană. Îi pasă într-atât încât nu va îngădui nimănui să cadă în prăpastie. Dragostea emană toate trăsăturile descrise în 1 Corinteni 13, dar, făcând-o, nu va devia niciodată de la poruncile Mântuitorului și Dumnezeului nostru.

Dragostea este atât de vitală, de importantă; ea este esența vieții. Rugați-vă ca Dumnezeu să vă umple inima cu dragostea Lui, cu Sine Însuși, astfel încât să vă pese într-adevăr mai mult de alții decât de propria viață. Scriptura ne spune că Duhul Sfânt toarnă această dragoste în inima noastră. Noi Îi putem cere adâncimea, lungimea și înălțimea dragostei Lui dătătoare de viață.

De aceea, cereți, cereți din nou și continuați să-I cereți să vă umple inima cu dragostea divină, veșnică.

ACȚIONAȚI

Noi trebuie să ne ridicăm glasul împotriva păcatului care caută să invadeze Biserica, însă trebuie să o facem în dragoste; altminteri, avertizările noastre nu vor avea rezultatul dorit. Dumnezeu ne avertizează neconținut pe paginile Scripturii, însă dragostea Lui arzătoare L-a mânat să facă mai mult: să Își trimită Fiul să plătească prețul pentru toate păcatele pe care ne-a avertizat să nu le înfăptuim.

Aceasta este dragostea pe care trebuie să o avem în timp ce avertizăm oamenii împotriva păcatului. Și există o singură sursă a dragostei:

Dumnezeu. El este dragoste. Dacă vrem să creștem în dragoste, trebuie să creștem în ce privește părtășia noastră cu El.

Cuvintele nu pot spune cât de important este să petrecem regulat timp cu Dumnezeu, căutându-L pe El și cerându-I să ne umple cu mai mult din dragostea Lui. Când suntem umpluți cu dragoste, aceasta va îndepărta frica noastră de a confrunța. Ne va constrânge să acționăm de dragul celor din jur, nu doar prin intermediul inițiativelor umanitare, ci și avertizând atunci când este nevoie. Dragostea lui Dumnezeu ne va elibera și ne va da puterea de a aduce această libertate altora. Rezervați-vă timp pentru a vă ruga sincer astăzi (nu renunțați repede) ca Dumnezeu să vă umple cu dragostea Lui.

ANIHILAREA KRYPTONITEI

Când vine vorba despre păcat, sunt trei scenarii care năpăstuiesc viața credincioșilor.

Din primul fac parte cei care aleg să treacă păcatul cu vederea, din pricina inimii lor împietrite. Ei sunt imuni la realitatea că trăirea de felul acesta Îi frânge lui Dumnezeu inima. Domnul deplânge starea lor astfel: „Le este rușine de asemenea fapte dezgustătoare? Cătuși de puțin: nici măcar nu știu cum să roșească!” (Ieremia 8:12, NLT). Conștiința lor este compromisă; uneori e de-a dreptul vestejită.

În al doilea rând, într-o stare la fel de periculoasă se află cei care cred minciuna că noi toți suntem păcătoși prin natura noastră și că sângele lui Isus are destulă putere pentru a ne elibera de sub pedeapsă, dar nu și din robia păcatului. Oamenii aceștia aderă ferm la adevărul care spune că în Cristos suntem sfințiți, însă cred minciuna că nu este necesar să trăim o viață sfințită. Acesta era felul de învățătură răspândită în biserica din Tiatira. Pavel abordează în mod specific acest mod de gândire când scrie următoarele:

Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul?
Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim
în păcat? (Romani 6:1-2)

Aceste prime două scenarii sunt identificate în mod clar cu kryptonita (păcatul practicat cu bună știință) care slăbește credinciosul, precum și comunitatea credincioșilor. Cei care se află în una dintre aceste două categorii sunt oameni *dedați la păcat*. Ei sunt cei care, în ziua judecății, vor auzi din partea lui Isus cuvintele: „Depărtați-vă de la Mine” (vezi Matei 7:20-23).

A treia categorie este cea a oamenilor care se luptă să se elibereze din strânsoarea păcatului. Vor să iasă din capcana lui, însă aceasta îi ține strâns. Ei nu au descoperit încă din Cuvântul lui Dumnezeu cum să își exercite libertatea prin credință. Atunci când păcătuiesc, inima li se frânge, datorită dragostei lor pentru Dumnezeu. Se pocăiesc cu adevărat, dar în timp cad iarăși în păcat. Din nefericire, unul dintre lucrurile care îi țin în robie este vinovăția și condamnarea păcatului de care sunt legați. Rușinea păcatului lor îi împiedică să se ridice.

Dacă vă aflați în acest al treilea grup, vă rog să mă ascultați. Isus ne spune: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, mustră-l! Și, dacă-i pare rău, iartă-l! Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: «Îmi pare rău!», să-l ierți” (Luca 17:3-4). Motivul pentru care Stăpânul nostru ne spune să iertăm pe cel care păcătuiește și care se pocăiește cu adevărat de mai multe ori pe zi este acela că noi trebuie să iertăm așa cum ne iartă și pe noi Tatăl ceresc (vezi Efeseni 4:32). Țineți minte, vă rog: dacă ați păcătuit în repetate rânduri, dar de fiecare dată ați venit cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu, cu inima frântă în urma unei pocăințe autentice, sunteți iertați și sângele lui Isus vă curăță, ca și cum nu ați fi păcătuit niciodată. Nu vă pedepsiți singuri, fiindcă aceasta știrbește măreția sângelui lui Isus și leagă iarăși neprihănirea de faptele voastre. Nu puteți fi niciodată mântuiți sau iertați procedând astfel. Iertarea este darul plin de har al lui Dumnezeu.

În capitolul acesta aș vrea să abordez acest al treilea scenariu. Vă voi împărtăși povestea eliberării mele prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu mă puteam elibera

Când aveam doisprezece ani, niște prieteni mi-au făcut cunoștință cu revistele pornografice. Ni le împrumutam unii altora și e de la sine înțeles că nu a trecut mult până când am ajuns dependent.

Am început cu pornografia mai ușoară, după care am trecut curând la materiale tot mai depravate. Aceasta a dus la fantezii sexuale de necontrolat în mintea mea. Stăteam în bancă la școală, în anii de liceu, mă uitam la fete și îmi imaginam că aveam relații sexuale cu ele. Eram mistuit de pofta sexuală.

La vârsta de nouăsprezece ani mi-am predat viața lui Isus în cadrul unei întâlniri din căminul nostru studentesc. Multe dintre păcate și-au pierdut îndată puterea asupra vieții mele: beția, injuriile, purtarea necuviincioasă cu fetele, bădărănia și alte comportări lipsite de evlavie au dispărut pur și simplu. Însă pornografia și pofta nu și-au pierdut puterea. Eram în continuare legat și nu mă puteam elibera. De fiecare dată când cedam acestui păcat, mă pocăiam îndată și Îi ceream sincer iertare lui Dumnezeu.

Înainte să fiu mântuit, nu mă gândeam de două ori la pofta sexuală care mă conducea, ci îi cedam ori de câte ori îmi era stărnită dorința. După ce am fost salvat, am început să duc o luptă feroce. Nu voiam să mă uit la materiale pornografice, fiindcă știam că aceasta nu era o purtare evlavioasă, dar se părea că dorința era prea puternică pentru a-i putea rezista.

În 1982, la vârsta de douăzeci și trei de ani, m-am căsătorit cu Lisa. Am crezut că pofta va păli, fiindcă acum eram căsătorit cu fata visurilor mele. Însă nu a fost așa; de fapt, situația chiar s-a înrăutățit. Dacă exista pornografie pe undeva prin preajmă, cumva ajungeam să gravitez în jurul ei, aproape ca pilitura de fier atrasă de un magnet. Situația a afectat relația cu Lisa atât în dormitor, cât și în alte sfere ale intimității.

În 1983, am intrat în lucrare și încă mă luptam cu pornografia. Convingerea mea că ceea ce făceam era greșit a sporit și mai mult. Slujirea mea în biserică includea și sarcina de a avea grijă de nevoile păstorului, ale familiei lui și de oricare dintre musafirii bisericii. Aceasta era una dintre cele mai proeminente biserici din America și găzduia mulți păstori și vorbitori remarcabili. Unul dintre ei era bine cunoscut pentru lucrarea lui de eliberare. Fusese de câteva ori în Asia, iar mărturiile clare despre felul în care oamenii fuseseră eliberați de vicii sau de demoni erau fenomenale, uneori de-a dreptul uluitoare. Dumnezeu Îl folosea într-un mod deosebit de profund. Numele lui era Lester Sumrall.

În toamna anului 1984, a venit la noi la biserică pentru o serie de seminarii, iar eu am fost gazda lui. Ajunsesem să îl cunosc destul de bine în urma vizitelor lui anterioare. De data aceasta, în timp ce îl duceam cu mașina și eram singuri, mi s-a părut că e momentul potrivit să mă deschid înaintea lui și să îi împărtășesc despre lupta pe care o duceam cu pofta sexuală. M-am smerit și am fost dureros de sincer, fiindcă îmi doream să scap! Lester mi-a vorbit cu severitate, așa cum ar face-o un adevărat părinte în credință. Am ascultat cu atenție fiecare cuvânt și apoi l-am rugat cu disperare: „Roagă-te pentru eliberarea mea, te rog!”

A rostit o rugăciune foarte puternică, dar, spre dezamăgirea mea, în săptămânile și lunile care au urmat nu am experimentat nicio schimbare. Am continuat și de atunci încolo lupta cu pofta.

După aproximativ nouă luni, mi s-a oferit ocazia de a folosi o cabană pentru a mă retrage din ritmul zilnic al vieții și a mă ruga. În cea de-a patra zi de post (nu voi uita niciodată data: era 6 mai 1985), am fost în sfârșit eliberat pe deplin de duhul de poftă în timp ce eram adâncit în rugăciune. Duhul Sfânt m-a îndrumat să poruncesc cu feroare poftei să plece din viața mea. Am făcut lucrul acesta și autoritatea care a venit peste mine a întrecut tot ce experimentasem vreodată. Mulțumesc Domnului că sunt liber și astăzi!

De ce mai târziu?

După ce am trăit în libertate vreo doi ani de zile, în mintea mea și-a făcut loc o întrebare sâcâitoare, pe care am dus-o înaintea Domnului în rugăciune. „Tată, am zis eu, nu înțeleg. M-am smerit înaintea lui Lester, acest mare bărbat al Tău. Din moment ce atât de mulți oameni au fost eliberați prin lucrarea lui, de ce nu am fost eliberat și eu în ziua în care s-a rugat pentru mine? De ce au mai trecut încă nouă luni până am fost eliberat?”

Domnul a început să îmi arate viața mea din perioada aceea. În toamna anului 1984, când Lester a venit să vorbească la noi la biserică, mă rugam în fiecare dimineață cel puțin câte o oră și jumătate. Făceam lucrul acesta de vreo doi ani. Mă trezeam la cinci dimineața, ieșeam din casă pe la cinci și jumătate și mă rugam până la șapte. Rugăciunile pe care le înălțam plin de pasiune în perioada aceea spuneau: „Doamne, folosește-mă să conduc mulți oameni la Isus, folosește-mă să vindec bolnavii, folosește-mă să eliberez oameni. Tată, folosește-mă să am influență aspra națiunilor pentru Numele lui Isus!” Rosteam din nou și din nou, zi după zi, aceeași rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă lanseze în lucrare și să îmi deschidă uși pe care să nu le poată închide nimeni. Mă rugam stăpânit de o pasiune puternică!

Într-o zi a acelei toamne, în timpul rutinei mele de dimineață în care strigam în rugăciune așa cum făcusem de multe luni, ba chiar de ani, Duhul Sfânt mi-a vorbit dintr-o dată și mi-a zis: „Fiule, poți câștiga mulțimi de

oameni pentru Isus, îi poți elibera și vindeca pe mulți, iar tu să sfârșești pentru totdeauna în iad.”

Am rămas consternat. „*Cum se poate una ca asta? Oare chiar Duhul Sfânt e Cel care îmi vorbește?*” Eram oarecum circumspect cu privire la cele auzite, până când El a pus capăt tăcerii, zicând: „Fiule, Iuda și-a părăsit slujba ca să Mă urmeze, Iuda a predicat Evanghelia, a vindecat bolnavi în Numele Meu, a eliberat oameni în Numele Meu și Iuda a sfârșit în iad.”

Fusesem crescut în tradiția catolică și eram născut din nou doar de cinci ani, așa că nu eram deloc familiarizat cu scena pe care urmează să v-o descriu. M-am înfiorat pe dinăuntru când am auzit aceste cuvinte. Tremuram și îmi era teamă să vorbesc. În același timp, eram cu totul derutat, dar știam că Dumnezeu îmi vorbea. Eram copleșit de uimire, reverență și teamă în prezența Lui.

În cele din urmă mi-am adunat curajul cât să întreb cu respect: „Atunci care este lucrul pe care ar trebui să îl caut înainte de toate? Ce este cel mai important?”

Am auzit atât de clar răspunsul: „Să Mă cunoști pe Mine îndeaproape.”

După întâlnirea amintită cu Dumnezeu, mi-am dat seama în timp ce studiam singur Scriptura că aceasta a fost cea mai mare dorință a lui David, Moise, Pavel și a tuturor celor care și-au sfârșit bine viața. Pavel spune:

Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos. (Filipeni 3:8)

Apostolul căuta să Îl cunoască pe Isus îndeaproape, iar din această cunoaștere urma să emane lucrarea lui plină de putere. Eu alergasem după lucrare, în loc să caut să Îl cunosc pe Isus îndeaproape. Din ziua aceea totul s-a schimbat.

Acum rugăciunile pe care le rostesc în fiecare dimineață spuneau cam așa: „Doamne, vreau să Te cunosc atât de bine cât Te poate cunoaște un om. Vreau să Îți fiu pe plac la cel mai înalt nivel la care poate ajunge un om. Arată-mi inima Ta, descoperă-mi ce este important pentru Tine și arată-mi ce nu e atât de important pentru Tine. Învață-mă căile Tale și fie ca viața mea să Îți aducă bucurie...”

Continuam să mă rog în zorii fiecărei zile, dar rugămințile mele pline de ardoare mergeau acum în direcția aceasta. Eu nu mi-am dat seama ce se întâmpla în acest răstimp, dar Dumnezeu avea să îmi arate mai târziu.

Astfel, răspunsul la întrebarea mea: „De ce nu am fost eliberat când s-a rugat Lester Sumrall pentru mine?” începea să prindă contur. Dumnezeu mi-a vorbit mai apoi și mi-a zis: „Când ți-ai deschis inima în fața evanghelistului, te temeai că păcatul poftei te va împiedica în lucrarea la care știai că te-am chemat. Îți era teamă că te va descalifica. Întristarea ta se concentra asupra propriei tale persoane; era o întristare lumească.”

El a continuat: „Nouă luni mai târziu, fiindcă ai strigat spre Mine în dorința de a Mă cunoaște îndeaproape, inima a ajuns să ți se frângă, fiindcă o răneai pe a Mea prin păcatul Tău. Știai că Eu murisem ca să te eliberez de păcat și urai faptul că luai parte la ceva ce se număra printre lucrurile care M-au trimis la cruce. Întristarea ta se concentra acum asupra Mea; era o întristare duhovnicească.”

Pavel spunea bisericii din Corint:

Totuși, acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a dus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveți nicio pagubă din partea noastră. În adevăr, când *întristarea este după voia lui Dumnezeu*, aduce o pocăință care duce la mântuire, de care cineva nu se căiește niciodată; pe când *întristarea lumii* aduce moartea. (2 Corinteni 7:9-10)

Cuvântul grecesc pentru „mântuire” folosit în versetul acesta nu se referă neapărat la nașterea din nou. Termenul este cel de *soteria*, care este definit drept: „siguranță, eliberare, ferire de primejdie și de nimicire”. Haideți să luăm cuvântul „eliberare” dintre cele enumerate în definiție și să îl inserăm în versetul de mai sus: „întristarea... după voia lui Dumnezeu aduce o pocăință care duce la *eliberare*”. Eu am fost eliberat, izbăvit, și întristarea după voia lui Dumnezeu a fost cea care a deschis ușa pentru a-mi face parte de eliberare.

Două feluri de întristare

Există două feluri de întristare: una este duhovnicească, după voia lui Dumnezeu, iar cealaltă este lumească. În ce fel se disting ele? Experiențele împăraților Saul și David ilustrează diferența. După cum am arătat în capitolul anterior, Saul s-a dovedit neascultător de Domnul în incidentul cu amaleciții. Apoi a învinovățit poporul pentru cele petrecute; doar după insistența profetului Samuel, împăratul a recunoscut în cele din urmă: „Am păcătuit.” După ce a mărturisit acest fapt, i-a zis îndată lui Samuel: „Am păcătuit! Acum, te rog, cinstește-mă în fața bătrânilor poporului meu și în fața lui Israel” (1 Samuel 15:30). Întristarea lui Saul avea în centru propria persoană. Samuel îl pusese într-o poziție stânjenitoare, confruntându-l în fața căpeteniilor și a poporului. Împăratul își dorea recuperarea onoarei.

Pe de altă parte, împăratul David păcătuiește în mod grav. Săvârșește adulter cu soția altui om, după care aranjează uciderea acestuia, pentru a-și acoperi păcatul. Profetul Natan îl confruntă în fața căpeteniilor lui și a poporului. În momentul în care păcatul este dat în vileag, David cade cu fața la pământ și spune: „Am păcătuit împotriva Domnului” (2 Samuel 12:13).

Saul spune: „Am păcătuit.” David spune: „Am păcătuit *împotriva Domnului.*” Este o diferență între cele două afirmații. Lui David i s-a frânt inima la gândul că a rănit inima Celui pe care Îl iubea. Întristarea lui nu se concentra asupra propriei persoane, cum era cazul lui Saul. Atitudinea diferită a lui David a fost confirmată de faptul că împăratul a stat cu fața la pământ înaintea Domnului toată noaptea și a postit timp de șapte zile. Lui David îi părea profund rău de ceea ce făcuse împotriva Domnului, lucru pe care îl arată lămurit când strigă spre El:

Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta. (Psalmul 51:4).

Întristarea lumii se concentrează asupra propriei persoane, întrebându-se: „Care sunt consecințele? Voi fi judecat? Voi fi descalificat? Voi avea de suferit de pe urma păcatului? Ce vor crede oamenii despre mine?” și așa mai departe. Întristarea evlavioasă, după voia lui Dumnezeu se concentrează asupra lui Isus, zicând: „Am rănit inima Celui pe care

„Îl iubesc și, orice ar hotărî El, judecata Lui e dreaptă și adevărată, iar eu nădăjduiesc în îndurarea Lui.”

Trăiți ca oameni liberi

Acum eram liber, dar mintea mea trebuia înnoită. Pentru aceasta a fost nevoie de doi sau trei ani. Înainte de luna mai a anului 1985, dacă undeva în preajma mea se afla vreun material pornografic, nu mă puteam împotrivi atracției lui. Acum o puteam face și aveam abilitatea de a-i întoarce spatele. Însă, dacă trecea pe lângă mine o femeie atrăgătoare, îmbrăcată în haine strâmte, trebuia să îmi întorc privirea pentru a nu da gândurilor mele ocazia să o ia razna. Nu aceasta este libertatea completă de care ne face parte Isus. Eliberarea mea nu era încă deplină.

Există o diferență între *a fi eliberat* și *a fi făcut liber*. Eu am fost eliberat în 6 mai, dar Isus spune: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:32, NKJV). Scopul este de a fi *făcuți* liberi, iar pentru aceasta este nevoie ca adevărul să ne pătrundă ființa.

Pe măsură ce timpul a trecut, am rămas adâncit în Cuvântul Domnului și în rugăciune, iar mintea mea a început să vadă lucrurile așa cum le vede Dumnezeu în ce le privește pe femei. Prima schimbare de paradigmă a avut loc atunci când am înțeles că toate femeile sunt *fiice*. Știu că afirmația de mai sus nu pare a fi una foarte profundă, însă pentru mine a fost. Duhul Sfânt mi-a arătat că fiecare femeie este fetița unei mămici și a unui tătic. Ele nu sunt obiecte sexuale, așa cum le vedeam eu înainte de a fi eliberat.

Ceva mai târziu, în inima mea și-a făcut loc un adevăr și mai mare. Am ajuns să înțeleg limpede că toate femeile sunt create după chipul lui Dumnezeu și că El le-a încununat cu slavă și cu cinste (vezi Geneza 1:26-27 și Psalmul 8:5). Nici descoperirea aceasta poate că nu pare foarte profundă, însă pentru mine a fost o revelație de natură să îmi schimbe viața până în străfundul ființei mele.

Acum, dacă îmi apare de undeva în fața ochilor o imagine pornografică, o găsesc ofensatoare! Da, lucrul de care eram cândva captivat îmi provoacă acum repulsie. Dacă trece acum pe lângă mine o femeie atrăgătoare, nu trebuie să îmi mai întorc capul, așa cum am făcut timp de câțiva ani după ce am fost eliberat. Acum o pot privi în ochi și îi pot spune cu căldură: „Bună ziua!”, fără să am nicio dorință nepotrivită față de ea.

Am descoperit puterea harului lui Isus Cristos. Înțeleg faptul că majoritatea creștinilor văd harul ca însemnând mântuire, iertare de păcat și un dar nemeritat. Însă pentru cei mai mulți, el se sfârșește aici. Am ajuns să îmi dau seama că harul lui Dumnezeu cuprinde toate aceste atribute uimitoare, însă el ne și împuternicește să ne schimbăm, să facem ceea ce ne cheamă adevărul să facem.

Putem crede oare că darul fără plată al lui Isus ne izbăvește de *pedeapsa veșnică a păcatului*, dar nu are suficientă putere pentru a ne elibera din *robia păcatului*? Eu nu pot fi convins vreodată că așa stau lucrurile.

Eu știu care este realitatea! Am experimentat harul Lui transformator, iar acum sunt un om liber. Sunt atât de recunoscător că El a făcut aceasta pentru mine și atât de recunoscător că El va face la fel și pentru voi! Ce a urmat a fost o luptă, nu o plimbare prin parc; a fost nevoie de perseverență și de rugăciune fierbinte. După toate probabilitățile, la fel va fi și în cazul vostru. Vestea bună este că nu puteți da greș, fiindcă harul și dragostea lui Dumnezeu nu pot da greș. Perseverați, așadar, și fiți eliberați.

ACȚIONAȚI

Dumnezeu este Mântuitorul vostru și nu există altul. Niciun program alcătuit din cinci pași, niciun efort omenesc și nicio listă de reguli nu vă pot elibera din robia păcatului. Însă aceasta nu înseamnă că Dumnezeu ne eliberează din păcatul nostru, în timp ce noi nu facem nimic. Dumnezeu vă va elibera, dar pentru a-L căuta pe El trebuie să treceți la acțiune. Căutarea Tatălui nostru ceresc, mânați de motivația corectă (aceea de a-L cunoaște pe El, nu de a obține ceva din partea Lui), este cea care vă va conduce spre eliberarea voastră.

Întrebarea este: cât de important este pentru voi să fiți eliberați? Vă veți face timp să Îl căutați pe Dumnezeu? Vă veți retrage din activitatea cotidiană, plecând de acasă pentru a petrece timp cu Dumnezeu, dacă este nevoie? Veți striga spre Domnul și nu vă veți opri până când veți găsi prezența Lui și veți pune mâna pe promisiunile Sale? Vă veți apropia de El, îngăduindu-I să stabilească lucrurile în relația voastră? Veți căuta eliberarea de păcat de dragul relației cu Domnul, nu doar pentru că vă împiedică să aveți viața pe care o doriți? Vă veți smeri pentru a îngădui

unor lideri evlavioși și maturi să se roage pentru voi și să vă vorbească din partea Domnului?

Socotiți costul robiei voastre, dar și pe cel al eliberării voastre. Apoi începeți să Îl căutați pe Dumnezeu cu toată inima. El așteaptă să vă cunoască îndeaproape!

PĂCATUL CARE NU ESTE PĂCAT

Ați ridicat o sprânceană când ați citit titlul acestui capitol?

Există un alt aspect al idolatriei pe care nu l-am acoperit încă și care poate fi identificat drept *păcatul care nu este păcat*. Pentru a duce până la capăt procesul eliminării kryptonitei, nu putem ignora acest aspect, fiindcă este cel mai subtil și mai greu de identificat. Haideți să începem cu o pildă.

Într-o zi, unul dintre oamenii aflați cu Isus la masă a pomenit cât de minunat va fi să ia parte la ospățul din Împărăția lui Dumnezeu. Isus a profitat de comentariul lui pentru a ilustra un adevăr profund. El a zis: „Un om a pregătit un mare ospăț și a trimis multe invitații. Când banchetul a fost gata, și-a trimis slujitorii să le spună oaspeților: «Veniți, banchetul este gata.» Dar toți au început să invoce *justificări*” (Luca 14:16-18, NLT). Cuvântul central al pildei este cel de „justificări”.

Ați avut parte vreodată de o asemenea experiență? Ați cerut cuiva ceva, fie ajutor, fie l-ați invitat să vină la o petrecere sau la cină, l-ați rugat să îndeplinească o sarcină, să facă un comision sau i-ați adresat orice altă cerere și ați primit drept răspuns o justificare trasă de păr. Ce comunică astfel de justificări? Simplul fapt că ceea ce vrea omul respectiv să facă e mai important decât solicitarea voastră. În esență, un astfel de răspuns comunică: „Prioritățile mele se află mai sus pe lista mea decât ale tale.”

Potrivit spuselor lui Isus, omul acesta nu pregătea un grătar, nici nu își servea musafirii cu hamburgeri, hot dog și chipsuri. El organizase un mare ospăț, un eveniment important și o făcuse pentru a-i binecuvânta pe oaspeții pe care urma să îi poftască. Invitațiile au fost scrise, pecetluite și trimise tuturor celor pe care gazda dorea să îi vadă participând, însă toți au răspuns justificându-se: „Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți” (Luca 14:18).

Iată o întrebare importantă: e păcat să cumperi un ogor? Desigur că nu. Dacă ar fi, aceasta ar însemna că am dat de necaz, fiindcă am cumpărat câteva parcele la viața mea. Cu toate acestea, când cumpărarea unei bucăți de pământ este mai importantă decât Cuvântul Domnului, ea devine păcat, „păcatul care nu este păcat”. Mai specific, devine idolatrie sau kryptonită.

Să ne oprim la următorul invitat: „Un altul a zis: «Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; iartă-mă, te rog»” (Luca 14:19).

Este cumpărarea de boi sau, ca să fim mai relevanți, de aparatură sau de utilaje pentru afacerea voastră un păcat? Desigur că nu; am cumpărat asemenea aparatură în viața mea. Cu toate acestea, când achiziționarea unui bun este mai importantă decât Cuvântul Domnului, ea devine păcat. Repet, așadar: vorbim despre păcatul care nu pare a fi păcat sau, mai specific, despre idolatrie sau kryptonită.

Să vedem cum stau lucrurile cu ultimul om invitat la ospăț: „Un altul a zis: «Tocmai acum m-am însurat și de aceea nu pot veni.»” (Luca 14:20)

Vă întreb pentru ultima oară: este păcat să ne căsătorim? Dacă ar fi, atunci ar însemna că o mulțime de bărbați, inclusiv eu, au dat de bucluc. Dar, bineînțeles, căsătoria nu este păcat. Cu toate acestea, când căsătoria devine mai importantă decât Cuvântul lui Dumnezeu, ea devine păcat. Avem iarăși de-a face cu un păcat care nu este păcat sau, mai specific, cu idolatria sau cu kryptonita.

Cred că ideea este clară: atunci când punem pe oricine, orice lucru sau orice activitate înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce nu este păcat devine păcat.

Darea în vileag a kryptonitei din viața mea

După cum am pomenit înainte, m-am îndrăgostit de Isus pe când eram în primii ani de școală la Universitatea Purdue. L-am primit pe Domnul în anul 1981, în cadrul clubului meu studentesc. Eram plin de foc pentru El!

Câteva luni mai târziu, începea sezonul de fotbal american la universitatea noastră. Aveam bilete la toate meciurile pe care le juca echipa noastră acasă. În anii anteriori, nu ratasem nici măcar unul dintre ele. Însă acum eram atât de entuziasmat de relația cu Isus încât am folosit răstimpul în care se derulau meciurile de fotbal pentru a studia Biblia. În căminul studentesc era liniște, fiindcă toți băieții erau la meci. Am avut astfel ocazia

să petrec un timp deosebit în rugăciune. Mă bucuram de timpul petrecut cu Dumnezeu mai mult decât de meciurile de fotbal.

Nimeni nu mi-a spus: „N-ar trebui să mergi la meciurile de fotbal.” Nu m-am gândit niciodată că ar fi fost greșit să merg la un asemenea meci. De fapt, am participat la multe dintre ele în ultimul an de facultate.

După absolvirea facultății, m-am mutat în orașul Dallas din statul Texas, iar după câteva luni am acceptat să mă implic în slujirea din biserica mea. Dată fiind mărimea și influența lucrării acesteia, avea peste patru sute de angajați.

În vremea aceea, Dallas Cowboys era una dintre cele mai bune echipe din Liga Națională de Fotbal. Eu nu eram un fan al ei, fiind crescut în Michigan. Dar îi auzeam deseori pe colegii din staff vorbind despre echipă în fiecare zi de luni. Discutau plini de pasiune și în detaliu meciul din ziua precedentă: puncte marcate, fazele remarcabile și desigur, potențialul clasament final.

Mănat de curiozitate, am început să urmăresc meciurile echipei Cowboys. În prima fază, mă uitam la câte un sfert sau o jumătate de meci. Îmi plăcea să îi văd pe jucători pe teren, fiindcă jocurile lor erau palpitante. Un alt beneficiu era acela că acum aveam ocazia să discut inteligent meciurile cu colegii de muncă.

Dar, odată cu trecerea timpului, interesul meu pentru echipa Cowboys a devenit tot mai puternic și am început să urmăresc meciurile de la cap la coadă. M-am trezit stând de vorbă plin de înflăcărare cu televizorul, făcând galerie și uneori strigând la jucători. În cele din urmă, am ajuns în faza în care nu ratam niciun meci sau vreo parte din el. Chiar și în afara sezonului competițional, eu și colegii ne continuam discuțiile despre tragerile la sorti și despre prestația grozavă a echipei favorite în sezonul următor. Devenisem acum un fan înrăit!

Odată cu începerea noului sezon, clocoteam de entuziasm. În fiecare duminică, după serviciul divin, goneam spre casă, porneam televizorul și mă instalam în fața lui fără să mă schimb măcar de hainele de biserică (și pe vremea aceea obișnuiam să purtăm costume). Uneori ședeam acolo, lipit parcă de televizor, chiar dacă mă simțeam incomod în hainele acelea sau dacă aveam nevoie să merg la baie. Nu voiam să pierd nimic.

În timpul pauzei de la jumătatea meciului mă duceam să mă schimb. Dacă Lisa avea nevoie să o ajut cu ceva, putea să își ia gândul. „Iubito, joacă

acum Cowboys”, îi spuneam. Serveam masa în pauza dintre reprize sau, și mai bine, după meci, dar niciodată în timpul lui.

În etapa aceea, ajunseseam deja să cunosc toate statisticile despre performanțele echipei. Le examinam cu atenție și mă gândeam mereu cum și-ar fi putut îmbunătăți echipa Cowboys jocul. Acum eu eram cel care conducea discuțiile despre jucători la locul de muncă. În biserică erau unii oameni care aveau bilete la meciurile sezonului, iar eu acceptam fiecare invitație primită de a merge la stadion pentru vreunul dintre jocuri. Nu exista niciodată vreo *scuză trasă de păr* pentru a nu merge.

Să derulăm timpul și să trecem la sezonul următor. Cu puțin timp înainte de începerea lui, făcusem o rugăciune care mi s-a părut destul de simplă și fără de importanță deosebită. Nu mi-am dat seama însă că aceasta urma să îmi schimbe viața. Rugăciunea a fost aceasta: „Doamne, Te rog să îmi purifici inima; vreau să fiu sfânt, pus deoparte pentru Tine; de aceea, dacă există în viața mea ceva care nu Ți e pe plac sau ceva ce are prioritate înaintea Ta, aș vrea să dai acel lucru în vileag și să mă ajuți să îl îndepărtez.”

Sezonul competițional se apropia de încheiere și urmau meciurile de baraj. Într-o zi în care era programat un joc decisiv, echipa Cowboys întâlnea Philadelphia Eagles, iar câștigătorii mergeau în etapa următoare, pe când cei învinși erau eliminați. Eram ca lipit de televizor; nu mai ședeam pe canapea, ci mă ridicasem și stăteam în picioare în fața ecranului. Se juca ultima repriză a meciului și mai rămăseseră doar opt minute. Cowboys erau cu patru puncte în urmă, dar faimosul lor fundaș ajutase echipa să înainteze în teren. Mă foiam agitat între o pasă și alta, strigând de frustrare când jucătorii favoriți greșeau sau reacționând cu bucurie exuberantă la fiecare pasă bună. Suspansul era amețitor.

Dintr-o dată, fără vreun indiciu prealabil, Duhul lui Dumnezeu m-a îndemnat să mă rog. Un imbold brusc m-a copleșit dintr-o dată: „*Roagă-te, roagă-te, roagă-te!*” Era ca o povară, un simțământ puternic și apăsător în adâncul inimii mele. Ajunseseam să recunosc acest fel de imbold din partea Duhului Sfânt care îmi spunea că El dorea să mă opresc din ce făceam și să mă rog.

Am spus cu glas tare: „Doamne, mai sunt doar opt minute de joc. Mă voi ruga după ce se termină meciul.” Imboldul a stăruit și nu slăbea deloc. Au mai trecut câteva minute. Căutând în continuare să-l domolesc, am exclamat: „Doamne, mă voi ruga cinci ore când se încheie jocul. Au mai rămas doar șase minute!”

Jucătorii echipei Cowboys înaintau în terenul advers. Știam pur și simplu că vor reveni și vor câștiga acest meci important. Cu toate acestea, imboldul de a mă ruga nu s-a ridicat de pe umerii mei. De fapt, chiar s-a întezit. Eram frustrat. Nu voiam să pierd restul jocului.

Atunci am zis cu glas tare: „Doamne, mă voi ruga tot restul zilei, ba chiar și al nopții dacă vrei!”

Am urmărit meciul până la capăt. Echipa Cowboys a câștigat meciul și, fiindcă Îi făcusem o promisiune Domnului, am oprit îndată televizorul. M-am dus direct la etaj, în biroul meu, am închis ușa și m-am plecat pe genunchi să mă rog. Însă imboldul de a mă ruga nu mai era prezent. Nu mai simțeam povara dinainte; nici măcar o rămășiță a ei. Totul se dusese.

Am căutat să repar lucrurile. Am încercat să mă rog, dar cuvintele îmi erau seci și fără vlagă. Nu a durat mult până mi-am dat seama ce se întâmplase. Alesesem meciul în locul cerinței lui Dumnezeu. Invocasem o *scuză trasă de păr* care a avut întâietate față de ceea ce îmi ceruse Domnul.

Mi-am îngropat fața în covor și am gemut: „Doamne, dacă m-ar fi întrebat cineva cine e mai important pentru mine: Dumnezeu sau Dallas Cowboys, aș fi răspuns fără clipesc: «Dumnezeu, desigur!» Dar acum tocmai Ți-am arătat cine e mai important. Tu ai avut nevoie de mine, dar eu am ales un meci de fotbal în loc să Te aleg pe Tine. Te rog să mă ierți!”

Am auzit îndată în inima mea: „Fiule, Eu nu vreau jertfa ta de cinci ore petrecute în rugăciune; Eu doresc ascultare.”

Orice sferă a vieții

Acest fel de idolatrie poate surveni în orice sferă a vieții. Țin minte că, în aceeași perioadă, într-o dimineață mă pregăteam să îmi pun cereale într-un bol. Îmi place mult să mănânc cereale dimineața! Dar în ziua aceea L-am auzit pe Dumnezeu șoptindu-mi: „Vreau să postești și să sari peste micul dejun.”

Îmi aduc aminte că m-am uitat la cereale și mi-era atât de poftă să le mănânc! Am zis: „Doamne, voi ține un post de trei zile săptămâna viitoare...”, o altă *scuză trasă de păr* ca să nu ascult ce îmi ceruse El. Domnul mi-a arătat astfel că mâncarea era un idol în viața mea. Pierdusem oportunități prețioase în relația cu El, fiindcă dorința mea după mâncare cântărise mai greu decât cea de a experimenta prezența și Cuvântul Lui.

În mod asemănător, mai târziu, când dragostea mea pentru golf a întrecut măsura, Duhul Sfânt m-a îndemnat să îi dăruiesc toate crosele mele altui păstor (fiindcă în viața lui pasiunea pentru golf nu era una deplasată).

După un an și jumătate în care nu am jucat golf, Domnul a pus pe inima unui jucător profesionist de golf să îmi dăruiască echipamentul lui, în valoare de mii de dolari. Am rămas nedumerit. Apoi, după alte câteva luni, un păstor mi-a spus că Domnul îi pusese pe inimă să îmi dea mie setul lui de crose de golf. Acum eram confuz de-a binelea!

Ceva mai târziu, când am rămas singur, L-am întrebat pe Domnul:

- Ce să fac acum cu tot echipamentul de golf primit?
- Du-te și joacă golf, am auzit răspunsul în inima mea.
- Dar Tu mi-ai cerut să pun capăt jocului și să dau altora toate crosele mele acum un an și jumătate.
- Golful nu mai e acum o pasiune exagerată pentru tine, L-am auzit pe Domnul zicând. Acum e doar un mijloc de recreere și de delectare pentru tine.

De atunci încolo am reînceput să joc, iar Domnul a folosit sportul acesta într-un mod minunat pentru a-mi aduce odihnă și înflorire. În același timp, a devenit un mijloc de a aduce la mântuire oameni pierduți și de a-mi întări relația cu fiii mei, cu lideri de biserici și cu parteneri de lucrare. De fapt, organizația Messenger International a beneficiat de donații de peste cinci milioane de dolari pentru proiectele misionare în urma partidelor de golf jucate cu prieteni și parteneri în cadrul turneului nostru Messenger Cup. Dacă aș fi eliminat golful pentru totdeauna din viața mea, toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar acum golful nu mai era pentru mine totuna cu kryptonita.

Acestea sunt sferele păcatului care nu sunt păcat. Putem include aici afacerile, lucrarea, sportul, relațiile, lucrurile care ne plac și chiar cele esențiale ale vieții. Lista este nesfârșită, ca și cea a lucrurilor, activităților, relațiilor și funcțiilor.

Dumnezeu dorește să ne bucurăm de viața aceasta. De fapt, apostolul Pavel face o afirmație uimitoare:

Dumnezeu ne dă din belșug și neîncetat toate lucrurile de care avem nevoie, ca să ne bucurăm de ele. (1 Timotei 6:17, AMPC)

El vrea să experimentăm toate binecuvântările minunate pe care ni le-a dat. Dumnezeu dorește ca noi să ne bucurăm de viață și ne cere doar ca El să rămână pe primul loc în lista priorităților noastre, ceea ce înseamnă că El și dorințele Lui au întâietate în orice moment, în orice loc și în timpul oricărei activități.

Așadar, fără scuze trase de păr, ba chiar fără scuze de orice fel!

Nu pierdeți ospățul!

Să ne întoarcem acum la concluzia pildei lui Isus. Am citit despre cei trei oameni invitați la ospăț care au găsit scuze pentru a nu se duce. Iată ce spune textul mai departe:

Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat și a zis robului său: „Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi.” La urmă, robul a zis: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc.” Și stăpânul a zis robului: „Ieși la drumuri și la garduri și pe cei ce-i vei găsi silește-i să intre, ca să mi se umple casa. Căci vă spun că niciunul dintre cei poftiți nu va gusta din cina mea.” (Luca 14:21-24)

Fără îndoială că textul se referă la cina nunții Mielului, la ospățul pe care Îl va da Tatăl la sfârșit pentru Fiul Său. Suntem cu toții invitați. Există însă aici un principiu care se aplică momentului și locului de față. Când Dumnezeu ne invită la ceva ce întrerupe rutina noastră zilnică sau lucrurile care ne plac atât de mult, înseamnă că El are pregătit pentru noi ceva mult mai mareț. Este vorba despre o întâlnire de natură divină, care va sfârși într-un banchet, într-un ospăț al Cuvântului Său, al înțelepciunii, prezenței, purtării de grijă, sfatului, puterii și multor altor binecuvântări minunate pe care doar El le poate da.

El a avut pregătit pentru mine ceva în timpul aceluși meci al echipei Dallas Cowboys. Într-o zi voi afla despre ce a fost vorba; sunt încredințat că El a găsit pe cineva „la drumuri și la garduri” care a primit acea binecuvântare pregătită inițial pentru mine și pe care eu am ratat-o.

Nu mă simt condamnat pentru cele petrecute, fiindcă mi-am cerut iertare și îndurarea Lui este atât de mare, dar am învățat fără doar și poate din împrejurarea aceasta și din alte greșeli pe care le-am făcut. Nu vreau să mai pierd vreodată surprizele pe care le are Domnul pentru mine, agățându-mă de ceva ce devine astfel kryptonită.

Când ni se fac asemenea invitații neașteptate de a primi Cuvântul sau înțelepciunea Lui și dăm la o parte orice scuză pe care am putea-o invoca pentru a face un pas înapoi, vom fi întăriți. Nu uitați, kryptonita nu face decât să ne slăbească.

Din păcate, unii vor continua să invoce scuze mereu și mereu. Nu vor face niciodată din Domnul o prioritate și s-ar putea să piardă marele ospăț. Sper să nu fie așa, fiindcă mai este loc în casa Lui și cu toții suntem invitați.

Rostiți în rugăciune această cerere simplă pe care am făcut-o eu cu atât de mulți ani în urmă:

Tată, Te rog în Numele lui Isus Cristos, Domnul meu, să îmi purifici inima. Vreau să fiu sfânt, pus deoparte pentru Tine, așa încât, dacă în viața mea există ceva ce nu Îți este pe plac sau care a devenit o prioritate în raport cu Tine, dă în vileag lucrul acela și ajută-mă să îl îndepărtez. Nu vreau să pierd vreunul dintre ospetele Tale!

ACȚIONAȚI

Sper că ați rostit deja rugăciunea de la finalul acestui capitol. Dacă ați făcut-o, Dumnezeu va începe să lucreze în viața voastră în următoarele zile, săptămâni și luni pentru a vă atrage mai aproape de El și, în cursul acestui proces, va da în vileag lucrurile care vă țin departe de El. Implicați-vă chiar acum în mod activ în acest proces, cerându-I lui Dumnezeu să vă vorbească despre orice lucru din viața voastră care a devenit o scuză pentru a nu răspunde cuvintelor Lui. Notați ce vă descoperă El și rezervați-vă câteva minute ca să vă rugați cu privire la aceasta. Cereți-I lui Dumnezeu să vă arate perspectiva Lui legată de aceste lucruri și notați ce vă spune.

Dacă nu ați rostit rugăciunea de la sfârșitul capitolului trecut, faceți-vă timp chiar acum pentru a spune o altă rugăciune. Cereți-I Domnului să vă dea o inimă dispusă și curajoasă, ca să puteți face această rugăciune. Notați orice vă pune Dumnezeu pe inimă în timp ce vă rugați.

UȘA OSPĂȚULUI

Domnul rostește cea mai remarcabilă afirmație în mesajul adresat altei biserici din cartea Apocalipsa. Cuvintele Lui seamănă mult cu cele discutate în capitolul anterior:

Iată: Eu stau la ușă și bat. *Dacă auziți* glasul Meu și deschideți ușa, voi intra și voi sta la masă cu voi, ca între prieteni.
(Apocalipsa 3:20, NLT)

Un banchet cu Isus! Este vorba despre un ospăț al părtășiei, despre comuniunea cu Stăpânul. Acolo primim Cuvântul Lui, înțelepciune, sfățuire, putere sau orice alte binecuvântări minunate care se revarsă din prezența Sa. Este de așteptat ca o asemenea masă să stârnească foamea, anticiparea și entuziasmul de a primi ce are El să ne dea. Iată ce ne va întări: o masă oferită de Isus este însăși antiteza kryptonitei. E ca și cum Superman ar primi forțe noi fiind expus luminii soarelui. Isus este Cuvântul cel viu, Pâinea adevărată venită din cer, iar prezența Lui ne dă tărie să ne împotrivim oricărei forme a kryptonitei.

Întrebarea este aceasta: „La ce ușă bate El?” Mulți lucrători creștini au folosit acest pasaj pentru a chema oamenii la mântuire, ceea ce e minunat. Dar trebuie să ne aducem aminte că Isus Se adresează Bisericii, ucenicilor Lui, nu celor care nu L-au cunoscut niciodată. Însă aspectul crucial al declarației lui Isus nu se concentrează asupra ușii, ci mai degrabă asupra cuvintelor: „Dacă auziți.”

Dacă eu sunt la mine în casă, unde muzica bubuie prin sistemul surround, iar un musafir important bate la ușă și mă strigă pe nume, nu îl voi auzi. În cele din urmă, oaspetele meu va pleca.

De aceea, întrebarea și mai importantă este acum aceasta: „Ce ne împiedică să auzim?” Dacă nu auzim, pierdem ospățul, așa că haideți să analizăm această întrebare vitală și să îi găsim răspunsul.

Sfințenia

Dacă pomeniți cuvântul „sfințenie” în Biserica zilelor noastre, oamenii sar deseori în lături și schimbă grăbiți subiectul. Nu e unul prea „cool” pentru așa-ziii „progresiști” și e considerat a strica toată distracția. Mult prea adesea, sfințenia este privită ca fiind sinonimă cu dobândirea mântuirii prin fapte sau e percepută drept legalism.

Cu toate acestea, sfințenia este singura descriere a Bisericii după care Se întoarce Isus pe care o găsim în Noul Testament. Nu ni se spune că El vine după o Biserică pusă în mișcare de principiile conducerii, după una relevantă, conectată sau după una care are o comunitate puternică. Toate aceste trăsături sunt extrem de importante pentru creșterea și succesul Bisericii, însă niciuna dintre ele nu reprezintă caracteristica definitorie a miresei lui Cristos.

Din nefericire, din pricina predicării legaliste din trecut, mulți oameni dau înapoi când vine vorba să abordeze subiectul sfințeniei. Pentru a face astăzi o biserică să crească, se pare că acest subiect trebuie evitat cu totul. În același timp, liderii care sunt atenți la mesajul Scripturii știu că sfințenia este discutată pe paginile Noului Testament, astfel că subiectul trebuie abordat. Prin urmare, acești comunicatori ai mesajului Scripturii au făcut sfințenia mai comestibilă, condensând-o într-o doctrină care spune cam așa: „Când vine vorba despre sfințenie, nu e nevoie să ne preocupăm de responsabilitatea personală, fiindcă Isus este sfințenia noastră; așadar, sfințenia ne este asigurată în Cristos.” Această doctrină este corectă, dar nu în întregime, fiindcă Noul Testament vorbește despre două aspecte ale sfințeniei. O parte prea mare a învățăturii și predicării contemporane le-a comasat pe cele două.

În ce privește primul aspect al sfințeniei, ni se spune în Scriptură astfel:

Dumnezeu ne-a iubit și ne-a ales în Cristos *să fim sfinți și fără prihană* în ochii Lui. (Efeseni 1:4, NLT)

Înainte ca noi să facem ceva care să aibă valoare veșnică, Dumnezeu a luat o hotărâre. El ne-a ales pe noi și, făcând astfel, ne-a declarat sfinți. Noi suntem fără prihană în ochii Lui. Aceasta este „sfințenia pozițională”. Într-o zi L-am primit pe Isus, am devenit sfinți în ochii lui Dumnezeu și nu vom fi niciodată mai sfinți de atât. Peste douăzeci și cinci de milioane de ani veți fi la fel de sfinți ca în ziua în care L-ați primit pe Isus.

Pentru a ilustra ideea, mă voi folosi de următoarea comparație: am întâlnit-o pe Lisa Toscano în iunie 1981. M-am îndrăgostit de ea și la scurt timp după aceea am hotărât să mă căsătoresc cu ea. Pe 1 octombrie 1982 a devenit soția mea. Astăzi, după treizeci și cinci de ani, ea nu e mai mult soția mea decât a fost în ziua nunții și nici nu va fi soția mea într-o măsură mai mare când ne vom celebra cea de-a șaptezecoa aniversare. Ea deține *poziția* de soție a lui John Bevere. Nu a fost nevoie să o câștige, să depună eforturi pentru aceasta sau să o cumpere. Ea este soția mea fiindcă eu am ales-o.

Aceasta este sfințenia pe care o predică unii lideri și ea este adevărată, însă nu se limitează la atât.

Îngăduiți-mi să folosesc din nou scenariul căsătoriei pentru a ilustra celălalt aspect al sfințeniei. Înainte de a mă întâlni pe mine, Lisa a flirtat cu alți băieți de care a fost interesată, le-a dat numărul ei de telefon și a ieșit la întâlniri cu ei. După ce ne-am căsătorit, a încetat să mai flirteze și să mai caute compania altor bărbați. Acum ea manifestă o *conduită* care corespunde *poziției* pe care o are ca soție a mea.

Priviți cuvintele apostolului Petru:

Voi *trebuie* să trăiți ca niște copii ascultători ai lui Dumnezeu. Nu alunecați înapoi pe vechile căi pe care le-ați urmat, ca să vă împliniți propriile dorințe. Atunci nu știati să trăiți altfel. Dar acum *trebuie* să fiți sfinți în tot ce *faceți*, după cum și Dumnezeul care v-a ales este sfânt. (1 Petru 1:14-15, NLT)

Am scris cu caractere italice unele cuvinte. Mai întâi, observați cuvântul *trebuie*. Ceea ce stipulează Petru în legătură cu purtarea nu este

opțional. Apoi, apostolul nu vorbește despre *poziția* noastră în Cristos, ci mai degrabă despre ceea ce *facem*. Traducerea *Amplified* subliniază foarte bine aspectul acesta: „Și voi înșivă fiți sfinți la rândul vostru în toată *purtarea* voastră și în *modul de viață*.” Este vorba aici despre sfințirea *comportamentală*, nu *pozițională*, în mod asemănător cu schimbarea de comportament a Lisei din perioada de după căsătorie. Purtarea noastră trebuie să ne reflecte poziția.

Aici este locul în care începe conflictul. În prima parte a vieții mele de creștin, am încercat în repetate rânduri să duc o viață sfântă și tot în repetate rânduri am eșuat. Eram frustrat, ca să nu spun mai mult. Apoi am descoperit harul lui Dumnezeu. Am aflat că harul este *împuternicirea* nemeritată din partea lui Dumnezeu care ne dă abilitatea de a face ceea ce nu am putut realiza prin propriile abilități. Eu nu am reușit să mă eliberez de patima pornografiei și de alte obiceiuri păcătoase, dar când am descoperit harul, am fost în stare să umblu în libertatea primită, crezând și conlucrând cu el.

Vă voi împărtăși acum o realitate tristă. Organizația noastră a realizat un sondaj cu câțiva ani în urmă. Am mers la o varietate de biserici aparținând mai multor denominații și având orientări doctrinare diferite. Am intervievat peste cinci mii de creștini născuți din nou, din lungul și din latul țării noastre. Le-am cerut participanților la sondaj să ne dea trei sau mai multe definiții ale harului lui Dumnezeu. Studiul a scos la iveală faptul că aproape toți asociau harul divin cu mântuirea, cu iertarea de păcat, cu un dar nemeritat, fără plată și cu dragostea lui Dumnezeu. Aceasta a fost vestea bună. Constatarea tragică a fost aceea că mai puțin de doi la sută dintre acei credincioși știau că harul este *împuternicirea* lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu Însuși declară: „*Harul* Meu îți este de ajuns, *căci puterea Mea* în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9). Dumnezeu Se referă la harul Lui ca la *împuternicirea* Sa.

Petru scrie: „Dumnezeu să vă dea tot mai mult har... Prin puterea Lui divină, El ne-a dăruit tot ce avem nevoie pentru a trăi o viață evlavioasă” (2 Petru 1:2-3, NLT). Apostolul se referă la harul lui Dumnezeu ca la puterea Lui divină care ne dă abilitatea de a trăi evlavios, sfânt.

Realitatea este că nu putem primi nimic de la Dumnezeu dacă nu credem. Și nu putem crede ceea ce nu știm. Dacă aproximativ doi la sută dintre creștinii americani știu că harul ne *împuternicește*, atunci nouăzeci și opt la sută dintre ei încearcă să trăiască o viață sfântă prin

propriile abilități, iar obiectivul acesta este imposibil de atins. Frustrarea, înfrângerea, depresia, condamnarea și vinovăția vor urma cu certitudine acestui scenariu.

În acest context, devine clar de ce predicatorii creștini comasează toate aspectele sfințeniei în categoria *pozițională* a acesteia. Prea mulți creștini au suferit în urma descurajării pricinuite de lipsa abilității lor de a trăi o viață evlavioasă doar prin propriile puteri. Harul nu este doar răspunsul lui Dumnezeu în ce privește mântuirea și iertarea, ci și ajutorul plin de putere pe care ni-l pune la îndemână pentru a trăi o viață sfântă! Autorul Epistolei către Evrei declară următoarele:

Urmăriți... sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.
Luăți seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui
Dumnezeu. (Evrei 12:14-15)

Aceste două versete sunt foarte bogate în conținut. Mai întâi, cuvântul „a urmări” este grecescul *dioko*. Termenul este definit ca „a urma sau a urmări cu stăruință, a căuta cu seriozitate și sârguință pentru a obține”. În alt dicționar găsim definiția următoare: „a face ceva cu efort intens și având un scop sau un țel clar”.

După ce am citit aceste două definiții ar trebui să ne întrebăm mai întâi dacă în ele este vorba despre sfințenia *pozițională* sau despre cea *comportamentală*. Răspunsul este simplu: trebuie că este vorba despre cea *comportamentală*. Gândiți-vă numai cum ar fi să i se spună soției mele: „Lisa Bevere, trebuie să depui eforturi intense pentru a obține poziția de soție a lui John Bevere.”

Ea ar râde și ar zice: „Eu sunt deja soția lui.”

În ce privește *poziția* noastră, suntem deja sfinți; nu trebuie să depunem eforturi intense pentru a o obține. Prin urmare, autorul cărții Evrei trebuie că vorbește despre *comportament*.

Noi suntem chemați să urmărim cu sârguință sfințenia *comportamentală*. În cazul în care nu o facem, ne vom „abate de la harul lui Dumnezeu”. Cum ne putem abate de la harul predicat în vremea noastră drept acoperitoare care ne rezolvă orice problemă? Ar fi imposibil. Însă, când înțelegem că harul este împuternicirea divină de a căuta cu stăruință sfințenia în purtare, pricepem și cum ne putem abate de la el.

Autorul cărții Evrei încheie capitolul astfel: „Să avem har, prin care Îl putem sluji pe Dumnezeu într-un mod plăcut Lui” (Evrei 12:28, NKJV). Harul ne împuternicește să Îl slujim pe Dumnezeu după placul Lui și să trăim o viață sfântă.

Acum urmează partea importantă. Textul Scripturii spune: „Urmăriți... sfințirea, fără care nimeni nu va *vedea pe Domnul*” (Evrei 12:14). Despre ce vorbește autorul? Nu toată lumea Îl va vedea pe Isus? Biblia afirmă lămurit în Apocalipsa 1:7: „Iată că El vine pe nori. Și *orice ochi Îl va vedea*; și cei ce L-au străpuns.” Cum poate spune atunci versetul din Evrei că fără sfințire nu Îl vom vedea pe Domnul? La ce se referă oare?

A-L vedea pe Isus

Îngăduiți-mi să ilustrez ce înseamnă „a-L vedea pe Isus”, în sensul promis celor care urmăresc sfințenia. În cei cincizeci și opt de ani de când sunt cetățean american, s-au perindat doisprezece președinți la conducerea Statelor Unite. M-am aflat sub jurisdicția și conducerea tuturor, iar deciziile lor mi-au afectat viața. Deseori m-am referit la fiecare dintre ei folosind apelativul „președintele nostru”. Cu toate acestea, nu l-am *văzut* niciodată pe vreunul dintre ei în persoană. Sunt alți cetățeni ai Statelor Unite care îl *văd* pe președinte cu regularitate, fiindcă sunt prieteni cu el sau lucrează împreună cu el. Acești oameni privilegiați îl *văd* cu regularitate și se află frecvent în *prezența* lui.

Tot astfel, am aflat de-a lungul anilor multe informații despre președinții Statelor Unite: care sunt valorile pe care le susțin, ce decizii iau, care este viața lor personală și altele asemenea făcute cunoscute publicului. Însă nu am avut parte de experiența interacțiunii personale cu acești lideri. Prin urmare, nu sunt familiarizat cu sfera privată a vieții lor, cu lucrurile care nu ajung la urechea publicului larg. Și nu am avut niciodată plăcerea de a mă număra printre prietenii personali ai vreunuia dintre ei.

În mod asemănător, sunt creștini care se află sub jurisdicția lui Isus. Pentru că El este Liderul lor, deciziile Lui le afectează viața, iar ei Îl pot numi „Domn”, însă nu Îl văd și nu sunt în prezența Lui. Poate că aveți semne de întrebare cu privire la cele de mai sus, însă îngăduiți-mi să Îl las pe Isus să ne arate care este adevărul:

Omul care are poruncile Mele și le păzește este cel care Mă iubește [cu adevărat]; și oricine Mă iubește [cu adevărat] va fi iubit de Tatăl Meu, iar Eu îl voi iubi la rândul Meu și Mă voi arăta (revela, manifesta) lui. [Mă voi lăsa să *fiu văzut clar* de el și Mă voi face real pentru el]. (Ioan 14:21, AMPC)

Priviți cuvintele Lui: „Mă voi lăsa să *fiu văzut clar*”. A avea și a păzi *poruncile* lui Isus înseamnă a urmări sfințenia în purtare. Cei care fac aceasta *Îl văd pe Domnul*; El Se revelează pe Sine lor și le oferă acces în *prezența* Sa manifestată. Relația trece de la simpla situație sub cârmuirea Lui, la nivelul prieteniei cu Împăratul nostru. El mai spune:

Voi sunteți prietenii Mei *dacă* faceți ce vă poruncesc Eu. (Ioan 15:14).

Observați, vă rog, termenul „dacă” din cuvintele lui Isus. Noi compunem cântece, scriem cărți și predicăm mesaje despre Isus care este prietenul nostru. Însă cuvântul „dacă” înseamnă că prietenia Lui este *condiționată*. Prietenia cu Isus se bazează pe sfințenia noastră autentică, iar cei care fac din ea o prioritate trec de la statutul de *robi* la cel de *prieteni*. Isus spune celor care Îi rămân credincioși: „Nu vă mai numesc *robi*” (Ioan 15:15). Faptul că El spune: „nu mai” înseamnă că a fost o vreme când erau priviți drept *robi*, nu prietenii.

De fapt, un rob al lui Dumnezeu nu se află într-o poziție rea, și cu siguranță se bucură de una mult mai bună decât un om care nu are nicio relație cu El. Însă un rob nu cunoaște motivațiile din spatele cerințelor, pe când un prieten deseori le știe.

Poate mă veți contrazice spunând: „Dar noi toți suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu”. Într-adevăr, dar trebuie să ne amintim adevărul pe care ni-l împărtășește Pavel, și anume că atâta vreme cât „moștenitorul este nevârstnic [copil]... nu se deosebește cu nimic de un *rob*” (Galateni 4:1). Cuvântul grecesc pentru „rob” este același termen folosit de Isus în versetul din Ioan pe care l-am citat mai sus. Atâta timp cât fiul sau fiica sunt copii, el sau ea nu cunosc de ce Dumnezeu lucrează într-un fel sau în altul, ci știu doar *ce* face El.

Este un eveniment minunat atât pentru părinte, cât și pentru copil când un fiu sau o fiică trece la statutul de prieten. La fel stau lucrurile și în familia lui Dumnezeu. În dinamica relației survine o schimbare, întrucât Tatăl nostru ne face cunoscute mai multe dintre tainele Lui. Însă trecerea aceasta presupune o schimbare și în ce ne privește. Acum trăim căutând cu mai multă ardoare să nu Îl dezamăgim; lăsăm cu mult în urmă simplul nivel al dorinței de a nu fi neascultători. Vom căuta în continuare să fim ascultători de Dumnezeu, dar nu aceasta va fi motivația noastră de căpătâi, ci dorința de a nu Îl dezamăgi pe Tatăl nostru.

Ușa

Sfințenia nu este, așadar, un scop în sine, cum este zugrăvită ea de legaliști, ci constituie intrarea spre adevărata intimitate cu Isus. Acum descoperim importanța „ușii” la care Se referă Isus și care este reprezentată de inima credinciosului. Când neglijăm să mai căutăm sfințenia, ne pierdem abilitatea de a auzi și a răspunde. În consecință, ne pierdem și privilegiul ospățului alături de El. Ajungem să semănăm cu un om aflat într-o casă în care e atât de multă gălăgie, încât nu poate auzi când bate la ușă o persoană foarte importantă. După ce bate de mai multe ori în ușă și chiar ne strigă pe nume, oaspetele mult dorit pleacă în cele din urmă.

Evitând să dăm învățătură pe tema sfințeniei, noi nu am făcut altceva decât să blocăm drumul care duce la intimitatea cu Împăratul nostru, adică tocmai drumul spre dorința cea mai arzătoare a oricărui credincios adevărat! Strategia noastră de a predica un *har care acoperă păcatul*, lăsând la o parte *harul care ne împuternicește*, a închis și apoi a blocat ușa. În felul acesta, am vândut ieftin harul, căci el nu doar *acoperă*, ci și *împuternicește!* Însă aspectul legat de împuternicire este vital pentru a ne pune în postura de a ne bucura de părtașia cu Stăpânul.

Eu și Lisa avem un certificat de căsătorie eliberat de statul Indiana, astfel că suntem căsătoriți legal. Închipuiți-vă cum ar fi să îi flutur Lisei prin fața ochilor certificatul de căsătorie și să îi spun: „Hei, iubito, noi suntem căsătoriți, suntem legați prin lege unul de altul, dar eu am relații cu alte femei!” Tehnic vorbind, aș fi căsătorit cu Lisa, dar cu siguranță că ea nu îmi va mai împărtăși dorințele și tainele ei cele mai adânci. De fapt, intimitatea dintre noi va înceta. Nu vom mai fi prieteni, fiindcă îmi voi

fi pierdut privilegiul acesta. Ar fi minunată o asemenea viață de cuplu? Pentru așa ceva ne-am căsătorit? Dacă eu aș continua pe un asemenea drum, mi-aș pierde în cele din urmă pentru totdeauna căsnicia.

Oare nu cumva am încurajat o purtare asemănătoare prin ceea ce am predicat în biserici? Fluturăm sus câteva versete care, izolate de restul învățaturii Noului Testament, par a arăta că totul este bine, indiferent de felul în care ne purtăm? Putem sta în pat cu lumea în timp ce continuăm să Îi spunem lui Isus: „Noi am *recitat rugăciunea păcătosului*, suntem *mântuiți prin har și Îți aparținem Ție*”? Chiar putem crede că El ne va lăsa să cunoaștem părțile cele mai adânci ale inimii Lui când ne găsim în starea aceasta?

Pentru mine, motivația de a nu comite adulter față de Lisa stă în aceea că nu vreau să pierd vreodată minunăția acelor momente speciale, intime, când stăm cu capul pe pernă, față în față, iar ea îmi șoptește ceva ce nu ar spune nimănui altcuiva. Nu vreau să pierd plăcerea acestei interacțiuni cu femeia remarcabilă care este soția mea.

La fel stau lucrurile și în relația cu Isus. Motivul pentru care nu mă fac vinovat de adulter față de El este acela că nu vreau să pierd apropierea de El și nici să dau cu piciorul prieteniei noastre. Nimic nu este mai grozav – nici statutul, nici bogăția, nici plăcerea, nici activitatea, nici popularitatea, nici poziția, nici păcatul – nimic nu e mai de preț decât intimitatea cu Isus.

Nu-mi pot închipui viața fără promisiunea Lui: „Îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse pe care nu le cunoști” (Ieremia 33:3). Nu mi-o pot imagina nici fără realitatea uimitoare a faptului că El „descoperă ce este adânc și ascuns” (Daniel 2:22). Nu îmi pot imagina nici cum ar fi să trăiesc fără făgăduința lui Isus: „nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit” (Ioan 16:25). Nu m-aș putea lipsi, desigur, nici de promisiunea că Duhul Lui ne va arăta lucrurile viitoare (vezi Ioan 16:13).

Sfințenia nu este ceva negativ; din contră, este unul dintre cele mai pozitive adevăruri pe care le găsim în Noul Testament. Când îi înțelegem cu adevărat potențialul, vom striga despre el de pe acoperișurile caselor!

ACȚIONAȚI

Sfințenia nu este un cuvânt cu conotații negative; ea este o parolă. Este calea care vă face capabili să deschideți ușa inimii pentru glasul lui Dumnezeu. Fără sfințenie, nici măcar nu veți auzi atunci când El vă vorbește. Această sfințenie nu este doar ceva ce Dumnezeu vă dă datorită jertfei lui Isus; este ceva ce voi trebuie, *trebuie* să trăiți la nivelul gândurilor, cuvintelor și faptelor.

Însă Dumnezeu nu vă lasă să duceți singuri lupta aceasta, ci vă dă har tocmai pentru a o putea purta. Harul Lui face mult mai mult decât să ne mântuiască, cu toate că și numai faptul acesta al mântuirii este uimitor în sine. Harul lui Dumnezeu ne împuternicește să trăim o viață sfântă, din interior spre exterior, o viață întru totul plăcută Domnului!

Căutați-L chiar acum pe Dumnezeu. Nu mai așteptați, ci folosiți clipele acestea pentru a striga spre El, cerându-I harul Său. Spuneți cu numele care este sfera vieții voastre în care aveți cel mai mult nevoie de har și rugați-vă ca Dumnezeu să vă umple cu harul Lui pentru a birui tot ce vă împiedică să Îi auziți glasul.

RIDICAȚI-VĂ

De ce filmele cu super-eroi sunt cele mai populare dintre toate? Gândiți-vă numai: aceste producții hollywoodiene atrag mai mulți cinefili decât filmele despre război, cele western, de spionaj și chiar cele de dragoste. Se pare că ele nu se numără doar printre preferatele bărbaților, fiindcă întâlnesc mereu femei care se declară pasionate de asemenea filme. De ce oare? Noi știm că am fost creați pentru mai mult, iar super-eroii întrupează tânjirile noastre lăuntrice nerostite.

Gândiți-vă la Superman. Când se ivește imposibilul, când apar piedici copleșitoare și situația pare disperată, Clark Kent se strecoară pe nesimțite din redacția cotidianului *Daily Planet*, intră într-o cabină telefonică și, câteva clipe mai târziu, pornește să salveze situația. Ne place sentimentul palpitant pe care îl avem când îl vedem învingând dușmani care păreau de neoprit. Suntem entuziasmați când nedreptatea este oprită, când victimele sunt eliberate, iar societatea e reaşezată pe făgaşul ei normal.

În final, totul se reduce la următorul adevăr: savurăm din plin victoria super-eroilor asupra răului, fiindcă ea ne satisface năzuința cea mai adâncă a ființei noastre. Știm că, de la început, Dumnezeu a creat oamenii „evlavioși, reflectând natura lui Dumnezeu” (Geneza 1:27, MSG). În Exod 15:3 ni se spune: „Domnul este un războinic”. V-ați gândit mult la aceasta? Este o latură rareori menționată a naturii Lui. Parcă nici nu știm ce să facem cu acest adevăr. Isaia declară următoarele:

Domnul înaintează ca un viteaz [erou], Își stârnește râvna ca un om de război; înalță glasul, strigă, Își arată puterea împotriva vrăjmașilor Săi. (Isaia 42:13)

Războinicii care luptă împotriva nedreptății sunt eroi. În cazul lui Isus, El este *adevăratul* Super-erou. El este Cuceritorul și Biruitorul.

Iosua L-a văzut pe Domnul cu mult înainte ca Isaia să fi scris aceste cuvinte. Împăratul nostru nu ducea un miel, ci o sabie, și s-a identificat pe Sine drept „Căpetenia oștirii Domnului” (Iosua 5:14).

Cu mult după ce Isaia a așternut în scris cuvintele acestea, apostolul Ioan L-a văzut și el pe Domnul și L-a descris într-un mod chiar mai uimitor: „Ochii Lui erau ca para focului” și „din gura Lui ieșea o sabie ascuțită” (Apocalipsa 19:12-15).

El este un războinic! Cei mai mulți dintre noi știu că un războinic nu e prin natura lui un om potolit, domol sau melancolic. Nu, ci un războinic în toiul acțiunii este concentrat, hotărât și aprig.

Să ne întoarcem acum atenția asupra noastră. V-ați gândit vreodată la faptul că Isus spune tuturor celor șapte biserici din Apocalipsa următoarele cuvinte: „Celui ce va birui (sau celui ce e victorios)...”? Cum putem fi noi biruitori dacă nu avem nimic de biruit? Cum putem fi învingători dacă nu dăm nicio bătălie?

Sunt mulți astăzi care minimalizează această chemare. Ei spun că identitatea noastră în Cristos ne face biruitori. Cu alte cuvinte, fiindcă El este *Biruilor*, noi suntem în mod automat biruitori în Cristos. Lucrul acesta este adevărat în ce privește poziția noastră în El, dar nu reprezintă întregul adevăr. De ce ar mai spune altminteri Isus oamenilor din cele șapte biserici: „celui ce va birui”, dacă biruința este automată, venind deodată cu mântuirea?

Există un *Lex Luthor* în univers, iar numele lui este Satana. El are o mulțime de oștiri care nu sunt câtuși de puțin netoate, iar scopul lor de căpătâi este să vă oprească, să vă facă prizonieri și să vă controleze. Pentru aceasta, Satana lucrează douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte. Însă el a fost dezarmat, a fost dezbrăcat de autoritatea și de puterea pe care le avea asupra noastră!

În mod asemănător, *Lex Luthor* nu avea nicio putere asupra omului de fier. Cu toate acestea, geniul lui diabolic a descoperit și a folosit kryptonita pentru a-l domina. Aceasta i-a conferit abilitatea de a-l captura și de a-l controla pe Superman. Tot astfel, Satana folosește ceea ce i-a adus și lui căderea – kryptonita spirituală – pentru a egala scorul. El a plămădit-o pe când se afla în cer, în timp ce era un heruvim (vezi Ezechiel 28:14-16). El știe din proprie experiență cum ne va slăbi și cum va neutraliza puterea pe care o avem în Împărăție.

Satana (adevăratul *Lex Luthor*) știe că, dacă putem vedea realitatea efectelor spirituale ale kryptonitei, o vom ocoli, așa că o deghizează cu iscusință. Ați observat vreodată ce se întâmplă în interiorul vostru dacă îi cedați? S-ar putea ca pe termen scurt alegerea aceasta să vă aducă desfătare și plăcere, însă pe

lângă faptul că vă slăbește, ea vă lasă neîmpliniți. Legătura dintre voi și natura voastră biruitoare se va întrerupe și veți deveni aidoma ierbii lipsite de lumină sau apă. Vă veți trezi vestejindu-vă pe dinăuntru, clipă după clipă.

Crâmpeie

Dragi copii ai lui Dumnezeu, întoarceți-vă la adevărata voastră identitate. Voi sunteți chemați să fiți super-eroii în carne și oase ai generației voastre. Sunteți înzestrați cu ceea ce aveți nevoie pentru a birui. Am fost binecuvântat să călătoresc în lumea largă și să văd trupul lui Cristos în ansamblul lui. Am zărit crâmpeie din ceea ce se poate întâmpla în cadrul comunităților Bisericii și în rândul credincioșilor, ca indivizi.

Aș putea să vă dau multe exemple, dar dați-mi voie să vă stârnesc apetitul cu doar câteva. Am fost în țara islamică cea mai populată a lumii și am predicat de câteva ori într-o biserică ai cărei membri au ajuns la peste o sută patruzeci de mii, dintre care peste jumătate sunt foști musulmani. Clădirea principală a bisericii are treizeci și cinci de mii de locuri și în ea se țin mai multe servicii în fiecare duminică. Dacă nu aș fi fost acolo și nu aș fi văzut situația cu ochii mei, poate că nu aș fi crezut. Aceasta este într-adevăr o biserică eficientă care înflorește în condiții dificile. Luptătorii acestei biserici sunt niște eroi și învingători.

Al doilea fiu al păstorului bisericii a suferit leziuni cerebrale la naștere, iar diagnosticul doctorilor a fost că nu va vorbi și nu va merge niciodată. Specialiștii le-au spus păstorului și soției lui că fiul lor va fi o legumă tot restul vieții, pe care o anticipau a fi de scurtă durată.

Dumnezeu i-a vorbit într-o zi păstorului și i-a zis: „Unde sunt Eu?”

„Pe tronul Tău în ceruri”, a răspuns păstorul.

„Nu, Eu trăiesc în tine”, i-a zis Domnul. „De aceea, vreau să vorbești creierului fiului tău și să crezi unul nou, exact așa cum am vorbit Eu cândva și am creat tot ce vezi.”

Păstorul L-a ascultat și a vorbit creierului fiului său în fiecare zi, în Numele lui Isus. În cele din urmă, fiul lui a început să vorbească. Apoi Domnul l-a învățat să facă la fel cu picioarele copilului. La vârsta de șase ani, băiatul a început să umble. Am jucat golf cu fiul lui, care este acum căsătorit și are trei copii.

Acest păstor este un învingător care nu lasă kryptonita să îl oprească din drum.

Am fost invitat de curând într-o țară să vorbesc păstorilor și liderilor unei mișcări creștine. M-au dus cu mașina la o arenă unde am fost copleșit văzând cei doisprezece mii cinci sute de lideri strânși laolaltă. Erau plini de foc, iar pasiunea lor era contagioasă.

A doua zi am luat masa cu liderii principali. Am descoperit că în rețeaua lor aveau peste trei sute de mii de oameni. I-am întrebat când începuse această mișcare, gândindu-mă că, probabil, fenomenul începuse cu una sau două generații în urmă. Mi-au răspuns că totul pornise de la un singur om, cu doar șaisprezece ani în urmă.

Răspunsul lor m-a luat prin surprindere. „Cum ați reușit așa ceva într-o țară din lumea întâi?” am întrebat eu. Liderul care vorbea cel mai bine engleza mi-a răspuns fără să ezite: „Noi îi învățăm pe oameni să trăiască pentru veșnicie.”

Am rămas fără cuvinte.

„Am fost în multe biserici americane, a continuat el, și am văzut că acolo credincioșii trăiesc cu o perspectivă de șaptezeci sau optzeci de ani. Oamenii noștri trăiesc cu o perspectivă veșnică.”

Atitudinea aceasta îi face să fie mai conștienți de pericolele kryptonitei spirituale.

Eu și Lisa am vorbit în Erevan, capitala Armeniei, în fața a trei mii cinci sute de păstori și lideri. Mulți dintre ei veniseră din Iran. Între sesiuni, o tânără ne-a împărtășit că, în scurtul răstimp în care plecase de acasă, poliția iraniană o sunase deja pentru a se interesa unde era.

Nu m-am putut abține să nu o întreb: „De ce te mai întorci dacă viața îți e în asemenea pericol?”

„Cine va spune poporului iranian despre Isus dacă nu mă întorc?” mi-a răspuns ea îndată. Mi-a venit să intru în pământ. E limpede că femeia aceasta se ferește de capcanele kryptonitei.

Cu ani în urmă, o biserică a organizat întâlniri zilnice, timp de peste două luni, și în fiecare seară participau câte patru mii de oameni la acele servicii. Mulți oameni, al căror număr nu îl știe nimeni, au fost mântuiți, vindecați cu adevărat și eliberați. Într-o seară S-a arătat Isus. Mulți L-au văzut și au început să strige. Totul a durat doar câteva clipe, însă când a dispărut, în urma Lui au rămas urme ale prezenței Sale. Pe peretele sălii, pe o suprafață de doi metri și jumătate pe doi, se vedea imprimat chipul Lui. Imaginea semăna întrucâtva cu giulgiul din Torino. A rămas pe perete în următorul an și jumătate și s-a estompat treptat, până când a dispărut cu totul.

În altă seară, o ambulanță s-a oprit în dreptul uneia dintre ușile laterale ale bisericii. Paramedicii au dus apoi înăuntru un om întins pe un pat mobil.

Bolnavul mai avea de trăit mai puțin de douăzeci și patru de ore. Puterea lui Dumnezeu se manifesta cu atâta intensitate încât omul a fost pe deplin vindecat și mai târziu și-a dus singur patul de acolo.

Am toate aceste informații de la prima mână, nu doar pentru că am fost prezent la fiecare întâlnire, ci și fiindcă eram pe atunci asistentul păstorului din acea biserică.

Am văzut oprindu-se în mod miraculos incendii scăpate de sub control, care se îndreptau direct spre sediul organizației noastre. Am văzut furtuni potolindu-se ori schimbându-și direcția și minuni care nu pot fi explicate. Am văzut surzi auzind, orbi văzând și ologi umblând. Am un prieten care a înviat mulți oameni din morți în Mexic și în America Centrală. Am fost în locuri în care prezența lui Dumnezeu s-a manifestat cu așa putere încât cei peste opt mii de oameni prezenți în sală nu mai puteau sta în picioare, iar Domnul săvârșea minuni și viețile multora au fost schimbate pentru totdeauna.

Cu toate că nu le-am văzut personal, cunosc câteva situații în care triburi sau comunități întregi au fost mântuite și în care cultura s-a schimbat total. Evenimentele acestea sunt extrem de rare în vremea noastră, însă eu cred că ne îndreptăm cu repeziciune spre momentul în care ele vor deveni obișnuite, așa cum erau în epoca Bisericii Primare, doar că la o magnitudine chiar mai mare.

Împreună cu Isus

Toți acești oameni și experiențele lor au în comun ceva ce deținea Biserica Primară, ceva ce este menționat și exemplificat pe parcursul Evangheliilor și în cartea Fapte, ceva ce noi avem cu toții și poate fi rezumat în trei cuvinte: *autoritate, putere și îndrăzneală*.

Îl vedem pe Isus schimbând sate și orașe întregi, în care atmosfera se transformă în întregime prin simpla Lui apariție. Găsim un asemenea exemplu când El a intrat în sinagogă și îndată după aceea oamenii au rămas uimiți de învățătura Lui, fiindcă îi învăța cu *autoritate reală*, „nu cum îi învățau cărturarii” (Marcu 1:22).

Apoi, fără să fie îndemnat de cineva, „Dintr-o dată, un om din sinagogă care era stăpânit de un duh rău, a strigat: «De ce ne tulburi, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne nimicești?»” (versetele 23-24, NLT). Dar Isus i-a poruncit: „Taci și ieși afară din omul acesta.” Duhul cel rău a țipat, l-a trântit la pământ pe omul cu pricina, făcându-l să se zvârcolească în convulsii, și a plecat. Toți cei prezenți au fost cuprinși de uimire; au rămas uluiți văzându-I autoritatea,

puterea și îndrăzneala. Impactul a fost atât de puternic încât, până a doua zi, întreg orașul Îl căuta pe Isus (vezi versetele 21-38). După cum știți, am putea da exemplu după exemplu de situații similare întâlnite în Evangheliile.

Faptul uluitor este acela că, la sfârșitul răstimpului petrecut de El pe pământ, Isus spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Dacă mesajul acesta nu este îndeajuns de surprinzător, Isus afirmă lămurit: „Adevărat, adevărat vă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea” (Ioan 14:12). Aceleași lucrări, ba chiar altele și mai mari! Este oare cu puțință așa ceva? Dacă El a spus-o, cu siguranță că este! Biserica primară a experimentat o măsură bună a acestei realități. Credincioșii de atunci au umblat însoțiți de o asemenea autoritate, putere și îndrăzneală încât sate și orașe întregi s-au întors la Isus în decursul a câteva zile. La fel s-a întâmplat și în unele locuri în zilele noastre, la unele am fost martor, iar despre altele doar am auzit.

În ce privește Biserica Primară, dacă e să ne gândim doar la Ierusalim, nu a rămas niciun locuitor al orașului care să nu fi fost afectat într-un fel sau altul. În doar câteva zile, s-a întâmplat unul dintre următoarele trei lucruri: locuitorii cetății fie au rămas uluiți de evenimentele pline de putere petrecute, fie s-au infuriat auzind cele proclamate de Isus, fie au fost atrași în Împărăție. Biserica a crescut exponențial, acționa cu multă putere și a avut parte de o serie de minuni remarcabile. Într-o împrejurare, un olog din naștere, care era adus zilnic pe o targă, a fost vindecat. Într-o clipă a început să sară și să strige. O bună parte a orașului s-a strâns să vadă ce se petrecuse și oamenii au rămas uimiți!

Autoritățile i-au arestat pe Petru și pe Ioan în încercarea de a înăbuși avântul noii mișcări. Cei doi ucenici au fost duși înaintea membrilor Sinedriului, care au concluzionat:

Când au văzut ei *îndrăzneala* lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că *fuseseră cu Isus*. (Fapte 4:13)

Îndrăzneala este cea care a atras atenția mai marilor poporului. Pentru Petru și Ioan ar fi fost mult mai ușor să dea înapoi și să recurgă la o manevră politică menită să îi domolească pe cei mai influenți oameni din oraș. Ar fi putut să evite confruntarea. Însă ei au rămas verticali în fața primejdiei.

Ce îndrăzneală și câtă tărie! De unde veneau ele oare? Găsim răspunsul în următoarele cuvinte: „fuseseră cu Isus”. Acești oameni umblaseră și încă umblau în prezența Stăpânului lor. Ei făceau aceleași lucrări pe care

le înfăptuise și El, lucrări care erau urmate de schimbarea orașelor. Ei erau oameni ai sfințeniei. Biserica primară s-a ferit de kryptonită și a ales să stea aproape de Fiul lui Dumnezeu, extrăgându-și tăria din El. Prin urmare, ucenicii au acționat plini de îndrăzneală, autoritate și putere.

Din păcate, istoria ne arată și faptul că biserica din Corint nu a avut aceeași influență asupra orașului ei cum au avut ucenicii în Ierusalim, iar mai târziu în orașele Samariei, în Iope, Lida, Saron, Antiohia și în alte regiuni din Iudeea și din Asia. Biserica din Corint se află la polul opus. Credincioșii corinteni erau slabi și lipsiți de tăria necesară pentru a-și influența orașul. Uimitor este faptul că biserica aceasta credea în darurile Duhului Sfânt și chiar le manifesta. Deși în rândul acestor credincioși existau într-o bună măsură manifestări miraculoase, lor le lipsea ceea ce era necesar pentru a avea un impact asupra localității în care trăiau.

Ce ne dorim noi pentru generația noastră? Este posibil să vedem din nou orașe influențate și schimbate de Evanghelie? Sunt invitat să vorbesc în multe orașe și mă bucur de participarea masivă din numeroase biserici, dar în același timp mă doare pentru majoritatea celorlalți locuitori din zonă, al căror număr este uneori de ordinul milioanei, care nu sunt influențați pentru Împărăție. De ce trăirea noastră nu afectează satele, orașele și regiunile în care ne găsim? Oare nu cumva kryptonita a ajuns să domine?

Dumnezeu ne-a revelat care ne este destinul, prin viața unui judecător din Vechiul Testament. Numele lui este Samson. Omul acesta a flirtat cu neascultarea până când ea a devenit un tipar al vieții lui. În cele din urmă, Samson a plătit un preț cumplit, în timp ce kryptonita i-a răpit puterea. Nu a mai putut acționa însoțit de puterea supranaturală pe care o avusese cândva. Cu toate acestea, după multă suferință, s-a pocăit și și-a redobândit puterea. În final, a săvârșit fapte chiar mai mari decât în toți anii dinaintea căderii lui.

Profetul Daniel a anticipat în zilele din urmă ridicarea unei generații care nu va da înapoi din fața niciunei împrejurări potrivnice. El a profetizat astfel:

Oamenii care *Îl cunosc pe Dumnezeul lor* se vor dovedi tari, vor sta ferm în picioare și vor face mari isprăvi [pentru Dumnezeu].
(Daniel 11:32, AMPC)

Cheia tăriei și puterii acestei oștiri stă în aceea că „*Îl cunosc pe Dumnezeul lor*” îndeaproape. Iar cheia acestei legături strânse este căutarea de către ei a sfințeniei autentice.

Cuvânt de încheiere

Așadar, iată concluzia: voi sunteți chemați de Dumnezeu să fiți eroi, campioni, niște oameni care câștigă în viață și care produc o schimbare în sfera lor de influență. Fiți tari, fiți curajoși și apropiați-vă de Împăratul vostru, fiindcă El vă dorește. El tânjește să fie aproape de voi și să vă împuternicească. El e de partea voastră, crede în voi și, mai important decât toate, vă iubește cu o dragoste veșnică.

Voi vă numărați printre super-eroii acestui pământ. Campionul nostru, care e în voi, este mai mare decât Lex Luthor-ul acestei lumi. Extrageți-vă din El tăria și schimbați multe vieți. Impactul vostru nu va fi cunoscut pe deplin decât atunci când veți sta înaintea tronului Împăratului. Vă veți bucura nespus atât acum, cât și în ziua aceea că nu ați cedat kryptonitei.

Prin urmare, nimiciti kryptonita, distrugeți-o, anihilați-o și nu îi faceți loc defel în viața voastră; nici măcar nu îi întredeschideți ușa. Voi ați fost creați pentru o slavă și o putere măreață. Voi, oameni destoinici, aveți un destin, iar lumea aceasta are nevoie de voi să îl împliniți.

ACȚIONAȚI

Dumnezeu este un războinic, iar noi am fost creați să fim ca El. Acesta este motivul pentru care filmele cu super-eroi fac să vibreze în așa măsură ceva sădit înăuntrul nostru. Noi știm în mod instinctiv că ne-am născut pentru măreție!

Pentru aceasta v-a creat Dumnezeu și vedem de-a lungul istoriei mărturii despre oameni care au săvârșit fapte mărețe pentru Dumnezeu, atunci când nu au lăsat ca în viața lor să se strecoare kryptonita păcatului săvârșit cu bună știință. Orașele au fost transformate într-un răstimp scurt prin puterea lui Dumnezeu și prin îndrăzneala ucenicilor Lui. Domnul vă cheamă să pășiți înainte și să luați parte la repetarea acestor experiențe.

Întrebați-L pe Dumnezeu ce bătălie vă cheamă El să purtați. Ce oraș, regiune, teritoriu sau națiune vă cheamă El să influențați? Notați ce Îl auziți spunându-vă și rugați-vă ca El să Își reverse asupra voastră harul necesar pentru a-I duce la îndeplinire scopul acolo unde vă vrea. Apoi ațintiți-vă ochii asupra răsplătirii voastre veșnice (promisiunea a tot ce veți câștiga slujindu-I cu credincioșie și trăind o viață biruitoare) și mergeți înainte. Dumnezeu v-a chemat să fiți niște eroi!

ÎNTREBĂRI DE DISCUTAT

Dacă citiți cartea aceasta ca parte a studiului sau a cursului *Anihilarea kryptonitei* (cea ce este o idee foarte bună), vă recomand să urmăriți lecția video destinată fiecărei săptămâni și să parcurgeți în cadrul grupului întrebările destinate discuțiilor. Aceste lecții video vor merge în paralel cu temele majore ale cărții și le vor dezvolta, astfel că este ideal ca toți participanții să urmărească lecțiile și să citească totodată cartea.

Bucurați-vă de ele!

Lecția 1: Potențialul nostru

Evidențiază teme din capitolele 1-3

1. Nu vom fi motivați să explorăm niciun potențial de care nu suntem conștienți. Ați văzut acest principiu adevărându-se în viața voastră? Ce produse, tehnologii sau crezuri noi ați adoptat după ce ați aflat cum vă pot fi de folos? Cum se aseamănă aceasta cu cele învățate în lecția de față?
2. Potențialul nostru în Domnul include posibilități aproape de neînchipuit. Cum v-a inspirat această lecție să explorați potențialul identității voastre în Cristos? Care sunt câteva dintre domeniile în care ați gândit până acum la scară prea mică?
3. De ce credeți că astăzi, în biserici, nu primim în mod obișnuit învățatură despre potențialul nostru în Cristos? Cum credeți că s-ar schimba biserica dacă am fi învățați să credem că toate acestea

sunt posibile? În timp ce meditați la aceste posibilități, cum încep să vă schimbe pe voi?

4. Când suntem atât de departe de ceea ce am putea fi în calitate de creștini, starea noastră afectează felul în care lumea privește atât creștinismul, cât și pe Dumnezeu. Cum anume s-ar schimba perspectiva lumii legată de creștini dacă noi ne-am atinge potențialul? Cum s-ar schimba perspectiva lumii privitoare la Dumnezeu dacă noi ne-am atinge potențialul?

Lecția 2: Puterea unității

Evidențiază teme din capitolele 4-7

1. Pavel scrie că, întrucât corintenii nu acordau cinstea cuvenită trupului lui Cristos, mulți dintre ei erau slabi, bolnavi și chiar mureau înainte de vreme. Descrierea lui ni se aplică și nouă astăzi, iar apostolul spune că starea de fapt i-a afectat pe *mulți*. În ce fel diferă descrierea aceasta de ceea ce ați fost învățați despre Biserică (trupul lui Cristos)? De ce este important ca toți credincioșii să înțeleagă astăzi lucrul acesta?
2. Mulți dintre cei care fac parte din trupul lui Cristos nu își ating potențialul din pricina păcatului săvârșit cu voia care există în biserică, însă acesta nu este singurul motiv pentru care creștinii se îmbolnăvesc, mor prematur sau sunt slăbiți. De ce este important să facem această distincție? Care sunt câteva dintre celelalte motive din spatele suferințelor din sânul bisericii?
3. În vest am ajuns să avem un tipar de gândire foarte individualist; cu toate acestea, când Acan a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, tot Israelul a fost afectat, fiindcă poporul alcătuia un singur trup. Cum afectează acest adevăr modul în care vă priviți rolul în trupul lui Cristos?
4. Kryptonita spirituală este păcatul săvârșit cu bună știință. Acan știa că era rău să își însușească prada, iar corintenii știau că beția, îmbuibarea și egoismul dovedite de ei în timpul Cinei Domnului erau, de asemenea, păcate. Ambele situații au avut ca urmare slăbiciunea și moartea în rândul celor care nu greșiseră cu nimic.

De ce credeți că Dumnezeu ia în serios în așa măsură păcatul săvârșit în trupul Lui? De ce credeți că El vrea să punem un preț atât de mare nu doar pe credincios, ca individ, ci pe trup, ca întreg?

Lecția 3: Kryptonita

Evidențiază teme din capitolele 8-10

1. Vă puteți imagina o situație ca a lui Justin și a Angelei având efectiv loc? Desigur că nu. Dar ce asemănări vedeți între scenariul acesta și modul în care tratează unii creștini relația lor cu Dumnezeu? Cum ați reacționa față de cineva care și-ar trata astfel soțul sau soția? Cum ați reacționa față de cineva care Îl tratează pe Dumnezeu în felul acesta?
2. Păcatul săvârșit cu bună știință reprezintă kryptonita spirituală, iar kryptonita spirituală este idolatrie. Ce înseamnă faptul că atât de mulți oameni care frecventează biserica se închină de fapt la idoli? Cum arată idolatria într-o națiune care nu face plecăciuni în fața statuilor și a idoloilor?
3. În majoritatea bisericilor nu se vorbește în mod obișnuit despre subiectul idolatriei. Ce v-a reținut cel mai mult atenția din ce ați învățat în lecția aceasta despre idolatrie? De ce credeți că v-a marcat mai mult?
4. În Scriptură, Dumnezeu pune mereu semnul egalității între idolatrie și adulter. Spuneți cu cuvintele voastre de ce credeți că Dumnezeu face așa? Ce spune acest fapt despre relația pe care ne-o oferă El?
5. Idolatria începe prin închinarea adusă mai degrabă celor create decât Creatorului lor. Care este răspunsul lui Dumnezeu față de purtarea aceasta? De ce Se îndepărtează Dumnezeu de cei care nu Îl aleg pe El? De ce credeți că afinitatea față de homosexualitate este un indicator al faptului că o societate a îmbrățișat idolatria?
6. Dacă vrem să recunoaștem idolatria, trebuie să înțelegem adevărata închinare. Aceasta din urmă înseamnă ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu, nu cântarea de melodii lente. În ce fel schimbă acest mod de înțelegere a închinării perspectiva voastră

privitoare la trăirea creștină? Ce persoană cunoscută vouă v-a dat cel mai bun exemplu de mod de viață care constituie o închinare adusă lui Dumnezeu?

Lecția 4: Idolatria modernă

Evidențiază teme din capitolele 11-14

1. Povestea neascultării dovedite de Saul când l-a cruțat pe împăratul amalecit ne arată care este rădăcina idolatriei în Biserică. În ce fel echivalează lăcomia lui Saul cu idolatria?
2. Samuel i-a spus lui Saul că încăpățânarea este totuna cu idolatria. Arătăm încăpățânare atunci când ne agățăm de ceea ce vrem, în detrimentul a ceea ce Dumnezeu a declarat a fi voia Lui. Și, după cum vedem în viața lui Saul, păcatul acesta a deschis ușa altui păcat mult mai mare. În ce fel echivalează aceasta cu idolatria? De ce duce ea la păcate mult mai mari?
3. Pofa este cea care ne duce la idolatrie și, de fapt, este ea însăși idolatrie. Mulțumirea duce în schimb la evlavie. Când priviți la scopurile, prioritățile și obiceiurile voastre, care ați zice că este mai puternică în viața voastră: pofa sau mulțumirea? Cum ați putea urmări o viață în care domină în mai mare măsură mulțumirea?
4. Deși mulțumirea este necesară în viața fiecărui creștin, nu o putem confunda cu complacerea în starea de fapt. Spuneți cu cuvintele voastre în ce fel se deosebesc cele două. Cum v-ați putea da seama dacă o persoană este mulțumită, dar nu se complăce în starea de fapt?
5. O altă clarificare pe care e important să o reținem este aceea că nu suntem niciodată în prezența idolatriei când un credincios cade în păcat, ci atunci când el se dedă la păcat. Potrivit celor învățate până acum în aceste lecții, puteți spune care este diferența dintre cele două?
6. Pentru a pricepe că păcatul săvârșit cu voia este totuna cu kryptonita spiritual, trebuie să înțelegem și că Dumnezeu ne oferă o viață cu totul nouă și că ne înzestreză cu o natură nouă, cu natura Sa. Ați observat că este posibil să nu fim atrași spre păcat, ci

spre neprihănire? Cum vă simțiți la gândul că această transformare este nu doar posibilă, ci chiar una pe care Dumnezeu așteaptă să o vadă în viața voastră?

Lecția 5: O imitație a lui Isus

Evidențiază teme din capitolele 15-18

1. Scopul pentru care v-a mântuit Dumnezeu a fost acela de a vă aduce la Sine. El vrea să aibă o relație strânsă cu voi. Aceasta presupune ca voi să vă curățați de lucrurile lumii, fiindcă El dorește să aibă cu voi o relație autentică. Ce înseamnă aceasta? De unde știți dacă ați făcut lucrul acesta?
2. Închipuiți-vă dezamăgirea lui Dumnezeu când oamenii pe care tânjește să îi aducă la Sine refuză să vină la El, chiar și după ce pretind că au fost mântuiți de El. Cum v-ați simți voi dacă v-ați căsători cu cineva care ar refuza să stea în aceeași încăpere cu voi? Dacă nu ar vrea nici măcar să stea de vorbă cu voi la telefon? Dar dacă ar lua legătura cu voi doar printr-un intermediar? Ce fel de relație ați avea cu acea persoană după toate acestea?
3. Aaron a rămas în tabără, așa că putem spune că se simțea mai confortabil acolo, între oameni, decât în prezența lui Dumnezeu, pe munte. La fel sunt și unii credincioși: se simt mai confortabil în biserică decât în prezența lui Dumnezeu. Cum reacționați voi când simțiți prezența Domnului?
4. Poporul Israel avea un mare preot, declara că *Yahwe* l-a eliberat din Egipt și se închina lui *Yahwe* cu jertfe și ardere de tot, îndreptându-și în tot acest timp atenția spre un vițel de aur, doar de dragul căutării împlinirii propriilor dorințe. Dacă poporul Israel putea declara toate acestea folosind numele corect, având în același timp o închinare falsă, abominabilă, poate face la fel și Biserica de astăzi? Cum ar arăta o astfel de închinare?
5. Poporul Israel a dat ascultare unora dintre poruncile lui Dumnezeu, însă le-a neglijat pe altele. Biserici din întreaga lume fac la fel, alegând pasajele care le plac și trecându-le cu vederea pe cele care le provoacă să trăiască o viață de sfințenie, pe deplin consacrată lui

Dumnezeu. Cum putem ști că ne închinăm adevăratului Isus și nu unei imitații a Lui?

Lecția 6: Punctul de pornire

Evidențiază teme din capitolele 19-21

Cum s-a dezvoltat imitația lui *Yahwe* în Israel și cum se dezvoltă imitația lui Isus în Biserică? Ambele sunt rezultatul unei inimi care s-a împietrit în absența adevăratei pocăințe.

1. Lecția aceasta acoperă multe aspecte legate de pocăință: necesitatea ei, rolul pe care îl are ea în Evanghelie și ce înseamnă pocăința cu adevărat. În ce fel se aseamănă toate acestea sau cum se deosebesc de perspectiva pe care ați avut-o în trecut despre pocăință? Schimbă cele citite modul în care priviți Evanghelia? Dacă da, cum anume?
2. Fiecare Evanghelie începe cu povestea lui Ioan Botezătorul, care a predicat pocăința de păcate. Aceasta înseamnă că Evanghelia lui Isus începe întotdeauna cu pocăința. Cum vi se pare afirmația aceasta? De ce este atât de importantă pocăința pentru Evanghelie?
3. Nu există credință adevărată în Isus Cristos fără pocăința de păcatele din viața noastră pe care le cunoaștem. Dacă ne agățăm de păcat și ne pretindem creștini, atunci am căzut în plasa amăgirii. De ce credeți că lui Dumnezeu Îi pasă atât de mult de felul în care trăim?
4. Vă amintiți povestea lui Justin și a Angelei, în care tânăra soție nu avea habar că ar fi trebuit să își lase în urmă foștii iubiți când s-a căsătorit? Cum pot afla toți oamenii care nu Îl cunosc pe Isus că au nevoie să se pocăiască dacă noi nu le spunem? Ce ni s-ar putea întâmpla dacă le-am spune să înceteze să mai păcătuiască? De ce este important să socotim prețul pe care îl avem de plătit pentru a împărtăși întreaga Evanghelie?
5. Noi suntem definiți de faptele, nu de intențiile noastre. Puterea Evangheliei este arătată de faptul că ea ne poate transforma întreaga persoană. În ce fel arată aceasta că pocăința este ceva bun și pozitiv? Explicați cu cuvintele voastre cum anume cerința lui Dumnezeu de a ne pocăi exprimă îndurarea Lui față de noi.

Lecția 7: Adevăr, îngăduință și dragoste

Evidențiază teme din capitolele 22-24

1. Iuda a vrut să scrie despre minunea mântuirii noastre (sau despre lucrurile plăcute), dar s-a văzut nevoit să își avertizeze cititorii cu privire la oamenii care transformau harul lui Dumnezeu într-un permis pentru păcat. V-ați îngăduit în propria viață să neglijați avertismentele lui Dumnezeu, doar pentru a spune lucruri plăcute? De ce este important pentru voi să păstrați avertismentele ca parte a vieții și vorbirii voastre?
2. Motivul pentru care Biserica a devenit îngăduitoare față de păcat este acela că noi am înțeles greșit ce înseamnă dragostea adevărată. Dragostea veritabilă necesită spunerea adevărului, iar adevărul reprezintă întotdeauna o perspectivă eternă. Cum se schimbă ceea ce este important în viața voastră dacă păstrați o perspectivă eternă?
3. Dragostea de Dumnezeu stă în ascultarea poruncilor Lui. Aceasta deosebește dragostea creștină de dragostea lumească. Dacă ar fi să lăsați poruncile lui Dumnezeu la o parte, cum ați mai descrie diferența dintre dragostea lui Dumnezeu și cea lumească?
4. Dragostea care nu este însoțită de adevărul lui Dumnezeu nu este o dragoste adevărată, ci una contrafăcută. Cultura noastră se îndepărtează de dragostea aceasta și de aceea Biserica este atrasă de o imitație a lui Isus. Cum vedeți voi spunerea adevărului în dragoste? De ce credeți că atât de mulți oameni nu se simt comod în fața adevărului?

Lecția 8: Anihilarea kryptonitei

Evidențiază teme din capitolele 25-28

1. Unii credincioși trec păcatul cu vederea, fiindcă nu sunt conștienți de realitatea că păcatul lor rănește inima lui Dumnezeu. Alți creștini cred minciuna care spune că, prin natura noastră, noi suntem doar niște păcătoși și că sângele lui Isus are suficientă putere pentru a ne

elibera de sub pedeapsa păcatului, dar că nu ne poate elibera din robia lui. Aceștia sunt credincioșii care conviețuiesc cu kryptonita (cu păcatul practicat cu bună știință). Cum v-a influențat viața una sau alta dintre aceste convingeri? Le-ați văzut influențându-i pe alți oameni care se declară creștini?

2. Al treilea grup de credincioși este format din creștinii autentici care păcătuiesc știind că nu e bine ce fac, însă pentru ei, starea în care se găsesc este o luptă și o sfortare continuă. Își doresc să scape, dar nu au descoperit încă din Cuvântul Domnului cum să trăiască eliberați de sub puterea păcatului. Rușinea păcatului lor îi ține legați de el. Ce adevăr din lecția aceasta ați împărtăși cu un credincios aflat în starea descrisă mai sus?
3. În lecția aceasta v-am mărturisit felul în care Dumnezeu m-a eliberat pe mine de poftă și pornografie. Ce v-a inspirat cel mai mult citind această mărturie? De ce anume? Ce a constituit o provocare pentru voi? De ce?
4. Eliberarea de păcat vine în urma întristării după voia lui Dumnezeu, nu a celei lumești. Întristarea după voia lui Dumnezeu recunoaște durerea pe care I-o pricinuieste lui Dumnezeu păcatul nostru, pe când întristarea lumii se îngrijorează doar de felul în care păcatul nostru ne afectează pe noi și viitorul nostru. De ce credeți că Dumnezeu Și-ar trimite harul doar pentru a ne elibera de un fel de întristare, nu și de celălalt? Cum puteți identifica diferența dintre cele două feluri de întristare în viața voastră?
5. Atât de multe povești cu super-eroi ne captează imaginația pentru că ele se leagă de năzuința din inima fiecărui om. Primii credincioși erau supermenii vremii lor. Cum putem deveni noi supermeni ai zilelor noastre? Cum ar schimba aceasta modul în care Îl percepe lumea pe Dumnezeu?
6. Dumnezeu este un războinic, iar noi am fost creați să fim ca El. Isus a chemat toate cele șapte biserici din Apocalipsa să biruiască, iar aceasta înseamnă că noi suntem chemați la victorie și că avem un dușman de biruit. În timp ce meditați la tot acest mesaj, cum schimbă el perspectiva voastră despre ceea ce vă cheamă Dumnezeu să biruiți în viața aceasta? Cum schimbă felul în care vă priviți pe voi înșivă, pe alți credincioși și Biserica în ansamblul ei?

APENDICE

MÂNTUIREA, LA ÎNDEMÂNA TUTUROR

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.

ROMANI 10:9-10

Dumnezeu vrea să trăiți viața în plinătatea ei. El este plin de pasiune în ce vă privește pe voi și planul Său pentru viața voastră. Însă există un singur mod de a începe călătoria spre destinul vostru: primind mântuirea prin Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos.

Prin moartea și învierea lui Isus, Dumnezeu a deschis pentru voi o cale de a intra în Împărăția Sa, ca fiul Lui iubit sau fiica Sa iubită. Jertfa lui Isus de pe cruce v-a pus la dispoziție, fără plată, viața veșnică și din belșug. Mântuirea este darul lui Dumnezeu pentru voi; nu puteți face nimic pentru a o câștiga sau merita.

Ca să primiți acest dar prețios, recunoașteți-vă mai întâi păcatul trăirii independente de Creatorul vostru, căci aceasta este rădăcina tuturor păcatelor pe care le-ați săvârșit. Această pocăință este o parte vitală a primirii mântuirii. Petru a arătat lămurit acest lucru în cartea Fapte, în ziua când au fost mântuiți cinci mii de oameni: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Fapte 3:19). Scriptura declară că fiecare dintre noi s-a născut rob al păcatului. Această robie își are rădăcina în păcatul lui Adam, cu care a început păcatul neascultării voite. Pocăința este alegerea de a vă îndepărta de neascultarea voastră și

de Satana, tatăl minciunilor, întorcându-vă cu pocăință spre noul vostru Stăpân, Isus Cristos, Cel care Și-a dat viața pentru voi.

Trebuie să Îi predați lui Isus domnia vieții voastre. A-L face pe Isus „Domn” înseamnă a-i ceda Lui dreptul de proprietate asupra vieții voastre (duh, suflet și trup), adică asupra a tot ce sunteți și aveți. Autoritatea Lui peste viața voastră devine absolută. Din momentul în care faceți aceasta, Dumnezeu vă eliberează din întuneric și vă strămută în lumina și gloria Împărăției Lui. Pur și simplu treceți din moarte la viață; deveniți copiii Lui!

Dacă vreți să primiți mântuirea prin Isus, rugați-vă astfel:

Doamne ceresc, recunosc să sunt un păcătos și că nu mă ridic la standardul neprihănității Tale. Merit să fiu judecat pentru veșnicie pentru păcatul meu. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat în starea aceasta, ci L-ai trimis pe Isus Cristos, singurul Tău Fiu, născut din fecioara Maria, să moară pentru mine și să poarte judecata mea la cruce. Cred că El a fost înviat a treia zi și că șade acum la dreapta Ta, ca Domn și Mântuitor al meu. De aceea, astăzi mă pocăiesc fiindcă am trăit independent de Tine și Îmi supun întreaga viață domniei lui Isus.

Doamne Isuse, Te mărturisesc pe Tine ca Domn și Mântuitor al meu. Vino în viața mea prin Duhul Tău și preschimbă-mă într-un copil al lui Dumnezeu. Renunț la lucrurile întunericului de care m-am ținut cândva și de astăzi înainte nu voi mai trăi pentru mine. Prin harul Tău, voi trăi pentru Tine, Cel care Te-ai dat pentru mine ca eu să pot trăi veșnic.

Îți mulțumesc, Doamne. Viața mea este acum cu totul în mâinile Tale și, potrivit Cuvântului Tău, nu voi fi dat de rușine niciodată. În Numele lui Isus, amin.

Bun venit în familia lui Dumnezeu! Vă încurajez să împărtășiți această veste emoționantă altor credincioși. Este important, de asemenea, să vă alăturați unei biserici locale în care este crezută Scriptura și să intrați în legătură cu alți credincioși care vă pot încuraja pe calea noii voastre credințe.

Tocmai v-ați imbarcat în cea mai remarcabilă călătorie cu putință. Mă rog să creșteți în fiecare zi în privința revelației despre Dumnezeu, a harului și a prieteniei cu El.

BINE SAU DUMNEZEIESC

De ce binele fără Dumnezeu nu este îndeajuns de bun

Dacă este bun, probabil că este de la Dumnezeu. Oare?

În vremea aceasta, termenii bine și dumnezeiesc par a fi unul și același lucru. Credem ceea ce este acceptat în mod general, că binele este în acord cu voia lui Dumnezeu. Generozitatea, umiliința, dreptatea — reprezintă binele. Egoismul, aroganța, cruzimea — reprezintă răul. Distincția pare destul de evidentă.

Dar oare la atât se limitează totul? Dacă binele este atât de evident, de ce ne mai cere Biblia să îl discernem și să îl recunoaștem?

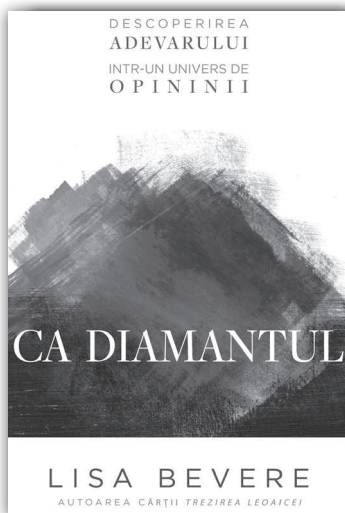
Bine sau Dumnezeiesc? Acesta nu este un alt mesaj de dezvoltare personală. Această carte va face mai mult decât să îți ceară să îți schimbi comportamentul. Ea te va împuternici să relaționezi cu Dumnezeu la un nivel care va influența fiecare aspect al vieții tale.

CloudLibrary.org

ADAMANT

Descoperirea adevărului într-un univers de opinii

Dacă a existat vreodată un timp pentru noi să fim adamantini în legătură cu dragostea și adevărul, acela este acum. Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este Adevărul. Atât dragostea cât și adevărul sunt atemporale, depășind tendințele și opiniile vremelnice. Uneori, cel mai iubit lucru pe care îl putem face este să vorbim adevărul, dar rostirea adevărului începe cu trăirea sa.

Folosind Scriptura și povestirile, autoarea unor best-sellere, Lisa Bevere, vă conduce într-o călătorie, într-un loc unic în care puteți învăța să rămâneți în adevărul și dragostea neclintite a lui Dumnezeu, dar și să deveniți oameni de neclătinat, puternici și fermi.

Planul lui Dumnezeu este dezvăluit când locuim în El; acolo suntem șlefuiți și modelați. Pe măsură ce rămânem în Hristos, piatra din capul unghiului, suntem modelați în imaginea diamantului.

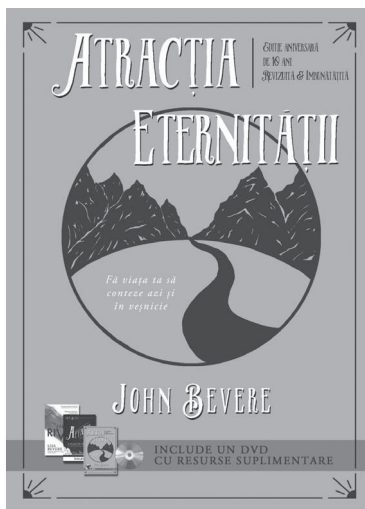
[CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

**CLOUD
LIBRARY**

ATRAȚIA ETERNITĂȚII

Fă ca viața ta să conteze azi și în veci

Într-o zi veți sta înaintea lui Dumnezeu și veți da socoteală de viața voastră. Cea mai importantă întrebare pe care v-o puteți pune acum este dacă veți fi gata în ziua aceea.

Majoritatea creștinilor știu că răspunsul lor față de crucea lui Isus determină unde vor petrece eternitatea. Dar ați știut că modul în care vă veți petrece veșnicia este determinat de ceea ce faceți în această viață?

Dumnezeu vrea să vă descoperiți chemarea - El nu încearcă să te țină în întuneric. De fapt, El dorește să descoperiți scopul care izvorăște din cunoașterea Sa.

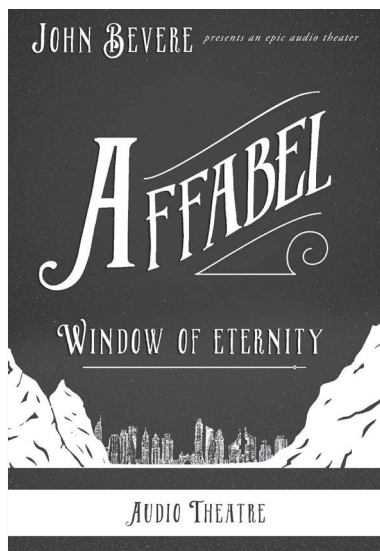
Viața care urmează după ultima respirația este mult mai mult decât o destinație. Nu așteptați până este prea târziu. Descoperiți destinul încredințat de Dumnezeu și faceți ca viața voastră să conteze pentru eternitate.

CloudLibrary.org CLOUD
LIBRARY

Affabel

Teatru Audio

Affabel este o alegorie epică scrisă de John Bevere. Ea ne oferă o fereastră spre lumea aflată dincolo de realitatea pământească și ilustrează multe adevăruri reflectate în Împărăția lui Dumnezeu. Este vital ca ucenicii Domnului să privească din perspectiva eternă, chiar dacă eternitatea poate fi dificil de înțeles.

Urmăriți-i pe mărețul Rege Jalyn, pe întunecatul domn Dagon, pe Generozitatea, pe Independentul și pe alții, în timp ce explorați peisajele minunate ale Regatului lui Affabel. Veți fi provocați, deoarece personajele vă dezvăluie ce se află în inima voastră.

Teatrul Audio *Affabel* este o parte dinamică a mesajului cărții *Atracția Eternității*.

CloudLibrary.org CLOUD
LIBRARY

Messenger International există pentru a ajuta credincioșii, familiile, bisericile și națiunile să cunoască și să experimenteze puterea înnoitoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Aceasta va avea ca rezultat împuternicirea credincioșilor, transformarea comunităților și un răspuns dinamic la nedreptățile care afectează lumea noastră.

Cloud Library este o platformă online care le permite pastorilor și liderilor din întreaga lume să acceseze resurse digitale gratuite în propria lor limbă.

Caută pe CloudLibrary.org resurse gratuite de la John și Lisa Bevere în peste 80 de limbi!

Cărți electronice, învățătură în format video și audio, cărți audio, Biblii și altele...

Dorești mai mult?
Scanează aici

**CLOUD
LIBRARY**

ANIHILAREA KRYPTONITEI

O serie de resurse pentru biserică

Cartea pe care o ții în mână face parte din setul de resurse ***Anihilarea kryptonitei***, de John Bevere. Citind această carte și utilizând materialele adiționale disponibile pe DVD-ul atașat și pe platforma online cloudLibrary.org, veți putea studia fiecare parte din această învățătură dinamică și revoluționară. Studiată în mod corespunzător, aceasta va influența și va consolida trăirea ta, ajutându-te să faci mai mult pentru Dumnezeu.

Setul de resurse ***Anihilarea kryptonitei*** conține următoarele componente:

- Textul cărții ***Anihilarea kryptonitei***
Singura componentă tipărită a acestui set.
Cartea se găsește, de asemenea, pe discul de resurse, în format PDF.
- DVD-ul cu resurse ***Anihilarea kryptonitei***
Discul atașat conține toate materialele în format digital.
Nu veți putea să utilizați acest DVD ROM pe DVD player.
Totuși, toate fișierele pot fi încărcate și citite pe tabletă, pe computer sau pe smartphone.
- Cartea ***Anihilarea kryptonitei*** în format audio
Toate secțiunile cărții ***Anihilarea kryptonitei*** sunt citite în limba română, în format MP3.
- Cartea ***Anihilarea kryptonitei*** în format video
Toate cele 6 sesiuni video de predare în format MP4.
- ***Teatrul Audio Affabel*** în format MP3
Toate cele 4 episoade ale teatrului audio Affabel
- Materiale bonus
DVD-ul conține, de asemenea, alte cărți și resurse, inclusiv cărțile „Atracția eternității”, „Fără rival”, „Bine sau dumnezeiesc”, „Povestea căsniciei” și „Duhul Sfânt”.

TOATE ACESTE RESURSE SUNT UN DAR PENTRU TINE!

Aveți permisiunea să faceți copii ale acestui DVD, să copiați materialele, să le trimiteți prin e-mail prietenilor, să copiați și să lipiți textul în documente Word, să transmiteți învățătura bisericii dumneavoastră și să le încărcați pe internet pentru alții. Distribuți aceste resurse ori de câte ori există o dorință după învățătura sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Informații suplimentare despre componentele setului de resurse **Anihilarea Kryptonitei**:

- Fișierele de pe acest DVD ROM nu pot fi redată pe un player video normal. Deoarece acestea sunt „materiale mixte”, adică fișiere video, audio și text, acestea pot fi redată și vizualizate doar pe computer sau pe un alt dispozitiv digital.
- Fișierele video MP4 pot fi încărcate și redată pe tabletă sau computer.
- Fișierele audio MP3 pot fi încărcate pe un player media audio, pe smartphone sau pe computer.
- Fișierele PDF pot fi încărcate pe tabletă sau computer. Ele pot fi ușor citite, imprimate sau duplicate. Ele pot fi inserate în propriile documente!
- Fișiere suplimentare sunt disponibile în mai multe limbi la

ANIHILAREA KRYPTONITEI

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Vizualizează resurse pe computerul tău
& descarcă și alte materiale

 CloudLibrary.org

Pentru utilizare
doar în computer

JOHN BEVERE

Acest set de resurse precum și altele de John și Lisa Bevere
sunt disponibile gratuit pe situl
organizației Messenger:

CloudLibrary.org

Alte resurse sunt disponibile în multe alte limbi pentru
descărcare & vizualizare @ Youtube.com & Youku.com
și pe alte situri de partajare media

LA FEL CA SUPERMAN, care poate sări peste orice obstacol și învinge orice dușman, urmașii lui Hristos au capacitatea supranaturală de a învinge provocările cu care ne confruntăm. Dar problema atât pentru Superman cât și pentru noi este existența unei kryptonite care ne lasă fără putere.

Desigur, atât Superman cât și kryptonita sunt fictivi. Dar kryptonita spirituală nu este.

Această carte oferă răspunsuri la motivul pentru care mulți dintre noi nu reușesc să experimenteze puterea divină care a fost evidentă între creștinii din primul secol.

În *Anihilarea kryptonitei*, John Bevere dezvăluie ce este această kryptonită, de ce compromite adunările noastre și cum să ne eliberăm de sub robia sa.

CONTINE UN DVD CU RESURSE DIN
SERIA ANIHILAREA KRYPTONITEI

John Bevere și soția sa Lisa sunt fondatorii organizației Messenger International. Slujitor și autor popular, John transmite mesajul adevărului fără compromis, cu îndrăzneală și pasiune. Dorința sa este de a susține bisericile locale și de a ajuta cu resurse liderii de pretutindeni, din toate segmentele sociale și de orice limbă. Pentru aceasta, resursele sale au fost oferite gratuit păstorilor și liderilor din lumea întregă.

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Descarcă aceste resurse
și multe altele la:
CloudLibrary.org

Această carte este un cadou din
partea autorului și nu este de vânzare

Dorești mai mult
Scanează aici

